Împărăţia copiilor din lumea de apoi

Condiţiile spirituale de viaţă ale copiilor decedaţi prematur în lumea de dincolo

Extras din lucrarea *Soarele Spiritual,* primită prin revelaţie divină de

Jakob Lorber

Cuvânt Înainte

„Ce este viaţa? - Ce este moartea? - Şi de ce trebuie să moară copiii?" Astfel de întrebări nu şi le pun numai aceia care conduc un copil la moarte sau care se confruntă cu moartea neaşteptată a copiilor şi a adolescenţilor. Aceste trei întrebări emoţionante au fost puse de un copil de nouă ani, care s-a îmbolnăvit de cancer, într-o scrisoare adresată cunoscutei cercetătoare în domeniul morţii dr. Elisabeth Kübler-Ross. În valoroasa ei carte *Copiii şi moartea,* aceasta povesteşte: „Am împrumutat creioanele colorate ale fiicei mele şi i-am scris o mică scrisoare cu scris citeţ şi o exprimare simplă; am ilustrat-o şi am pus-o în cutia poştală. Nu numai că a avut o reacţie pozitivă, ci a fost de-a dreptul mândru de cărticica lui mică cu ilustrate de la Elisabeth". Copilul nu a dat-o numai părinţiilor săi s-o citească, ci şi altor părinţi cu copii aflaţi pe patul de moarte. Această scrisoare cu ilustrate a minunatei doctoriţe cu inima largă şi iubitoare este redată în cartea mai sus menţionată, pentru a le da posibilitatea altor copii să înţeleagă răspunsul la cea mai importantă întrebare a vieţii. Iată un fragment din scrisoarea simplă, clară şi plină de iubire, pe care a scris-o ea acelui băieţel mic, care ştia că va muri:

„În viaţă nu există coincidenţe. Dumnezeu nu face nici o diferenţă între oameni. Noi suntem cu toţii copiii Săi. Iubirea Lui este necondiţionată! El înţelege totul şi nu pedepseşte niciodată pe nimeni. Dumnezeu este iubire necondiţionată. Împreună cu Dumnezeu, tu ţi-ai ales singur părinţii dintr-un miliard de oameni. I-ai ales pentru a-i ajuta să crească şi să înveţe, dar ei sunt la rândul lor învăţătorii tăi. Viaţa oamenilor nu este altceva decât o şcoală, în care putem învăţa cu toţii cum să convieţuim alături de alţi oameni, cum să le înţelegem sentimentele, cum să fim sinceri cu noi înşine, cum să le oferim celor din jur iubire şi cum să o primim la rândul nostru. Dacă am trecut testul, atunci putem să terminăm şcoala, ceea ce înseamnă că ne putem întoarce în adevăratul nostru cămin, la Dumnezeu, acolo de unde am venit. În acea lume de dincolo îi întâlnim din nou pe cei pe care i-am iubit pe acest pământ. Este ca o reuniune de familie după un examen…".

Una din observaţiile pe care le-a făcut doctoriţa Kübler-Ross este că, înainte să moară, copiii au adeseori „un moment de luciditate", care le permite să devină nişte învăţători înţelepţi pentru adulţi. Adeseori ei au o viziune interioară a lucrurilor care îi aşteaptă în lumea de dincolo şi o explicaţie intuitivă a secretului vieţii şi al morţii. Pentru cei care îi stau alături unui copil aflat pe patul pe moarte, această experienţă este importantă, căci dacă cei din jurul lor sunt înţelegători şi plini de iubire,

copiii vor putea să se despartă mai uşor şi fără să se teamă de viaţă. Doctoriţa E. Kübler-Ross vorbeşte în cartea sa de un băiat pe nume Mike. Acesta era un bolnav incurabil şi a lăsat în ziua morţii sale pe noptiera de lângă patul său următoarele notiţe. „Rândurile sale confirmă convingerea, scrie doctoriţa, că cei mici se simt mult mai bine dacă se pot înţelege deschis şi sincer cu familiile lor, aşa cum a fost cazul fericit al acestui băieţel".

Timpul a sosit.
Lucrarea mea s-a terminat.
Acum urmează altceva.
Porţile se vor deschide în curând.
Eu mă duc acum, la revedere.

Timpul, timpul nu se sfârşeşte niciodată, timpul veşnic.
Iubirea, iubirea este eternitatea.
Pe veci, cu iubire.
Eu vă voi iubi de-a pururi.

Văzând cât de uşor i-a fost doctoriţei Kübler-Ross să le alunge copiilor şi părinţilor frica de moarte, putem privi cu respect munca ei, în această epocă în care s-a pierdut de mult credinţa în continuitatea vieţii după moartea corpului fizic, într-o altă lume şi într-o altă dimensiune. În perfectă concordanţă cu toate ştiinţele spirituale, ea spune: „Moartea este pur şi simplu o ieşire din corpul fizic, la fel cum un fluture iese din coconul său. Moartea este trecerea într-o altă stare de conştiinţă, în care continuăm să simţim, să vedem, să auzim, să înţelegem, să râdem, şi în care ne continuăm creşterea spirituală. Singurul lucru pe care îl pierdem în timpul acestei schimbări este corpul fizic, de care nu mai avem nevoie".

Datorită învăţăturii lui Toma d'Aquino, umanitatea a crezut timp de sute de ani că, după moarte, când corpul fizic s-a dus, omul nu mai posedă nici un fel de trup. De aceea, ei nu au putut să îşi facă o imagine corectă despre continuarea existenţei conştiinţei după moarte. Cum ar putea un om să existe într-o altă lume, de vreme ce nu mai dispune de un trup? Nu este de mirare că majoritatea celor nou veniţi în lumea de dincolo constată şocaţi că posedă acelaşi trup, acelaşi membre pe care le-au posedat şi pe vremea când s-au aflat în corpul fizic. În *Marea Evanghelie a lui Ioan* (4:51; 3), de Jakob Lorber, se spune: „Sufletul are un trup eteric, care este la fel de corporal ca şi cel fizic (din carne şi oase)". În timpul vieţii fizice, acest corp eteric (pe care Lorber îl numeşte uneori „spirit al nervilor") face legătura între corpul fizic şi suflet. În acest corp păşeşte omul după moarte în adevărata lume de apoi.

Părinţii care şi-au pierdut copilul la o vârstă fragedă se întreabă cum ar putea trăi mai departe copilul lor, care a fost pe pământ o fiinţă mică şi neajutorată ce a avut nevoie întru totul de ajutor. Doctoriţa Kübler-Ross scrie în cartea ei că şi în lumea de dincolo „poţi creşte, la fel ca pe pământ". Ea atrage atenţia asupra unui aspect fundamental care caracterizează lumea de apoi, afirmând că dezvoltarea, deopotrivă cea interioară şi cea exterioară, continuă mai departe în acea lume. Ea nu se sfârşeşte după moarte. După moartea sa, un copil nu rămâne tot timpul copil. Trupul lui exterior continuă să crească, iar spiritul lui să se dezvolte. Iată ce spune în această direcţie

misticul indian Sadhu Sundar Singh, care a trăit într-o permanentă legătură spirituală cu Iisus şi a avut numeroase viziuni despre lumea de dincolo, ce coincid cu cele ale lui Jakob Lorber:

„Un copil mic a murit de aprindere la plămâni. Am văzut venind atunci o armată întreagă de îngeri, pentru a-i conduce sufletul în lumea spirituală. Cât de mult mi-aş fi dorit ca mama lui să poată vedea această minunată privelişte! Atunci nu ar mai fi plâns, ci ar fi cântat de bucurie – căci îngerii au grijă de cei mici cu o atenţie şi o iubire de care nici chiar o mamă nu este capabilă. Am auzit atunci cum un înger i-a spus unui alt înger: ‚Uită-te cum plânge mama acestui copil din cauza scurtei lor despărţiri temporale! În doar câţiva ani, ea va fi din nou împreună cu copilul său'. În continuare, îngerii au dus sufletul copilului în acea parte plină de lumină a cerului care le aparţine numai copiilor (Jakob Lorber afirmă că este vorba de sfera spirituală a soarelui). Acolo, îngerii au grijă de ei şi îi învaţă înţelepciunea cerească, până când cei mici devin adulţi şi ating treptat stadiul de îngeri.

După un timp, a murit şi mama copilului. Copilul ei, care între timp a crescut şi a atins nivelul de conştiinţă al unui înger, a venit împreună cu alţi îngeri să primească sufletul mamei sale. Când el i-a spus: ‚Mamă, nu mă mai cunoşti? Eu sunt fiul tău, Theodor!', inima ei de mamă s-a înmuiat de bucurie şi cei doi s-au îmbrăţişat reciproc. A fost o privelişte emoţionantă. Cei doi au plecat apoi împreună, iar el i-a arătat şi i-a explicat mamei sale toate lucrurile din împrejurimi. A rămas împreună cu ea în tot acel timp care i-a fost dat să îl petreacă în starea de mijloc (împărăţia de mijloc, conform terminologiei lui Lorber). După ce s-a sfârşit perioada de învăţare în acea lume, el a luat-o şi a dus-o într-o lume mai înaltă, în care locuia el însuşi. Era o lume minunată, cu peisaje sublime. Şi fiul i s-a adresat astfel mamei sale: ‚În lumea terestră, care este de fapt oglinda tulbure a acestei lumi adevărate, părinţii noştri dragi sunt îndureraţi din pricina noastră. Dar spune-mi, te rog: este aceasta moartea sau este ea de fapt viaţa adevărată, pe care şi-a dorit-o dintotdeauna inima noastră?' Mama i-a răspuns: ‚Fiul meu, aceasta este adevărata viaţă. Dacă aş fi ştiut pe pământ tot adevărul despre lumea de dincolo, nu aş fi fost nici o clipă îndurerată de moartea ta…'".

Când omul va începe să înţeleagă „de unde vine" şi „încotro se îndreaptă", el va deveni conştient în sinea sa că trupul lumesc nu este altceva decât veşmântul exterior al fiinţei sale sufleteşti-spirituale, iar în acest înveliş corporal este închis omul adevărat şi nemuritor (spiritul său). Abia când îl vom recunoaşte pe Dumnezeu ca fiind adevăratul nostru Creator şi Tată, care nu creează nimic numai pentru a-l distruge apoi, ci caută să ne conducă pe cele mai bune căi tot mai sus, către o stare de fericire supremă, abia atunci vom învăţa noi să avem încredere în iubirea şi în înţelepciunea Sa. Vom înţelege atunci că numai El singur poate şti – iar motivele sunt nenumărate – de ce la unii oameni viaţa pământească durează atât de mult, iar la alţii trece ca o adiere efemeră. El singur poate şti dacă unui suflet îi este de folos purtarea unui veşmânt material o perioadă mai lungă de timp sau doar un timp foarte scurt, după care îşi poate continua mai accelerat dezvoltarea spirituală în lumea de dincolo. Viaţa lui pe pământ nu este decât o poartă prin care trece, căci el poartă în sine pecetea veşnicei indestructibilităţi, prin scânteia spiritului dumnezeiesc din inima lui.

Când şi când, Dumnezeu îi permite omului să arunce o privire în veşnica Sa providenţă, să înţeleagă ce îi este permis şi ce îi este interzis, în ce constau ghidarea şi căile Sale, intenţiile Sale cu noi, pentru ca omul să nu se mai îndoiască de bunătatea Lui nesfârşită, simţindu-se *forţat* să creadă în justiţia şi în înţelepciunea divină, ci să le poată înţelege inclusiv cu raţiunea sa. Acest lucru l-a făcut dintotdeauna Dumnezeu, iar această revelaţie continuă şi astăzi, prin mărturiile Sale cutremurătoare revelate prin Jacob Lorber, care ne permit să primim răspunsuri şi explicaţii la toate întrebările care ne frământă. O mare parte din aceste revelaţii se referă la lumea de apoi, acestea fiind considerate un aspect esenţial al învăţăturii spirituale oferite în ansamblul ei. Pe lângă *Marea Evanghelie a lui Ioan,* în care sunt descrise detaliat toate întâmplările din viaţa lui Iisus în timpul anilor Săi de propovăduire şi drumeţie, marile capodopere ale lui Jakob Lorber sunt cele referitoare la lumea de dincolo: *Episcopul Martin, De la iad la rai – Viaţa lui Robert Blum* şi *Soarele spiritual*, care ne oferă descrieri clare despre ceea ce se întâmplă cu sufletul omului în lumea de dincolo, cu ajutorul unor relatări detaliate referitoare la lumile interioare şi invizibile, în care omul se regăseşte în starea sa primordială esenţială şi unde el se reîntoarce conştient după lepădarea trupului pământesc, pentru a trăi într-o comuniune veşnică cu Dumnezeu, prin atingerea stării de maturitate desăvârşită din punct de vedere spiritual.

„În casa Tatălui Meu sunt multe sălaşe”, spunea Iisus. Cum ar fi posibil în acest caz ca în casa Tatălui să nu fie pregătite inclusiv sălaşe (adică sfere existenţiale) pentru sufletele copiilor, întoarse ceva mai devreme acasă, în care acestea să îşi poată continua creşterea şi dezvoltarea spirituală? Oare nu sunt posibilităţile acestor sfere existenţiale spirituale infinit mai mari decât sfera terestră, astfel încât sufletele copiilor să îşi poată continua în condiţii ideale în ele evoluţia lor către maturitatea spirituală? Prin comparaţie cu ele, lumea pierdută a experienţelor terestre nu reprezintă decât o oglindire slabă…

Revelaţiile din lucrarea *Soarele spiritual* (capitolele cărţii de faţă sunt preluate din această carte referitoare la lumea de dincolo), cu privire la îngrijirea plină de iubire de care beneficiază sufletele copiilor în lumea spirituală, la educaţia lor care continuă şi la învăţăturile pe care le primesc ei în domeniul înţelepciunii şi iubirii divine până la atingerea desăvârşirii celeste, - întrec orice imaginaţie lumească. Şi dacă Domnul, în vremea apostolatului Său pe pământ, le-a poruncit ucenicilor Săi: „Lăsaţi copiii să vină la Mine”, atunci cu atât mai mult este adresat acest îndemn sufletelor copiilor care ajung în lumea de apoi. Există în carte o scenă emoţionantă în care Domnul se apleacă şi ia un copil în braţele Sale, întrebându-l: „Sunt Eu Acela despre care ţi-a vorbit învăţătorul tău (angelic)? ” Şi copilul răspunde:”O da, Tu eşti acela! Îmi dau seama de acest lucru ţinând cont de bunătatea Ta nesfârşită, căci cine este atât de bun ca Tine, ca să mă ia în braţele Sale şi să mă strângă la piept pentru a mă săruta, aşa cum o faci Tu? Te iubesc la rândul meu cu o iubire infinită şi nu doresc să mă mai despart vreodată de Tine… multiubitul meu Părinte preasfânt!” Auzind rugămintea înfricoşată a copilului, ca nu cumva să se mai despartă vreodată de el, Domnul îi adresează aceste cuvinte de alinare: „Nu te teme, copilaşul Meu!

Cine M-a găsit o dată, aşa cum ai făcut-o tu, acela nu Mă va mai pierde vreodată…”.

Această carte, *Împărăţia copiilor din lumea de apoi*, îşi propune să aducă tuturor cititorilor lumină şi alinare, linişte interioară şi pace; să întărească şi să consolideze încrederea în căile Domnului, îndeosebi în inimile acelora care deplâng pierderea unui copil sau care asistă lângă patul de moarte al acestuia la plecarea lui din această lume.

„Adevăr îţi spun: de nepătruns sunt căile Domnului. Numărul lor echivalează cu nemărginirea şi fiecare drum pe care îl trasează Domnul unui om este o minune nouă, imposibil de înţeles chiar şi de către un heruvim înzestrat cu înţelepciunea cea mai profundă, căci esenţa înţelepciunii divine este greu de desluşit în această lume a aparenţelor stranii…”. „Toate căile Sale sunt pline de compasiune, iar ghidarea Lui derivă din înţelepciunea din inima Sa”.

Editura

Introducere

Pentru a putea înţelege mai uşor acest subiect special, am extras din lucrarea *Soarele spiritual* capitolele de faţă.

În spatele tuturor structurilor naturale şi al tuturor apariţiilor în formă operează Spiritul lui Dumnezeu, care reprezintă factorul călăuzitor şi dătător de viaţă. Esenţa spirituală reprezintă puterea interioară, acea forţă atotpătrunzătoare care penetrează fiecare lucru şi fiecare făptură. Cel mai mic atom şi cel mai mare soare central nu ar putea exista dacă nu ar apărea mai întâi de toate sub formă de idee divină, având în centrul ei un crâmpei din voinţa Creatorului, şi dacă Acesta nu ar înzestra acest gând al Său cu o formă şi o stabilitate. Soarele natural care luminează acest pământ este doar învelişul exterior a unui soare spiritual, la baza căruia stă ideea divină. Acest soare spiritual este omniprezent şi este numit de Domnul: „o scânteie a compasiunii Mele”.

De aceea, este de la sine înţeles că soarelui nostru – acest intermediar fără de care viaţa naturală nu ar putea exista – îi corespund în plan spiritual acele sfere nemateriale care „luminează ca soarele” şi în care trăiesc şi acţionează fiinţe spirituale iluminate de raza dumnezeiască a iubirii şi a înţelepciunii, copiii desăvârşiţi ai lui Dumnezeu. Aşa cum fiecare spirit unit cu Dumnezeu este în stare să creeze încontinuu noi lumi interioare, care oglindesc acelaşi adevăr etern al marilor idei creatoare dumnezeieşti, la fel poate şi un om renăscut întru spirit să permită altor fiinţe să arunce o privire în sfera sa lăuntrică, ca un fel de înştiinţare spirituală la unison cu expresia legilor cosmice ale slujirii şi jertfei de dragul semenilor tăi, respectiv ale iubirii faţă de aproapele tău, din iubire faţă de Dumnezeu.

Aceasta este viziunea pe care o primeşte cititorul *Soarelui spiritual*, în care acesta pătrunde în sfera de influenţă a zece spirite mari şi desăvârşite, care au fost cândva oameni pe pământ, contribuind în calitate de profeţi, apostoli sau clarvăzători, la pregătirea venirii împărăţiei lui Dumnezeu. Astfel de relatări referitoare la sferele spirituale nu pot fi

transmise oamenilor de pe pământ decât în pilde şi imagini comparate preluate din lumea lor naturală. De aceea, şi cazul de faţă ni se prezintă un tablou cosmic în care putem arunca o privire la fel ca „printr-o fereastră", percepând astfel fenomenele spirituale sub formă de împrejurimi, întâmplări şi persoane în acţiune.

Împărăţia copiilor din lumea de apoi este arătată observatorului sferei spirituale inclusiv în Evanghelia lui Ioan, unde este prezentată acelui ucenic care a înţeles divinitatea Domnului prin puterea iubirii sale. Acestuia i-a fost dezvăluită imaginea sublimă a grijii plină de compasiune de care se bucură spiritele copilaşilor în împărăţia spirituală, unde urmează o şcoală ghidată de înţelepciunea divină, în urma absolvirii căreia ajung în final la desăvârşire. Nu este exclus ca de aici să provină cuvântul pământesc „grădiniţă", căci spiritele calificate, care au fost cândva prieteni ai copiilor, se ocupă la fel ca nişte grădinari de aceste mlădiţe tinere, pe care le călăuzesc la unison cu voinţa milostivă şi cerească a Tatălui preasfânt. Este de asemenea o pildă pentru conceptul de „Mamă divină", căci funcţia cea mai înaltă de îngrijire a copiilor o deţine chiar Maria, mama pământească a lui Iisus, pe care aceasta o îndeplineşte cu cea mai mare devoţiune cu putinţă.

De la solariul micilor spirite ale copiilor, în care aceştia fac primii paşi şi învaţă să vorbească, se trece apoi la învăţarea limbii elementare, după o metodă de predare care ar trebui să fie un exemplu pentru toate şcolile pământeşti. În continuare, se trece la următoarea treaptă de dezvoltare, a învăţării literelor, care în lumea spiritelor au de-a face cu natura fundamentală a oamenilor, fapt reflectat de limbile vechi care au existat pe pământ. Îi însoţim apoi pe cei mici şi dornici de învăţătură în clasa de geografie, unde micuţele spirite ale copiilor mai avansaţi ţin dizertaţii cât se poate de interesante despre fundamentul fiinţei umane şi despre rostul şi motivul de bază pentru care există o planetă ca a noastră. Prima parte a şcolii se termină în sala creaţiei pământeşti a omului, care reflectă fundamentul spiritual al creaţiei umanităţii. Urmează apoi o pauză în procesul de învăţare, în timpul căreia sufletele copiilor îşi pot vizita, sub directa călăuzire a spiritelor angelice, părinţii lor pământeşti, fapt care se întâmplă de regulă în vis.

Aceasta a fost prima etapă a procesului de educaţie elementară a spiritelor copiilor. În cea de-a doua etapă, acestea află care sunt poruncile dumnezeieşti. Ele învaţă în zece săli de curs cele zece porunci biblice, din perspectiva adevărului etern. Este o secţiune importantă a cărţii pentru toţi cititorii, căci însemnătatea profundă a acestor porunci cereşti depăşeşte cu mult obişnuitele învăţături ale catehismului bisericesc. Copiii învaţă apoi cum au fost sintetizate cele zece porunci din Vechiul Testament în Noul Testament, adică în învăţătura lui Iisus referitoare la iubirea de Dumnezeu şi cea faţă de aproapele tău, învăţătură în care ele îşi găsesc împlinirea supremă. Ei învaţă aceste lucruri în sălile a unsprezecea şi a douăsprezecea, primind inclusiv exemple luate din viaţa de zi cu zi.

Urmează în continuare pentru sufletele aflate în plin proces de creştere şi care au atins un anumit grad de maturitate prima probă practică. Ele îşi asumă, pline de răbdare şi de abnegaţie, obligaţia de a deveni îngeri

păzitori ai oamenilor. În acest scop, ele trebuie să pătrundă însă în sfera spiritual-sufletească imperfectă a oamenilor, unde învaţă care sunt „stările demoniace” pe care le au aceştia, datorită pasiunilor lor. Studiind felul în care ne conduc aceşti îngeri păzitori pe drumul lor, noi putem învăţa în acelaşi timp să recunoaştem în ce constau aceste stări inferioare de conştiinţă, pe care trebuie să le transcendem neapărat în viaţa noastră trupească. Căci starea veşmântului material al sufletului este aceea care, după părăsirea vieţii pământeşti, asigură sfera fericită sau dureroasă în care ajunge purtătorul acestuia.

Următoarea sarcină pe care o primesc aceşti slujitori capabili, care au fost cândva copilaşi ai planetei pe care a păşit Dumnezeu, constă în a-i ajuta pe oameni să facă acest pas important, conducându-i în acea sferă care corespunde iubirii lor fundamentale. Aflăm astfel că aceşti îngeri păzitori şi învăţători ai noştri pătrund împreună cu sufletele pe care le ghidează în sfera spirituală a altor planete, dacă acest lucru se dovedeşte necesar pentru dezvoltarea lor.

Pe scurt, cartea reprezintă o comoară de înţelepciune ce atestă existenţa nenumăratelor locuinţe din casa Tatălui în care ajung sufletele celor care au părăsit prea devreme acest pământ. Jeliţi de cei rămaşi în urmă, aceşti copilaşi sunt în permanenţă înconjuraţi de iubirea infinită a lui Dumnezeu, care conduce fiecare suflet pe calea evoluţiei spirituale până când acesta devine una cu Spiritul dumnezeiesc. Aceste suflete trec mai întâi de toate prin grădiniţa spirituală, unde primesc iubire, pe care o oferă apoi altora, înălţându-se astfel dintr-o sferă spirituală în alta, până când ajung în Noul Ierusalim, adică la desăvârşirea absolută, unde se întâlnesc cu Tatăl lor. Aşa trebuie înţelese cuvintele tainice ale lui Iisus: „Adevăr vă spun: dacă nu veţi deveni din nou precum copilaşii cei mici, nu veţi putea intra în împărăţia cerului”.

Intrarea în împărăţia copiilor. Metoda practică de educare a copiilor

Aici, în faţă noastră, se află poarta; pătrundeţi dincolo de ea cu curaj! Ne aflăm acum în grădină. Priviţi, ce frumos şi în ce desăvârşită ordine sunt puse toate! Grădina cea mare este străbătută de alei şi la fiecare intersecţie se află un mic rond cu un pom, decorat la mijloc cu un mic templu. Drumurile sunt acoperite cu o iarbă verde şi grasă, fiind plăcute piciorului care păşeşte pe ele. Între alei se află spaţii libere, unde cresc din belşug tot felul de floricele minunate, la fel ca acelea care apar în primăverile blânde pe câmpiile voastre de pe pământ.

Vă întrebaţi probabil cum se face că aceste flori nu sunt aranjate cu măiestrie de un grădinar, ci au crescut într-o variate atât de mare? Răspunsul este simplu: această câmpie este deja desăvârşită şi corespunde puterii spirituale de înţelegere pe care o au locuitorii acestui loc.

Aici locuiesc sufletele celor mai mici copilaşi, care au murit imediat după naştere. Din cauza morţii lor premature, acestor copii le este imposibil să-şi facă vreo idee despre Domnul şi despre cuvintele Sale; de aceea, totul pare aici tânăr, mic şi foarte colorat.

Priviţi acum înainte. În mijlocul acestei mari grădini veţi descoperi o construcţie, care seamănă într-o oarecare măsură cu o seră mare de pe pământul vostru. Despre ce este vorba? Ne vom îndrepta către ea cu curaj şi vom înţelege imediat care este semnificaţia ei.

Iată, am ajuns deja; haideţi să intrăm pe acea uşă care este deschisă în faţa noastră, şi vom afla imediat ce se află înăuntru. Am intrat: iată, în interior există un şir aproape nesfârşit de paturi micuţe, la fel ca balustrada unei terase, situat la aproximativ trei stânjeni de pământ. Priviţi în continuare: în spatele primului rând se poate vedea, dincolo de un culoar, un al doilea, apoi un al treilea, un al patrulea, un al cincilea, şi aşa mai departe, până la un al zecelea rând. Şi iată, în fiecare dintre aceste paturi se odihneşte un copilaş şi pe fiecare dintre aceste culoare merg încontinuu mai multe sute de îngrijitori şi îngrijitoare care se uită cu atenţie dacă un copil sau altul nu are nevoie de ceva.

Câte astfel de paturi sunt oare în această încăpere? Putem socoti cu uşurinţă acest lucru: pe fiecare rând se află zece mii de astfel de paturi, şi întrucât în această secţie am numărat zece rânduri, avem prin urmare de-a face cu un total de o sută de mii de paturi. Dar câte astfel de secţii mai sunt oare în această clădire? Există zece astfel de secţii; şi astfel, în toată clădirea putem vorbi de un milion de paturi. Fiecare secţie corespunde unei zile de viaţă (spirituală); şi de îndată ce au crescut prea mult, copilaşii sunt duşi imediat în următoarea secţie.

După ce un copilaş a trecut astfel prin toate cele zece secţii ale acestei clădiri, dezvoltându-se în consecinţă, el este mutat într-o altă construcţie, unde nu mai are voie să se odihnească în astfel de paturi, ci este aşezat într-un fel de ţarc în care poate sta în picioare şi unde învaţă să meargă. Şi această clădire are tot zece secţii, în care copilaşii îşi perfecţionează arta de a merge. După ce ajung stăpâni pe picioarele lor şi pot să meargă fără să se mai clatine şi să cadă, copilaşii sunt mutaţi într-o altă clădire, ce conţine tot zece secţii. Micuţii învaţă aici să vorbească. Acest proces educativ este atât de important încât merită să ne dăm osteneala şi să vizităm mai îndeaproape o astfel de sală de învăţătură.

În această clădire nu avem foarte multe lucruri de aflat, căci este de la sine înţeles că sufletele copiilor care au părăsit planul fizic cresc doar prin iubirea Domnului, iar îngrijitorii lor sunt spirite angelice, care au fost pe pământ mari prieteni ai copiilor. Dacă am înţeles acest lucru, putem merge acum în a treia clădire.

Iată, clădirea se află în acea direcţie, spre miazăzi, şi este construită pe un spaţiu mare; vă propun să mergem până acolo şi să intrăm imediat înăuntru! Gata, am ajuns deja în prima secţie. După cum puteţi vedea, aici forfotesc o sumedenie de elevi micuţi, înconjuraţi de foarte mulţi educatori, unul mai blând decât altul. Priviţi câte jucării în culori diferite au aceşti copii. La ce le folosesc ele oare? În primul rând, pentru strângerea cuvintelor în sufletele lor, care în această lume le vor defini însăşi existenţa. Aici nu auzi încă pe nimeni vorbind. Dar să mergem în cea de-a doua secţie.

Iată, aici copilaşii nu mai sunt aşa de amestecaţi, ci stau pe nişte băncuţe moi, organizate în rânduri lungi. În faţa fiecărui grup de câte zece

copii se află un învăţător, care ţine în mână un obiect căruia îi spune numele; copiii repetă apoi acest cuvânt, cât pot ei de bine. De bună seamă, obiectele sunt astfel alese încât să capteze la maxim atenţia micuţilor.

Puteţi observa de asemenea că fiecare rând de bănci este despărţit de un perete, astfel încât într-o sală de clasă să nu existe mai mult de zece copilaşi. Scopul este evident: atunci când unui grup de copilaşi li se arată un obiect, acesta nu trebuie să distragă atenţia următorului grup de câte zece copii.

În această secţie copilaşii nu învaţă altceva decât să numească obiectele simple. În următoarea secţie ei sunt deja învăţaţi să numească noţiuni compuse, alcătuite dintr-o bază şi un adjectiv. În secţia a patra ei învaţă deja să lege între ele noţiunile, la care se adaugă acele cuvinte prin care sunt articulate acţiunile şi activităţile (n.n. verbele), precum şi stările, structurile şi proprietăţile.

În secţia a cincea putem vorbi deja de un dialog formal. Învăţătorii se folosesc în acest scop de tot felul de obiecte şi planşe pentru învăţământul intuitiv, şi prezintă mici piese de teatru, pe care apoi copiii trebuie să le povestească în cuvintele lor, descriind ce au văzut şi ce s-a întâmplat acolo.

În secţia a şasea continuă acest proces de învăţare, într-un cadru ceva mai mare şi mai cuprinzător, dar uşor de înţeles. Aici, li se prezintă copiilor planşe cu imagini ceva mai sofisticate şi piese de teatru ceva mai complexe, care includ deja referiri la Domnul; desigur, copilaşilor nu li se prezintă aspecte foarte complexe legate de această temă, ci doar imagini exterioare, pe care trebuie apoi să le povestească în cuvintele lor, la fel ca în sala de clasă anterioară.

În secţia a şaptea, copiii se pot exprima deja formal, iar capacitatea lor de înţelegere a ajuns la un nivel considerabil mai înalt. De aceea, lor le sunt prezentate planşe semnificativ mai complexe, generale şi istorice, cu referiri directe la Domnul, iar aceasta nu doar sub forma unor imagini fixe, ci mai ales sub forma unor reprezentări dramatice (piese de teatru), totul într-o formă atât de atrăgătoare pentru copii, încât aceştia sunt numai ochi şi urechi. În acest fel, ei memorează foarte uşor cele văzute şi auzite, iar aceste informaţii pătrund adânc în conştiinţa lor.

În secţia a opta, învăţătorii îi lasă pe copilaşii înşişi să prezinte mici piese de teatru, apoi să descrie în cuvinte ce au urmărit să prezinte prin aceste imagini însufleţite.

În această manieră, copilaşii sunt încurajaţi într-o formulă adecvată să îşi dezvolte propria iniţiativă şi propriul mod de a gândi.

În secţia a noua, copilaşii trebuie să inventeze noi expuneri, fireşte, sub directa călăuzire a învăţătorilor lor înţelepţi. În continuare, ei trebuie să prezinte aceste expuneri într-o formă dramatică, mai întâi fără cuvinte, iar apoi în piese vorbite.

În secţia a zecea, avem deja de-a face cu o sumedenie de actori şi dramaturgi care stăpânesc atât de bine limba vorbită încât puteţi fi siguri că pe pământ nu există lingvişti atât de perfecţi, nici chiar dacă aceştia au trecut printr-o universitate. Fireşte, concluzia nu poate fi decât una singură:

Procesul educativ este mult mai perfect în planul spiritual decât în trupul material, care nu de puţine ori este însoţit de mari slăbiciuni şi neputinţe. Această afirmaţie este într-adevăr corectă. Totuşi, dacă pe pământ ar fi adoptată o metodă asemănătoare de predare, copiii care trăiesc şi care învaţă aici ar putea ajunge mult mai rapid la starea de maturizare spirituală decât în condiţiile actuale, în care sunt îndopaţi şi îndoctrinaţi cu tot felul de lucruri nefolositoare, care după aceea trebuie mai întâi eliminate pentru ca tinerii să poată primi şi accepta o învăţătură mai profundă şi mai curată, desăvârşindu-şi astfel educaţia.

Ca să vă faceţi o imagine mai clară şi ca să înţelegeţi mai bine, să luăm un exemplu care vă este bine cunoscut. Să luăm de pildă un copil talentat la muzică. Imaginaţi-vă ce ar putea realiza acesta într-un timp foarte scurt, dacă ar fi atent supravegheat şi instruit de către un învăţător adecvat. Ce se întâmplă însă dacă micuţul nu are parte de un învăţător autentic, bun cunoscător al artei muzicale, ci de un diletant, care înţelege mai puţin arta muzicală decât propriul său elev, şi căruia îi mai dă – peste toate – şi un instrument de proastă calitate, care fie are o tonalitate slabă, fie nu are nici un fel de tonalitate, şi care peste toate mai este şi acordat fals? Va ajunge oare un asemenea elev cu ureche muzicală să devină vreodată un muzician autentic? Evident că nu. Să mergem însă mai departe cu exemplul nostru.

După trei ani irosiţi degeaba i se dă în sfârşit elevului nostru un profesor ceva mai bun. Acesta trebuie însă să înceapă prin a elimina toate prostiile pe care le-a învăţat până acum elevul său de la fostul său profesor. Acest proces va dura tot trei ani, la fel ca şi primul. S-au scurs astfel şase ani şi elevul nostru încă nu ştie să cânte. Supraveghetorii săi doresc acum să îndrepte prima greşeală făcută, aşa că îi dau în sfârşit elevului un profesor extraordinar de talentat. Din păcate, acesta nu are prea multă răbdare cu el, căci elevul este prea mare şi nu ştie încă nimic; de aceea, tânărul nostru nu mai cunoaşte bucuria procesului de învăţare. Şi astfel se mai scurg trei ani, iar elevul nostru plin de talent a ajuns de-abia în faza de diletant mediocru, deşi, dacă ar fi primit o îndrumare corectă în primii ani, ar fi putut ajunge foarte departe.

Cam aşa se întâmplă lucrurile cu învăţământul de pe pământ; de aceea şi progresează atât de greu elevii în lumea voastră. În această lume însă, totul este astfel organizat încât elevii primesc învăţătura potrivită la vârsta potrivită, motiv pentru care procesul educativ avansează cu paşi uriaşi. Vă veţi convinge de acest lucru în continuare.

Învăţământul intuitiv predat treptat, în secţiuni separate

Am văzut aşadar cum aceşti copilaşi ajunşi în lumea de dincolo învaţă să vorbească. Ce urmează însă după vorbire? Iată, aici, în faţa noastră, se află deja o altă clădire. Vom păşi imediat înăuntru şi vom afla ce se întâmplă mai departe cu aceşti copii. Am pătruns deja în clădire, care este minunat construită, şi nu mai descoperim aici secţiile de dinainte. Întreaga clădire conţine doar o singură sală foarte mare, care are suficient spaţiu, aşa cum vă puteţi convinge privind cu ochii interiori, pentru a cuprinde un milion de asemenea elevi, la care se adaugă încă o sută de mii de învăţători.

Ce se întâmplă însă aici? Iată, în faţă noastră se află un asemenea grup. În mijloc se află o masă rotundă, în jurul căreia stau confortabil zece elevi mici însoţiţi de un învăţător. Ce au elevii în faţa lor pe masă? Putem vedem cărţi ale căror foi sunt puţin rigide, pe care apar ilustraţii mici, dar foarte măiestrit realizate.

Ce fac elevii cu aceste ilustraţii? Ei se uită la ele, iar apoi îi descriu învăţătorului ce au înţeles din ilustraţia la care s-au uitat. Acesta este începutul procesului de învăţare a citirii. La acest nivel nu se citesc decât ilustraţiile.

În imaginea principală pot fi văzute o sumedenie de mese, care se întind în linie dreaptă de-a lungul întregii lăţimi a sălii. La aceste mese sunt adunaţi, aşa cum puteţi vedea, numai începători în arta de a citi. Probabil că foarte mulţi dintre voi se întreabă: „Toate bune şi frumoase, dacă este vorba doar de citirea unor ideograme ilustrate. Putem vorbi însă oare, în această împărăţie celestă, şi de citirea cu ajutorul unor semne mute sau a unor aşa-numite litere, iar dacă da, cum este posibil ca aceste semne mute şi monosilabice să reiasă din micuţele ilustrate, oricând de măiestrite ar fi realizate ele?”

Liniştiţi-vă, dragii Mei fraţi şi prieteni! Veţi primi răspunsul la întrebarea voastră privind următorul rând de mese şi vă veţi convinge astfel că citirea poate fi învăţată fără probleme pe această cale foarte naturală, fără rostirea literă cu literă şi silabisirea premergătoare.

Iată, acesta este deja al doilea rând. Ce vedeţi aici? Văd că vă spuneţi: nimic altceva decât aceleaşi cărţi, cu singura diferenţă că imaginile nu sunt pe deplin isprăvite, ci doar conturate schematic. După cum puteţi vedea, elevii trebuie să îşi angreneze într-o mai mare măsură inteligenţa pentru a face conexiuni între aceste linii şi a regăsi astfel imaginea care înainte le apărea definitivată. După cum probabil că aţi înţeles deja, în acest fel, spiritul interior este încurajat într-o mai mare măsură către activitate, fiind obligat să completeze el însuşi partea care lipseşte din ea. Am văzut aşadar ce fac elevii din acest al doilea rând.

Să mergem acum la al treilea rând; iată, am ajuns. Ce vedeţi aici? Văd că vă spuneţi: „Aceleaşi cărţi ca şi înainte, dar de data aceasta vedem doar linii de fond, în jurul cărora celelalte linii de contur sunt exprimate doar prin puncte”. Iată, aici este deja mai greu să descoperi imaginea iniţială, dar eşti condus astfel către esenţa vizibilă a imaginii, sugerată de liniile de fond. Elevii sunt nevoiţi astfel să pună un accent mai mare pe semnificaţia imaginii, nu doar pe forma ei.

Ei ajung de pildă să îşi explice de ce anumite linii sunt drepte, în timp ce altele sunt strâmbe sau circulare.

Să mergem acum la rândul al patrulea. Ce se află aici? Aceleaşi cărţi în care apar liniile de fond, dar acestea sunt într-o mai mare măsură înconjurate de puncte de contur. Imaginile care apar prezintă diverse situaţii istorice, mai ales cu referire la Domnul. Mai mult, fiecărei imagini îi corespund una sau mai multe înfăţişări omeneşti, aşa că prin aceste linii de fond sunt reprezentate vizibil toate părţile şi mădularele omului, fapt care le permite elevilor să înţeleagă foarte uşor cum sunt ordonate părţile trupului

uman şi ce fel de însemnătate au în cazul de faţă liniile simple în raport cu diferitele părţi şi mădulare ale omului.

Ce trebuie să înţeleagă elevii din toate acestea? Vom înţelege răspunsul la această întrebare când vom trece la rândul următor.

Iată, am ajuns deja. Aici, putem vedea aceleaşi linii mai mici, înşirate unele lângă celelalte, capetele lor terminându-se brusc în anumite puncte. Ce rost au toate aceste lucruri? Imaginea nu diferă cu nimic de prima imagine (care era completă), dar liniile se transformă din ce în ce mai mult într-o formă de desenat şi elevii trebuie să recunoască aceste semne ca şi cum ar avea imaginea completă în faţa lor.

Să mergem mai departe, la rândul următor. Aici, putem descoperi în cărţi doar una, două sau trei linii principale, într-un raport mult mai mic faţă de restul punctelor de contur. Aceste linii principale distincte sunt unite din când în când prin mici bolţi, pentru a arăta astfel că ele aparţin aceluiaşi tot unitar. Liniile secundare apar numai ici-colo, fiind demarcate de câteva liniuţe scurte şi de puncte.

Nu este aceasta o adevărată scriere? Bineînţeles că este; de fapt, aceasta este adevărata scriere (sau scrierea cea dintru început), care corespunde fiinţei omului în totalitatea ei. Văd că vă spuneţi: „Acest lucru este adevărat; dar cum stau lucrurile cu literele distincte sau cu aşa-numitul alfabet?” Dar Eu vă spun: toate acestea sunt incluse în acest mod de scriere. Aşa-numitele vocale sunt ilustrate prin puncte şi liniuţe, în timp ce consoanele sunt reprezentate prin liniile principale şi prin conexiunea acestora. În cazul de faţă, elevii nu învaţă să citească niciodată în funcţie de anumite litere distincte, cu care trebuie să se familiarizeze la început, ci parcurg exact drumul invers. Ei învaţă aici să citească mai întâi semnele generale, aşa cum aţi văzut, şi abia după aceea învaţă să recunoască semnele de bază distincte, pornind de la aceste semne generale, pe care le pun apoi laolaltă, încercând să regăsească astfel semnele generale.

Iată, acesta este modul de a-i învăţa pe elevi cititul în această lume, în forma cea mai scurtă şi mai practică cu putinţă.

Nu cred că mai trebuie să menţionez că prima fază a procesului educativ, de învăţare a vorbirii, joacă un rol decisiv în procesul de învăţare a citirii. Deosebirea între metode constă doar în faptul că acestea sunt plastice şi dramatice atunci când elevii învaţă să vorbească, în timp ce atunci când învaţă să citească ele se bazează pe desene ilustrate la o scară mai mică.

Mai există însă în această sală mare şi alte rânduri de elevi; oare ce se întâmplă acolo? Ei învaţă într-o manieră încă şi mai desăvârşită citirea. Metoda constă în învăţarea corespondenţelor pornind de la această scriere interioară (care este pur spirituală), elevii ajungând să desluşească în final inclusiv toate scrierile lumeşti exterioare. Altfel spus, unicul lucru cu care se ocupă toţi cei din această clădire este cititul. În paralel, elevii învaţă oarecum de la sine să scrie, astfel încât prin această metodă se prind doi iepuri dintr-o singură lovitură, după cum obişnuiţi voi să spuneţi.

Văd că mulţi dintre voi se întreabă: „Perfect, dar dacă aceşti copilaşi cu vârste ce nu depăşesc cinci până la şapte ani (măsurate după măsura voastră pământească) învaţă toate aceste lucruri, ce le mai rămâne atunci de

învăţat mai departe? Pentru că, aşa cum am văzut, ei şi-au însuşit deja aproape tot ce îşi poate închipui omul, în timpul învăţării vorbirii prin intermediul nenumăratelor planşe cu imagini diferite. Încă şi mai multe au avut ei de învăţat în timpul predării citirii, căci imaginile pe care le-au avut de desluşit cuprindeau cele mai variate şi mai felurite situaţii, astfel încât, dacă ar trebui să le descriem pe toate, am putea umple o întreagă nemărginire. Într-adevăr, în această etapă nu este încă foarte uşor de înţeles ce alte şcoli mai înalte ar putea exista în această lume".

Ei bine, ceea ce urmează vă va răspunde la această întrebare, arătându-vă ce alte lucruri mai trebuie învăţate aici. Nu trebuie în nici un caz să vă închipuiţi că în împărăţia spiritelor, acestea reuşesc să îşi însuşească dintr-o dată întreaga înţelepciune a cerului, ba şi ceva pe deasupra. Dacă aşa s-ar petrece lucrurile, viaţa în această lume ar fi într-adevăr cumplit de monotonă, şi cu greu am mai putea vorbi de continuarea permanentă a procesului de desăvârşire. De vreme însă ce Domnul Însuşi continuă să evolueze în dezvoltarea puterii Sale nesfârşite (lucru pe care voi nu îl puteţi înţelege pe deplin), fapt care poate fi constatat uşor contemplând reproducerea şi înmulţirea tuturor lucrurilor din creaţia Sa, cum ar putea exista vreodată o oprire pentru copiii Săi? Progresul în lumea spirituală este neîncetat, aşa cum veţi putea înţelege mai clar citind ceea ce urmează.

Şcoala cerească în care se predă geografia şi istoria lumii

Iată, avem în faţă o altă casă, mult mai mare. Ce se învaţă oare aici? Vom afla imediat. Aşa cum ştiţi deja, copilaşii ajunşi în această lume nu şi-au putut cunoaşte cu adevărat locul naşterii, adică pământul, pentru simplul motiv că au murit prea repede trupeşte, imediat după naşterea lor. Din perspectiva Domnului este însă necesar ca ei să cunoască mai bine locul pe care l-a ales El ca loc principal pentru milostivirea Sa. Aşa se face că aceşti copilaşi trebuie să se familiarizeze cu acest loc, pentru a înţelege cum şi unde a devenit Domnul om pentru a salva întreaga omenire, marcând prin prezenţa Sa sfântă această planetă ca loc de învăţare pentru copiii Săi. – Aici se învaţă aşadar geografia pământului, şi aceasta într-un mod mult mai eficient decât este cazul la voi.

Vom explica în continuare cum este predată aici geografia pământului. În mijlocul sălii mari în care ne aflăm există un glob pământesc aşezat pe un ax, nu foarte diferit de cele pe care le aveţi voi pe pământ. De altfel, este bine să înţelegeţi că pe pământ nu poate exista ceva, indiferent de domeniul de activitate, care să nu fi fost de mult timp prezent în lumea spirituală. Aşa stau lucrurile şi în cazul globului pământesc terestru (cel conceput în scopuri geografice), care nu a fost o invenţie propriu-zisă, ci a existat cu mult timp înainte (practic, încă de la începuturile eternităţii) în lumea pură a spiritelor.

De altfel, nu este greu să vă daţi seama de acest lucru dacă vă puneţi întrebarea: ce anume a existat mai întâi, pământul sau globul pământesc făcut de om, care prezintă trupul actual al pământului într-un mod cât se poate de incomplet şi de sărăcăcios?

Pământul a existat cu mult timp înainte în spiritul (mintea) Domnului, sub formă de idee după care s-a creat copia sa fidelă. Aşa se face că globul pământesc poate exista inclusiv în această lume spirituală, integrându-se mult mai perfect în ordinea divină a adevărului decât ar putea-o face vreodată pe pământul vostru.

Să ne apropiem însă de acest glob şi să îl privim mai îndeaproape. El nu este desenat doar la suprafaţă, cum este cazul la voi pe pământ, ci este alcătuit dintr-un fel de raze, la fel ca şi aşa-zisele imagini de lumină din lumea voastră, care redau până şi cele mai neînsemnate lucruri existente pe el. Într-adevăr, între imaginile alcătuite de razele voastre de lumină şi cele spirituale există o mare diferenţă, căci în această lume nu poate lipsi din această imagine nici un atom şi ele trebuie să redea în totalitate natura pământului.

Este uşor de observat că aceste condiţii sunt îndeplinite în această sală: iată, izvoarele, râurile, fluviile şi mările sunt foarte naturale; izvoarele, râurile şi fluviile curg spre mare şi se varsă în ea.

Să privim mai departe! Munţii, care reprezintă copia miniaturală a celor de pe pământ, sunt în mod vizibil alcătuiţi din aceleaşi materiale. Ei sunt acoperiţi cu zăpadă şi cu gheaţă, stâncile de calcar sunt alcătuite chiar din calcar, munţii de mică altitudine sunt acoperiţi cu păşuni, iar mai jos cu păduri. Şi dacă veţi privi cu atenţie, veţi constata că fiecare oraş şi sat este reprodus cu exactitate pe acest glob pământesc.

Iată, acolo se află spre exemplu oraşul vostru natal. Priviţi cu atenţie şi veţi observa că absolut nimic nu lipseşte din el. Priviţi acum norii. Ei se îndreaptă în aceeaşi direcţie şi au aceeaşi formă ca şi cei de pe adevăratul pământ. Pe scurt, avem cu adevărat de-a face cu un glob pământesc desăvârşit. Desigur, el este foarte mare; diametrul său ar trebui să fie – după măsurile voastre – de douăzeci de stânjeni.

Cum poate fi văzut însă el din toate părţile? Foarte uşor. În primul rând el este prins de o schelă mare orizontală, în jurul căreia se află o galerie rotundă, care ajunge chiar la înălţimea polilor. Pe această galerie se află elevii noştri, alături de învăţătorii lor, şi se uită cu atenţie la un întreg meridian. După ce l-au văzut bine, globul se mută cu un meridian mai departe, şi tot aşa, până când este studiat tot pământul.

Este însă acesta singurul glob şi au terminat elevii cu acest studiu ora de geografie? O nu! Iată, ceva mai departe se află o altă sală mare. În acea încăpere se află un alt glob care arată la fel ca primul, dar prezintă pământul cu o mie de ani în urmă. Într-o altă sală alăturată se află un glob care prezintă pământul cu încă o mie de ani în urmă, şi tot aşa, până la Adam.

În acest fel învaţă elevii geografia şi istoria omenirii; ei parcurg însă tot timpul drumul invers: încep cu prezentul şi avansează de la efect către cauză. Altfel spus, ei progresează de la o cunoaştere exterioară către cea interioară, mult mai profundă.

Văd că vă puneţi o întrebare legitimă: „Pe pământ lucrurile se schimbă în fiecare an; cum poate fi învăţată în acest caz istoria umanităţii studiind globurile mari din o mie în o mie de ani?” Vă răspund simplu: priviţi puţin în jur şi observaţi ce conţine o astfel de sală extrem de mare.

Iată, la o oarecare îndepărtare există în fiecare sală încă zece globuri mai mici. Acestea arată pământul din o sută în o sută de ani, la fel de exact cum se poate vedea pe globul cel mare. În spatele acestor zece globuri există numeroase alte globuri, şi mai mici, aşezate ordonat, care arată schimbările anuale ale pământului. În sfârşit, în spatele acestui şir se află ultimul şi cel mai lung rând, în care se află nişte globuri mici, cu un diametru mai mic de trei stânjeni, unde pot fi văzute schimbările zilnice ale pământului.

În prima sală puteţi observa că în ultimul rând se pune în fiecare zi un alt glob pământesc, care prezintă mileniul prezent. Pentru ca elevii să nu aibă însă atât de mult de lucru cu aceste globuri mici, învăţătorii le arată tot ce este important pe globul cel mare, respectiv ce schimbări s-au petrecut în diferite părţi ale pământului. Elevii află astfel tot ce îi interesează, iar cei care doresc să aprofundeze anumite aspecte pot consulta globurile mai mici.

La sfârşitul ultimei săli, unde se află pământul aşa cum apărea el pe timpul lui Adam, există inclusiv o deschizătură prin care pot elevii noştri pot vedea adevăratul pământ, ca printr-un fel de ochean, pentru a se putea convinge în totalitate că ceea ce au învăţat în aceste săli despre pământ corespunde realităţii fizice.

Cât de mult durează după măsura timpului vostru un asemenea curs de învăţare? Cel mult şase până la şapte zile; căci în această lume copiii au o capacitate de înţelegere mult mai mare, mai liberă şi mai spirituală, putând învăţa într-un minut mai mult decât puteţi înţelege voi pe pământ într-un an întreg. Desigur, există şi în împărăţia spiritelor suflete mai puţin desăvârşite, care fac într-o sută de ani mai puţine progrese decât un om pe pământ într-un singur minut.

De regulă, astfel de suflete nu îşi au însă locul aici, întrucât există şi pe pământul vostru (în aspectul lui spiritual), şi mai ales în regiunile de pe lună, un proces de învăţare sau de vindecare a sufletelor, în urma căruia acestea fac paşi extrem de mărunţi înainte, progresând lent. Cât despre sufletele aflate în această lume strălucitoare de pe soare, acestea se află deja într-o stare desăvârşită, având o puritate absolută.

Ce învaţă însă copiii după acest curs? Iată, în faţa noastră, mai departe spre miazăzi, putem vedea o altă construcţie extrem de mare. Ce învaţă oare copiii în ea? Vă răspund eu: ei învaţă aici care sunt fundamentele fiinţei exterioare a pământului, respectiv geologia şi formarea pământului. Dacă aceste procese sunt înţelese corect, elevii trec de la istoria naturală a pământului la cea spirituală. Vom explica în continuare cum se predau aceste discipline în împărăţia spirituală de pe soare.

Şcoala cerească în care se predă învăţătura legată de fiinţa şi formarea pământului

În faţa noastră se află o nouă clădire, în care ne pregătim să intrăm. Ce putem vedea noi în această sală mare? Practic, vedem un alt glob pământesc, care nu se deosebeşte cu nimic de cele de dinainte. Cum studiază elevii geologia pe un astfel de glob? Să ne apropiem puţin şi vom înţelege imediat.

Iată, în primul rând acest glob poate fi desfăcut în două jumătăţi, de la un pol la altul. Este nevoie doar de o împingere şi toată imaginea interioară a pământului poate fi văzută de la un pol la altul. Structura şi construcţia acestui model corespund întru totul pământului adevărat; chiar şi mineralele, după cum se poate vedea aici, sunt întru totul identice. Dacă veţi privi globul înjumătăţit, veţi putea observa că pământul conţine în interior un alt pământ, care este prins de scoarţa exterioară cu nişte benzi tari, de natură organică.

În acest pământ mai mic poate fi văzut spre polul nord un alt nucleu tăiat în două, ceva mai lunguieţ; în interior, acesta este plin cu canale şi cu vene. Exact sub ecuator există un spaţiu mare şi gol, care pare a fi umplut de o masă ca de foc. Din această masă de foc flăcările avansează prin diferite organe spre exteriorul pământului. Îndeosebi spre polul sud există mai multe tuburi răsucite prin care trec aburi, care se formează prin intrarea apei din exteriorul pământului în acest spaţiu de foc. Presiunea enormă pe care o exercită spre polul sud această masă de aburi produce rotirea zilnică a pământului.

Nu este acum momentul cel mai potrivit pentru a vă explica întreaga fiinţă a pământului. Nu îmi propun aici decât să vă arăt în ce fel învaţă elevii spirituali avansaţi despre fiinţa interioară a pământului. Nu cred că trebuie să mai insist asupra faptului, extrem de uşor de remarcat de altfel, că geologia sau ştiinţa construcţiei pământului nu poate fi învăţată într-un mod mai înţelept şi mai uşor de priceput de către elevi decât cel descris aici.

În acelaşi timp, pe lângă cunoştinţele pe care le primesc despre geologia materială, elevilor li se atrage atenţia că toate materialele şi organele care rezultă din ele nu sunt nimic altceva decât forme spirituale, în care este încătuşată o viaţă spirituală ce evoluează astfel către propria sa eliberare. Elevilor li se prezintă inclusiv etapele prin care viaţa încătuşată în centrul pământului urcă din interiorul spre exteriorul pământului, dând naştere la nenumărate forme noi. Aceasta este aşadar învăţătura pe care o primesc copiii în această sală.

Vă întrebaţi, desigur: oare nu este prea puţin un singur glob pământesc pentru atâţia elevi? O, priviţi cu atenţie împrejur şi veţi descoperi încă foarte multe astfel de instrumente pedagogice, unele dintre ele la fel de mari şi altele mai mici. Toate aceste globuri sunt astfel aranjate încât pot fi dezasamblate în toate părţile posibile. Acum, că am văzut ce se întâmplă aici, putem să trecem în sala următoare.

Ne aflăm aşadar în cea de-a doua sală, situată imediat lângă prima. Iată, aceasta are forma unei rotonde foarte mari şi înalte, care este împărţită de jur împrejur în o mie de nişe suficient de mari şi de adânci, sau altfel spus, într-un fel de capele. În mijlocul acestei rotonde nu se află altceva decât o masă mare, peste care pluteşte un nor superficial de lumină alb-cenuşie.

Ce înseamnă această imagine? Iată, din toate direcţiile pornesc raze de lumină către această masă, de la ferestrele rotunde ale fiecărei capele.

Prin îmbinarea razelor se formează tocmai aceşti nori aparenţi. Ce învaţă însă elevii din acest lucru? Ei învaţă cum se formează o lume nouă.

Vom înţelege mai clar cum este posibil să se formeze o lume nouă, la unison cu voinţa Domnului, pornind de la această încrucişare a razelor de lumină, privind cele o mie de capele aşezate împrejur.

În primele capele putem vedea la o scară redusă acelaşi fenomen la care am asistat în mijlocul sălii. În următoarea capelă, acest nor care înainte apărea într-o formă haotică capătă deja o formă rotund-lunguiaţă, care este însă foarte fluctuantă.

În fiecare din capelele următoare forma devine din ce în ce mai stabilă şi întrucâtva mai solidă. Trecem astfel de primele o sută de capele. După capela cu numărul o sută putem vedea plutind în interiorul sferei de nori o picătură transparentă de apă, la fel de limpede ca şi cristalul. În următoarele o sută de capele, sfera de apă devine din ce în ce mai mare, până când aceasta devine echivalentă în volum cu sfera precedentă alcătuită din nori.

În următoarele capele, în mijlocul sferei de apă încep să apară mici cristale transparente, nu foarte diferite de fulgii de zăpadă netezi şi îngheţaţi, care atunci când este suficient de frig zboară în toate părţile, la fel ca nişte bucăţi mici de diamant.

În următoarele capele, aceste cristale devin din ce în ce mai numeroase, iar în centrul sferei, în jurul lor începe să se încolăcească un fel de împletitură albăstruie care le conectează între ele.

Dacă vom continua să avansăm printre aceste capele vom constata că în mijlocul sferei de apă se conturează din ce în ce mai mult un nucleu gri şi lipsit de transparenţă, în jurul căruia se depun noi cristale curate, ce strălucesc prin sfera de apă la fel ca diamantele.

Mergând mai departe, vom vedea cum aceste cristale nou depuse sunt legate de un ţesut nou şi albăstrui, precum şi un număr din ce în ce mai mare de nuclee care devin tot mai întunecate. Mai mult, asistăm deja la apariţia din toate părţile a numeroase bule de aer care se deplasează în sus, formând în jurul sferei de apă o atmosferă terestră. Cu cât avansăm mai mult în dreptul capelelor, cu atât mai mare şi mai vizibilă devine această sferă atmosferică.

Asistăm aşadar la un proces de formare lentă a unei planete. După ce am parcurs astfel câteva sute de capele, ajungem la una în care putem vedea un nucleu foarte tare situat în mijlocul unei sfere de apă destul de mari. Bulele de aer despre care am vorbit se ridică continuu din el, iar în cazul de faţă sunt deja purtătoare ale unui fel de substanţă tulbure, care se răspândeşte ca un fel de ceaţă uşoară la suprafaţa sferei de apă prin spargerea bulelor. Şi iată, acest proces de creaţie devine din ce în ce mai evident de la o capelă la alta. Peste încă o sută de capele, putem vedea pe ici pe colo, prin sfera de apă puternic cristalizată, nişte flăcări care dau naştere unor aburi ce ies la suprafaţă sub formă de bule, la fel ca în cazul apei care fierbe.

Cu cât avansăm mai mult, începem să descoperim vârfuri de cristal din ce în ce mai distincte care ies afară din apă, eliberând în anumite locuri sfera de apă de aburii care plutesc peste ea.

Mai departe, vedem deja raze de foc care agită din interior spre exterior suprafaţa apei. Aceasta bolboroseşte cumplit, punând în mişcare milioanele de mici cristale, care se unesc între ele. În acest fel, nucleul interior devine din ce în ce mai rotund şi mai solid, dând aparenţa unei planete.

Continuând să avansăm de la o capelă la alta, constatăm că apar din ce în ce mai multe fulgere care se formează în aburii ce înconjoară sfera, astfel încât aceasta nu mai poate fi văzută decât cu mare greutate.

Către sfârşitul acestui muzeu al formării lumii asistăm la noi şi puternice erupţii de foc, care ridică substanţa tare din interior la suprafaţa apei, dând astfel naştere munţilor şi unui pământ tare şi solid. Mergând mai departe, descoperim că roca goală şi tare este acoperită pe ici pe colo cu muşchi, iar în locurile mai joase apare un pământ mai moale, care s-a format prin acoperirea cu muşchi a rocii şi prin descompunerea acestei roci sub puterea focului.

În capelele următoare constatăm că apa este însufleţită de infuzoare, iar formarea pământului vegetativ se face mai rapid. Treptat, în apă apar un fel de viermi. Şi mai departe, speciile de animale din apă devin din ce în ce mai variate. Şi astfel, înaintând de la o capelă la alta, ajungem la acea formă a pământului care vă este familiară şi în care a apărut omul. Apariţia omului pe pământ nu poate fi văzută însă în această sală, ci doar în sala următoare.

Cum pot fi însă diferenţiate aceste capele între ele din punct de vedere al intervalului de timp scurs? Vă răspund Eu: chiar dacă aceste intervale de timp nu sunt întru totul egale, ele sunt de ordinul a milioane de ani de la o capelă la alta. Dacă veţi privi mărimea pământului, veţi înţelege ce intervale de timp au fost necesare pentru a da naştere unei picături de rouă din eterul iniţial, care nu conţinea nici o formă solidă, apoi pentru ca această picătură iniţială să crească şi să se solidifice până când a ajuns la mărimea actuală a pământului. Nu cred că trebuie să insist mai mult asupra acestui aspect.

Se înţelege de la sine că aceasta este maniera cea mai eficientă pentru ca elevii din lumea de dincolo să studieze formarea unei lumi (în cazul de faţă a pământului), prin aceste imagini concrete şi puternic intuitive. Putem trece aşadar la următoarea sală, unde elevilor li se prezintă crearea omului, odată cu care putem vorbi în sfârşit de apariţia pământului istoric şi spiritual.

Despre şcoala sfântă a vieţii

Nu ne propunem aici să explicăm în detaliu întreaga istorie a creaţiei omului, inclusiv evoluţia lui până în epoca actuală. De aceea, ne vom limita să arătăm felul în care sunt predate aceste lucruri micilor noştri elevi aflaţi într-un trup spiritual.

Aşa cum bănuiţi probabil, în această împărăţie a spiritelor desăvârşite totul este pregătit într-o manieră infinit mai înţeleaptă decât pe pământ, tocmai pentru ca rezultatele obţinute să fie mult mai bune. Una din explicaţii este şi aceea că aici numărătoarea nu începe de la unu la infinit, ci

invers, de la infinit înapoi către unu, sau, ceea ce este de fapt acelaşi lucru, în această lume nu se merge dinspre interior spre exterior, ci dinspre exterior spre interior. De bună seamă, aceasta ar fi cea mai bună cale inclusiv pe pământ, dacă oamenii nu ar fi atât de orgolioşi, de nebuni şi de stupizi.

Dat fiind că oamenii de pe pământ nu îşi doresc decât lucruri zadarnice şi deşarte, ei nu cred şi nu au încredere în Domnul decât atâta timp cât nu le lipseşte nimic şi cât confortul lor nu este diminuat în nici un fel. La cea mai mică ispită, ei cad imediat în îndoielile lor de dinainte şi în loc să se lase întru totul în mâinile Domnului, se lasă în seama lumii exterioare, care nu îi poate ajuta cu nimic. Aceasta este natura umană (chiar şi a celor mai buni dintre oameni), ceea ce face ca orientarea lor să nu fie deloc îndreptată către interior, ci numai către exterior.

În mod evident, de vreme ce credinţa, încrederea şi iubirea pentru Domnul sunt atât de insuficiente, nu ne putem aştepta la un proces de educaţie spirituală atât de avansat, care i-ar permite omului să evolueze într-un minut mai mult decât ar face-o în modul său lumesc actual – banal şi extrem de sărăcăcios – în douăzeci de ani, iar uneori chiar în o sută de ani (dacă viaţa omenească ar dura atât de mult).

Pe de altă parte, toţi oamenii depind de acest proces de educaţie, care dă măsura evoluţiei lor spirituale; de aceea, ei nu ar trebui să accepte nici o altă educaţie decât numai aceea descrisă în această carte. Din păcate, ei părăsesc şcoala sfântă a vieţii, după care se miră că nu înţeleg nimic din această viaţă şi nu ştiu să se descurce în ea, încărcându-şi mintea cu tot felul de cunoştinţe lipsite de importanţă despre natura moartă şi relaţiile ei. La sfârşitul vieţii, ei se întreabă: „Ce adevăr important am descoperit prin studiul meu trudnic?”, iar bunul simţ le dă următorul răspuns: „Am ajuns în cel mai important moment al vieţii mele, dar nu ştiu nici măcar dacă sunt de genul masculin sau feminin; şi nu ştiu dacă în faţă mă mai aşteaptă o viaţă sau nu mă aşteaptă decât neantul”.

„Sunt cerul, iadul şi lumea spiritelor simple poveşti inventate de indivizi leneşi care stau în mânăstiri, sau există un sâmbure de adevăr în acestea? Dacă în ele nu există nici un adevăr, ce se va întâmpla mai departe cu noi? Iar dacă există totuşi un sâmbure de adevăr în aceste poveşti, unde vom merge mai departe, în sus sau în jos?”

Iată, acestea sunt fructele sigure ale ştiinţei lumeşti exterioare. Desigur, mulţi cititori îşi vor spune în sinea lor: „Dacă acestea sunt fructele ştiinţei, la ce fel de fructe se pot aştepta acei oameni de la ţară (şi unii de la oraş) care nu cresc cu mult mai rezonabil decât animalele pe păşune sau decât animalele sălbatice în păduri?” La această întrebare nu vă pot răspunde decât cu cuvintele Domnului:

„Cine nu se va naşte din nou întru spirit, acela nu va intra în împărăţia cerurilor sau a vieţii veşnice!”

Pentru renaşterea întru spirit este însă necesară urmarea şcolii sfinte a vieţii şi absolvirea ei. Această şcoală a fost propovăduită oamenilor de pe acest pământ de însuşi marele Învăţător sfânt, cu propria Sa gură, şi El a pecetluit-o cu propriul Său sânge!

Cine nu este dispus să urmeze această şcoală extrem de eficientă, ale cărei cursuri vă stau tot timpul la dispoziţie, nu va putea să învinuiască pe altcineva dacă îşi va pierde astfel viaţa spiritului său.

Acest lucru este cât se poate de sigur, la fel cum un proprietar al unui bun oarecare ştie perfect ce fel de bun posedă şi care este valoarea şi utilitatea acestuia. Dacă altcineva doreşte să îi conteste proprietatea, acela se poate aştepta cu siguranţă la un proces dur. De ce? Deoarece ştie cu siguranţă că bunul respectiv are deja un proprietar.

Cum poate însă omul, care este proprietarul vieţii sale spirituale, să se întrebe dacă sufletul şi spiritul său se va stinge sau nu odată cu viaţa trupului? Cine întreabă: „Cum, când şi de ce, de unde şi încotro?" – acela nu este cu siguranţă un proprietar al vieţii veşnice, ci doar un salariat plătit al acestei lumii, care se teme mai presus de orice de pierderea vieţii trupului său. De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că el nu cunoaşte o altă viaţă.

Cei care au fost adevăraţii elevi ai şcolii vieţii eterne a Domnului au dispreţuit întotdeauna moartea trupului şi au aşteptat cu mare bucurie dispariţia totală a grelelor lanţuri ale vieţii pământeşti, dovedind astfel prin sângele lor, ca martiri, adevărul care stă la baza acestei şcoli a vieţii.

Mai căutaţi însă în această epocă astfel de martiri! – Desigur, există ici şi colo bravi apărători ai şcolii vieţii propovăduite de Domnul Iisus Christos, dar aceşti apărători seamănă cu găinile dintr-un pom care îşi bat joc de vulpea care se agită sub ele, pentru că instinctul le spune că duşmanul nu poate ajunge la pielea lor. Dacă găinile coboară însă din nou pe pământ şi vulpea vine la ele, atunci s-a terminat cu „luarea peste picior" a duşmanului, iar frica de moarte îi obligă pe curajoşii eroi cu pene să îşi ia imediat tălpăşiţa.

La fel se petrec lucrurile în lumea de astăzi cu tăria credinţei. Atât timp cât cineva se ascunde şi se simte adăpostit de ghearele hapsâne ale puternicilor acestei lumi, el vorbeşte exact ca Moise pe muntele Sinai. Dacă însă mai-marii acestei lumi şi duşmanii adevărului lui Moise îl găsesc, pregătindu-i un pat nu tocmai confortabil (din perspectiva acestei lumi exterioare), „marele" predicator al adevărului se uită îngrozit împrejur, să vadă dacă nu există cumva o portiţă de salvare care mai este încă deschisă. Dacă această portiţă este blocată, atunci profetul este supus unui test lumesc foarte sever, aşa cum a făcut ştiinţa voastră în cazul marelui savant al stelelor Copernic, care s-a trezit, spre profunda lui neplăcere, pus în faţa arderii pe rug, motiv pentru care a preferat să îşi renege învăţătura. La fel s-au petrecut lucrurile şi cu acei oameni credincioşi din Spania, pe timpul detestatei Inchiziţii, care au preferat mai degrabă să ardă învăţăturile primite de la Domnul Însuşi, decât să fie închişi şi torturaţi, punându-şi viaţa în pericol

Există totuşi oameni care pot fi lăudaţi şi care merită atenţia noastră, căci sunt convinşi de adevăr în sinea lor, chiar dacă nu au curajul să recunoască acest lucru în faţa lumii exterioare.

Pe de altă parte, Domnul a spus: „Cine Mă va mărturisi în faţa lumii, pe acela îl voi recunoaşte şi Eu în faţa Tatălui!", sau altfel spus: „Cine Mă va primi cu adevărat în spiritul său, acela Mă va recunoaşte în abundenţa

puterii adevărului din el în faţa întregii lumi, iar Eu îl voi recunoaşte la rândul Meu pe el în lumina marii Mele iubiri părinteşti”.

În aceste condiţii, ne putem explica cuvintele Domnului: „Mulţi sunt chemaţi, dar puţin sunt aleşi!”, sau mai concret spus: mulţi vor ajunge în lumea de apoi, fiind chemaţi la viaţa veşnică, dar foarte puţini vor avea marea şansă de a fi primiţi ca şi copii în adevărata casă a Tatălui. Căci primirea acestui act suprem de graţie costă foarte mult, şi cei care nu vor forţa intrarea în împărăţie, nu vor putea intra în ea.

Pe de altă parte, Domnul a spus: „Povara Mea este blândă şi sarcina Mea este uşoară!” Această frază este suficientă pentru a-i alina pe aceia care sunt convinşi în sinea lor de adevăr, dar care mai au totuşi ceva lumesc în ei, care le răpeşte curajul de a recunoaşte acest adevăr în faţa lumii. Dat fiind că recunosc în sinea lor adevărul vieţii veşnice care există în ei, aceşti oameni au de purtat o povară blândă şi au de îndeplinit o sarcină uşoară. Puţini sunt însă aceia care au renunţat la tot ce este lumesc şi care primesc astfel spiritul forţei şi al tăriei, care nu se mai tem de nici o lume şi recunosc deschis adevărul veşnic şi viu, prin forţa credinţei lor şi prin iubirea lor pentru Domnul şi pentru casa Tatălui.

Puteţi înţelege mai clar acest lucru dacă veţi medita la următoarea parabolă: dacă un cap de familie are o fermă la ţară, în care locuiesc mai mulţi slujitori drepţi şi bravi împreună cu copiii săi, şi dacă în casă intră hoţii şi bandiţii, slujitorii se vor ascunde de teamă, dar fiii adulţi se vor lupta cu toată puterea şi cu tot curajul lor cu hoţii şi bandiţii nemernici, protejând astfel prin curajul şi forţa lor viaţa tatălui şi a mamei.

Putem oare spune că slujitorii în cauză sunt răi, pentru că s-au ascuns? Nu, ei nu sunt răi, dar sunt slabi; pun prea mare preţ pe viaţa lor, şi de aceea, se dovedesc fiinţe fără pic de curaj. Dar adevăraţii copiii sunt conştienţi că viaţa lor depinde de cea a tatălui lor; de aceea, nimic nu este mai sfânt pentru ei decât aceasta. Pe de altă parte, ar trebui oare să fie slujitorii recompensaţi pentru faptul că s-au ascuns? Nu cred că trebuie să fii un jurist foarte versat pentru a înţelege că în astfel de cazuri nu poţi primi nici o recompensă pentru că te-ai ascuns de frică.

Acelaşi lucru îl exprimă şi cuvintele vieţii rostite de Domnul: „Cine va semăna mult, acela va recolta mult, şi cine va semăna puţin, acela va recolta puţin”.

Din cele spuse până acum nu este greu să vă daţi seama că oamenii care parcurg căile actuale ale şcolii vieţii nu vor dobândi prea mult din viaţa veşnică. Ei seamănă puţin şi se vor bucura în final de o recoltă foarte slabă.

De aceea vă arăt eu, la unison cu voinţa Domnului, şcoala vie a copiilor din soare, pentru a învăţa astfel cum ar trebui să procedaţi pe pământ cu şcoala vieţii! – Am ajuns aşadar în acea sală în care elevii învaţă tot ce trebuie să ştie despre povestea creaţiei omului şi despre evoluţia sa în continuare, inclusiv despre starea spirituală actuală a acestuia.

Sala în care se predă istoria creaţiei omului

Iată, în mijlocul acestei săli mari se află un glob enorm, în jurul căruia este amplasată o galerie. Şi în această sală se află o rotondă mare, al cărei perete rotund este divizat în mai multe capele, în care pot fi observate numeroase globuri mai mici, care servesc unui anumit scop educativ.

Să mergem mai întâi în marea galerie şi să privim acolo globul aşezat în poziţie verticală. Acesta prezintă istoria creaţiei omului. Suntem aşadar în marea galerie; de aceea, fiţi atenţi la maniera în care învăţătorul aflat aici le prezintă această istorie elevilor săi.

Iată, el se apleacă peste această sferă mare şi o atinge. Iar în locul în care a atins-o apare imediat o lumină puternică, care se conturează din ce în ce mai precis, căpătând forma unui om. Priviţi mai departe: învăţătorul atinge încă odată sfera şi din locul atins se ridică un fel de praf fin, care înfăşoară forma de lumină, astfel încât lumina nu mai străluceşte deloc, ci este înconjurată de un înveliş pământesc.

Priviţi: învăţătorul se apleacă acum asupra acestui loc şi suflă către acea formă neînsufleţită, care devine vie. Ea începe să se mişte de una singură şi examinează lucrurile din jurul ei. Şi iată cum, mai departe, forma umană devine obosită de atâta activitate, după care se lasă la pământ şi adoarme.

În continuare, învăţătorul se apleacă din nou asupra ei şi atinge lateral forma care doarme. Şi iată, din marginea laterală a acestei forme se ridică o nouă lumină, care prinde contur şi dă naştere unei a doua forme omeneşti, care rămâne nemişcată în faţa primei forme, ce îşi continuă somnul. Învăţătorul atinge iarăşi prima formă şi o masă puţin umedă, ca o picătură tulbure, se smulge din prima formă, se evaporă într-un fel de ceaţă şi înfăşoară în această stare a doua formă de lumină. Lumina iniţială dispare şi a doua formă devine densă, la fel ca şi prima formă umană, dar încă nu este însufleţită. De aceea, învăţătorul o atinge încă o dată – şi priviţi, ea prinde viaţă şi începe să se mişte sprinten încolo şi încoace.

În continuare, învăţătorul atinge din nou prima formă umană. Priviţi, aceasta se scoală şi o remarcă pe a doua, care îi este asemănătoare, motiv pentru care simte o mare bucurie. Este evident că ea poartă deja un dialog cu cea de-a doua formă umană, lucru vizibil prin expresia feţei sale. – Învăţătorul îl simbolizează în acest caz pe Domnul şi înfăptuieşte aparent acelaşi lucru, prin puterea dată lui de Domnul, special pentru acest proces educativ, imitând ceea ce a făcut Domnul în realitate. De altfel, el spune exact acelaşi cuvinte pe care le-a rostit Domnul, iar elevii pot observa astfel marea putere a acestor cuvinte.

Priviţi, acum învăţătorul se revelează pe sine acestui prim cuplu creat de oameni, căruia îi transmite o anumită învăţătură.

Priviţi, învăţătorul îşi atinge propriul piept, din care iese pe loc o rază luminoasă care se îndreaptă către cei doi oameni nou creaţi, în faţa cărora apare ca un al treilea om de lumină. Acest om provenit din raza care a ieşit din pieptul învăţătorului rosteşte în faţa primului cuplu de oameni creat pe pământ exact aceleaşi cuvinte pe care le rosteşte acum învăţătorul în faţa elevilor. Este vorba chiar de cuvintele rostite de Domnul, pe care voi le cunoaşteţi foarte bine.

Nu este necesar să vă las să priviţi mai departe la desfăşurarea prezentării ulterioare, pentru că de acum înainte tot ce se întâmplă corespunde cunoaşterii din cuvântul cel vechi şi cel nou (n.n. Vechiul Testament şi Noul Testament), literalmente şi întocmai, cu singura diferenţă că elevilor nu li se prezintă în această etapă momentele de zămislire. Ei vor învăţa despre acest lucru într-o etapă ulterioară, în care vor deveni mai maturi din punct de vedere spiritual.

Până atunci, doresc să insist asupra faptului că învăţătorii descriu în acelaşi mod elevilor lor toată evoluţia ulterioară a neamului omenesc, în cea mai adecvată formă, iar la sfârşit populează toată suprafaţa pământului şi lasă aceste popoare să acţioneze de la sine. Acestea construiesc colibe şi oraşe, îmblânzesc animale pentru creşterea lor, ţin războaie şi se persecută unele pe altele, exact cum s-au petrecut în realitate lucrurile pe pământ. Şi iată, acest proces continuă până în epoca actuală.

Momentele speciale ale marii istorii a lumii care le sunt prezentate elevilor în această lume sunt: mai întâi de toate, creaţia omului, apoi potopul din perioada lui Noe, încheierea legământului cu Avraam, Isaac şi Iacov, marea conducere a poporului izraelian prin Moise şi urmaşii acestuia, apoi istoria sub domnia lui David şi Solomon, naşterea Domnului, şi începând din acest punct de cotitură cele mai importante momente ale răspândirii învăţăturii Sale. Acestea reprezintă principalele lecţii care le sunt predate elevilor.

După încheierea acestei părţi importante a procesului de predare, elevii sunt conduşi către globurile mai mici, care se află în interiorul capelelor. Ei trebuie să le repete aici învăţătorilor lor, într-o formă creatoare, tot ce le-au explicat învăţătorii pe marele glob. În acest fel, procesul predării devine un tot unitar, iar elevii ajung să cunoască întâmplările majore care s-au petrecut pe pământ ca şi cum s-ar fi aflat ei înşişi pe acesta, ca martori participanţi direct la evenimente.

După ce elevii şi-au însuşit această disciplină importantă de învăţământ, ei sunt conduşi înapoi la globul cel mare, iar învăţătorii le arată pământul spiritual şi felul în care acesta se formează în funcţie de evoluţia neamului omenesc.

Ei le arată sferele spirituale care înconjoară pământul material propriu-zis şi care devin din ce în ce mai curate şi mai luminoase pe măsură ce devin mai înalte. Atunci când spiritul unui om decedat urcă în sus, el ocupă o sferă şi îşi ia în posesie proprietatea cuvenită, caz în care respectiva sferă capătă înfăţişarea unui peisaj.

În acelaşi timp, învăţătorii le arată elevilor sferele de dedesubt, care sunt din ce în ce mai întunecate pe măsură ce coboară în jos, şi felul în care sufletele oamenilor răi decedaţi se scufundă în asemenea sfere întunecate. De îndată ce îşi iau în posesie proprietatea cuvenită, care este destul de săracă în cazul lor, în locul respectiv se şi îmbulzesc o grămadă de spirite la fel ca ele, care încep să se împingă şi să se înghiontească, încercând să ocupe un loc cât mai bun. Aceste suflete întunecate intră astfel într-o stare de mânie, încep să se autoaprindă şi îşi schimbă înfăţişarea, căpătând cele

mai groteşti şi mai hidoase feţe, după care se scufundă în sfere din ce în ce mai adânci şi mai întunecate.

Cu această ocazie, elevilor li se explică ce înseamnă păcatul şi cum poate cădea în el o fiinţă liberă, care trăieşte pe pământ.

Dacă elevii au înţeles corect toate aceste lucruri, ei sunt scoşi din această sală şi sunt conduşi într-o altă grădină mai mare, unde se află instituţii de predare mai avansate. Se înţelege de la sine că elevii din prima grădină nu învaţă continuu, ci au parte de pauze şi de ore de joacă bine organizate între orele de curs. Conform ordinii divine, la fel ca şi oamenii de pe pământ, şi spiritele au nevoie de o perioadă de odihnă pentru întărirea lor, fapt pe care Domnul l-a ilustrat deja în prima istorie a creaţiei, atunci când a stabilit a şaptea zi de odihnă după primele şase zile de lucru la creaţia Sa.

La fel, în timpul vieţii trăite de Christos pe pământ, Domnul Însuşi a demonstrat că şi El se odihneşte după lucrul făcut, asemenea oricărui alt om. Aşadar, şi spiritele trebuie să se bucure în această lume de o perioadă de odihnă, în care îşi fortifică trupul spiritual, pentru a putea continua apoi procesul de învăţare. Îndeosebi atunci când trec dintr-o grădină în alta, elevii au parte de o perioadă de odihnă mai semnificativă. În acest interval de timp, elevilor li se permite chiar să îşi viziteze rudele lor pe adevăratul corp pământesc, însoţiţi de învăţătorii lor (dacă aceştia sunt dispuşi, desigur), dar acest lucru nu se întâmplă decât atunci când locuitorii pământului cu care sunt înrudiţi se află într-un somn adânc. De aceea, atunci când se trezesc, rudele lor nu îşi mai amintesc decât foarte rar ce s-a întâmplat. Cât despre cei cu mintea orientată mai mult către cele lumeşti decât către cele spirituale, aceştia nu îşi mai aduc aminte de nimic.

Ştiind deja suficiente lucruri despre Domnul, unii dintre aceşti elevi îşi manifestă dorinţa de a-L vedea pe Acesta. Această dorinţă le este însă îndeplinită foarte rar, pentru simplul motiv că ei sunt încă prea slabi din punct de vedere spiritual, fiind incapabili să îşi păstreze integritatea în faţa Spiritului Divin veşnic şi atotputernic, respectiv să poată suporta o asemenea apropiere. Dar cea mai dorită modalitate de recreaţie, pe care elevii o adoră, constă în permisiunea de a o vizita pe Maria, care în această lume este considerată fiinţa celestă care guvernează întregul proces de educaţie a lor, şi implicit mama universală. De altfel, Maria vizitează foarte des aceste instituţii mari de învăţământ, dar nu este totdeauna vizibilă pentru aceste spirite cu vârste fragede, ci doar pentru învăţători.

Vă întrebaţi, desigur, dacă toţi copiii decedaţi trebuie să parcurgă această şcoală de la naştere până în al doisprezecelea an al lor? Da, toţi trebuie să parcurgă această şcoală, dar nu în una şi aceeaşi grădină; pentru că aici există pentru fiecare vârstă o grădină personală. În ceea ce priveşte a doua grădină, aici elevii vin deja împreună. Despre ce învaţă acolo spiritele copiilor (al căror număr este aproape nelimitat) şi în ce fel de stare trec ei vom vorbi în cele ce urmează.

Şcoala în care se predau cele 12 porunci dumnezeieşti. Explicarea semnificaţiei spirituale a primei porunci, predată în prima sală

Nu trebuie să ne îndepărtăm prea mult de acest loc. Iată, grădina următoare a şi apărut în faţa ochilor noştri. Nu foarte departe de acest loc ne salută deja rânduri nesfârşite de pomi, în spatele cărora zărim un palat foarte mare şi simetric, plin de strălucire. Aceasta este grădina în care dorim să ajungem şi în care îi veţi întâlni inclusiv pe copiii mai mari pe care vi i-a luat Domnul de pe pământ.

Cât despre capacitatea voastră de a-i recunoaşte pe loc, aceasta este o altă poveste, căci în lumea spirituală copiii nu mai seamănă la înfăţişare cu părinţii lor pământeşti, decât în măsura în care şi unii şi alţii au aceeaşi capacitate de a primi darul iubirii de la Domnul şi adevărul credinţei întru Domnul. Cu toate acestea, ei pot să îşi asume asemănarea pământească în anumite ocazii, schimbându-şi forma sufletului, cu scopul de a se face cunoscuţi acelor oameni care ajung de pe pământ în această lume, fără să ştie însă prea multe despre relaţiile spirituale.

Deocamdată nu ne propunem să vorbim însă prea mult despre acest lucru, ci tot ce dorim este să ajungem cât mai repede în grădină, pentru a afla ce se întâmplă aici privind cu propriii noştri ochi spirituali.

Am ajuns deja la rândurile de pomi separate de alei, în care puteţi descoperi cărări minunate, pline cu flori, printre care se plimbă voioşi copiii. Să mergem însă mai departe şi să pătrundem mai adânc în această realitate. Pe scurt, să ne îndreptăm către palatul pe care l-am observat mai devreme.

Iată, acesta se află deja în faţa noastră, având o lungime şi o lăţime aproape imposibil de cuprins cu ochii. Palatul are o mie ori o mie de ferestre, aşezate ordonat. Fiecare fereastră este înaltă de aproximativ şapte stânjeni. Deasupra acestui rând de ferestre se află un al doilea rând mai mic, fiecare fereastră mică fiind situată exact peste o fereastră mare corespondentă.

Văd că mulţi dintre voi se întreabă: „Dar pentru numele lui Dumnezeu, este oare această clădire, acest palat cu o lungime pe care nu o putem cuprinde cu ochii, alcătuit dintr-o singură sală?” Eu vă răspund: în nici un caz; palatul este alcătuit din douăsprezece secţii. La etajul superior însă, acolo unde aţi remarcat cel de-al doilea rând de ferestre mai mici, se întinde într-adevăr fără întrerupere o galerie minunată şi largă în jurul întregii săli. Privind de la această galerie pot fi văzute toate cele douăsprezece secţii, una după alta, şi te poţi convinge de toate lucrurile care se găsesc în ele, fără ca acest lucru să-i deranjeze pe elevii din ele. Dar să intrăm înăuntru, pentru ca totul să vă fie mai limpede.

Iată, am ajuns deja la intrare. Nu vom urca însă în galeria cea mare, căci trebuie să rămânem deocamdată invizibili pentru spiritele acestor copii mici. Altfel spus, noi nu suntem observaţi decât de învăţători, care sunt înştiinţaţi de ce ne aflăm aici.

Iată, am ajuns deja în prima sală. Ce vedeţi scris în mijlocul acestei mari săli, pe tabla cea albă care este agăţată de un stâlp vertical? Voi spuneţi: „Mai întâi cifra 1, pe care o cunoaştem cu toţii şi care cu siguranţă este numărul sălii, iar mai jos: Drumul spre eliberarea spiritului”. – Ei bine, cifra unu nu înseamnă numărul sălii, ci se referă la prima poruncă a lui Dumnezeu dată lui Moise.

Văd că vă întrebaţi: „Bine, dar ce au de-a face aceşti copii, care par deja destul de maturi din punct de vedere spiritual, cu porunca care a primit-o Moise şi care nu ar trebui să fie valabilă decât pentru oamenii de pe pământ, nu şi pentru aceşti copii care, în calitatea lor de spirite pure, sunt deja de mult timp convinşi de existenţa lui Dumnezeu, dat fiind că, aşa cum am văzut, lor li s-a vorbit în permanenţă despre acest lucru, încă de la primele învăţături elementare pe care le-au primit?”

Dragii mei prieteni şi fraţi, situaţia este cu totul alta decât credeţi voi. Ceva asemănător puteţi vedea inclusiv pe pământ, unde, dacă îi veţi observa pe copii, veţi descoperi că toţi au o credinţă autentică şi vie în Dumnezeu. Căci nici un om nu este mai credincios decât copiii şi nu există părinţi atât de răutăcioşi încât să le refuze copiilor lor încă de la începutul existenţei dreptul de a-L recunoaşte pe Dumnezeu. Într-adevăr, ei au chiar obligaţia de a-i învăţa pe copii să îl recunoască pe Dumnezeu, fapt valabil pentru fiecare religie, dar şi din motive politice şi morale,

Au oare aceşti copii nevoie de învăţătura referitoare la Dumnezeu? – Văd că recunoaşteţi şi că vă spuneţi în sinea voastră: „Da, o astfel de învăţătură este necesară fiecărui om până la sfârşitul vieţii; căci mult prea uşor se şterg primele impresii ale copilăriei şi atunci când ajung oameni în toată firea, mulţi se comportă de parcă nu ar fi auzit niciodată ceva despre Dumnezeu”. Eu vă spun însă altceva: o astfel de ştergere a memoriei nu este deloc uşoară în această lume spirituală, dar nu trebuie să uitaţi că din cauza sosirii lor prea rapide în această lume, aceşti copii nu au avut nici o ocazie să îşi testeze libertatea spiritului lor, care de fapt reprezintă proba vieţii şi trebuie neapărat trecută. Această acţiune este foarte importantă pentru viaţa spiritului. Până acum, aceste spirite ale copiilor nu au fost decât un fel de maşinării vii. În cazul de faţă avem însă de-a face cu însăşi viaţa spiritului lor lăuntric, şi de aceea ei trebuie să cunoască toate poruncile, să le încerce „pe pielea lor” şi să afle cum se comportă fiinţa lor spirituală şi vie sub incidenţa acestor legi.

Aşadar, aici este prezentată prima poruncă, şi anume: „Să crezi într-un singur Dumnezeu şi să nu te gândeşti niciodată că nu ar exista acest Dumnezeu unic, sau că ar exista doi, trei sau mai mulţi Dumnezei”.

Unii probabil că se întreabă deja: cum i se poate porunci să creadă în Dumnezeu celui care oricum crede cu tărie în Acesta şi nu are nici cea mai mică îndoială în ceea ce priveşte existenţa lui Dumnezeu? Aceasta este o întrebare foarte bună, la care vă voi răspunde astfel: copiii sunt aduşi în mod deliberat de către învăţătorii lor, prin tot felul de tertipuri, într-o stare în care ajung să aibă îndoieli în ceea ce priveşte existenţa lui Dumnezeu, iar acest tip de învăţământ se numeşte aici maturizarea propriului spirit.

Pentru a-i aduce pe copii în această stare, învăţătorii au grijă ca în faţa elevilor lor să apară diferite obiecte. Ei îi lasă să le observe, după care îi întreabă dacă Dumnezeu a fost prezent în timpul acestui act creator, deoarece ei nu L-au văzut să acţioneze. Copiii răspund de regulă că Dumnezeu poate face astfel de acte doar prin voinţa Sa, fără a fi neapărat prezent. Profesorii îşi pun apoi elevii să se gândească la diferite lucruri, iar acestea apar pe loc în faţa lor. Din nou, învăţătorii îi întreabă pe copii cine a făcut acest lucru.

În această fază, mulţi copii îşi pierd deja siguranţa. Unii afirmă că ei înşişi au reuşit să facă să apară respectivul obiect, în timp ce alţii cred că învăţătorii lor au creat obiectul după ce le-au citit gândurile. Sunt şi unii care intuiesc că ei doar s-au gândit la obiectul respectiv, dar Dumnezeu cel atotputernic a fost cel care a îngăduit ca gândul lor să apară în faţa lor ca o lucrare desăvârşită.

Dacă elevii continuă să îşi păstreze credinţa în Dumnezeul cel unic, învăţătorii lor îi întreabă de unde ştiu ei că există un Dumnezeu. Elevii le răspund de obicei astfel: „Aşa ne-au învăţat primii noştri învăţători înţelepţi". Învăţătorii îşi continuă însă tirul întrebărilor, spunându-le copiilor: „Ce aţi spune voi, dacă noi, care suntem noii voştri învăţători înţelepţi, vă vom învăţa că nu există nici un Dumnezeu şi tot ce vedeţi voi aici este făcut şi construit de noi? Şi ce veţi spune dacă vom afirma că noi suntem de fapt adevăraţii Dumnezei?"

De data aceasta, copiii simt o stare autentică de confuzie. Ei se încruntă şi îi întreabă pe învăţători ce să facă.

Dar învăţătorii le spun: „Căutaţi răspunsul în voi înşivă. Dacă există un Dumnezeu, atunci trebuie să îl găsiţi în voi. Dacă nu există, atunci nu îl veţi găsi în veci".

Mai departe, copiii îi întreabă cum trebuie să întreprindă această căutare, iar profesorii le explică: „Încercaţi să-L iubiţi pe Dumnezeul din inima voastră, ca şi cum ar exista unul. Iubiţi-L cu toată fiinţa voastră şi dacă există un Dumnezeu, atunci El vă va răspunde în inima voastră. Dacă nu există un Dumnezeu, atunci nu veţi primi nici un răspuns în inimile voastre".

Şi iată, elevii învaţă astfel să se interiorizeze şi să-L iubească pe acel Dumnezeu despre care au aflat în copilărie, cu toată convingerea. Dar Domnul nu li se arată, punându-i astfel pe copiii noştri în încurcătură şi trezind în inimile lor îndoieli semnificative. Vom explica în continuare cum învaţă copiii să iasă din această încurcătură.

Cum trebuie căutat Dumnezeu

Deja, o parte din elevi se adresează învăţătorilor lor spunându-le că se văd nevoiţi să creadă că nu există un alt Dumnezeu care produce miracole în afară de ei înşişi, deoarece Dumnezeu nu şi-a făcut simţită câtuşi de puţin prezenţa, cu toate că au încercat să îl descopere în inimile lor cu toată iubirea.

Cum procedează învăţătorii atunci când aud aceste afirmaţii ale elevilor lor? Haideţi să îl ascultăm pe unul dintre ei, care le spune următoarele cuvinte elevilor care şi-au exprimat îndoiala:

„Dragii mei copii! Există două alternative: este posibil ca Dumnezeu să nu se fi anunţat încă în inimile voastre, dar la fel de posibil este ca El să se fi anunţat, fără ca voi să fiţi însă atenţi la mesajul Său.

De aceea, spuneţi-mi: unde eraţi voi atunci când L-aţi căutat pe Dumnezeu în inimile voastre? Aţi fost oare afară în grădină, sub pomi, sau

în galeriile sălii, ori pe marele pridvor al sălii, sau în vreo altă sală, ori în camerele voastre, care sunt situate în afara sălii de lectură şi sunt extrem de bogat construite? Şi mai spuneţi-mi: ce aţi văzut acolo unde aţi fost? Ce aţi observat şi ce aţi simţit?”

Copiii îi răspund astfel: „Eram afară, sub pomi, şi ne uitam la minunăţiile creaţiei lui Dumnezeu, în care ar trebui să credem şi pe care ar trebui să îl lăudăm pentru toate aceste lucruri minunate pe care le-a creat. Noi ni-L imaginăm ca pe un Tată foarte drag, care vine cu plăcere la copiii Săi; de aceea, am simţit în inimă un mare dor şi o dorinţă intensă de a-L zări şi de a-L întâmpina cu toată iubirea noastră copilărească, de a-L atinge şi de a-L iubi după puterile noastre, fiecare cât putem de mult.

Din păcate, nici un astfel de Părinte bun nu a venit la noi. Ne-am întrebat unii pe alţii dacă vreunul dintre noi a observat ceva care să demonstreze existenţa Tatălui ceresc, dar fiecare dintre noi a fost nevoit să recunoască faptul că nu a observat nici pe departe vreo dovadă care să ateste prezenţa Tatălui divin.

De aceea, am părăsit acel loc şi ne-am îndreptat către pridvorul sălii de lectură, unde am făcut acelaşi lucru, dar succesul nostru nu a fost mai mare. De acolo, am plecat în camerele noastre de locuit, gândindu-ne că poate aici ne va vizita mai degrabă Domnul, căci aici ne-am rugat cel mai mult de-a lungul vremii. L-am rugat aşadar din tot sufletul să ni se arate, dar totul a fost în zadar! Dat fiind că L-am căutat pe Dumnezeu fără nici un succes, ne vedem nevoiţi să fim de acord cu învăţătura ta, înclinând să credem că mai degrabă nu există un Dumnezeu, decât că există unul. De aceea, am tras împreună următoarea concluzie: dacă există undeva vreun Dumnezeu, atunci nu există o Divinitate în sine, unitară şi independentă, ci una separată, care se manifestă prin toate fiinţele libere şi înzestrate cu viaţă, aşa cum sunteţi voi şi cum suntem noi înşine. Prin urmare, Dumnezeu este doar un concept metaforic ce desemnează o forţă vie, care se manifestă prin alte fiinţe, aşa cum sunteţi voi, exprimându-şi prin intermediul faptelor acestora propria măreţie”.

Priviţi-i pe aceşti mici filozofi şi veţi recunoaşte imediat sămânţa cea rea, ale cărei fructe sunt speculaţiile aberante ale raţiunii!

Dar ce răspunde învăţătorul la aceste speculaţii filozofice ale elevilor săi? Ascultaţi cum sună cuvintele sale: „Dragii mei copilaşi! Am înţeles acum cu claritate de ce nu vi s-a arătat Dumnezeu, nici sub pomi, nici în pridvor, nici în camerele în care locuiţi (ceea ce înseamnă: nici în cercetarea exterioară naturii, prin studierea şi etichetarea ei, nici pe drumul mai înalt şi mai rezonabil al speculaţiilor inteligenţei pure, nici în existenţa voastră de zi cu zi), iar acest motiv este că voi L-aţi căutat în lumea exterioară şi aţi avut îndoieli în inimile voastre.

Voi nu v-aţi interiorizat şi nu aţi aşteptat în mod concret ca Dumnezeu să vină la voi, ci în cel mai bun caz aţi sperat ca El să apară. Dacă există însă un Dumnezeu, Acesta nu poate fi în esenţa Lui decât cea mai înaltă şi mai desăvârşită fermitate. Cum ar fi putut să vi se arate vouă această Divinitate supremă, care este imuabilă şi neclintită, dacă voi aţi

căutat-o prin nesiguranţa gândirii voastre, a credinţei şi a puterii voastre? Ţineţi minte ce vă voi spune acum:

Dacă doriţi să îl căutaţi şi să îl vedeţi pe Dumnezeu, atunci trebuie să îl invocaţi cu cea mai mare fermitate posibilă. Trebuie să credeţi cu toată tăria inimilor voastre, fără nici cea mai mică îndoială interioară, că El există, şi chiar dacă nu îl veţi vedea încă mult timp la faţă, trebuie să îl învăluiţi ferm cu iubirea voastră, care trebuie să fie comparabilă cu credinţa voastră neclintită în El. Dumnezeu nu vi se va arăta decât atunci când veţi ajunge în sinea voastră la cea mai înaltă certitudine posibilă, deopotrivă prin gândirea, credinţa, voinţa şi iubirea voastră.

Dacă aţi ajuns la această certitudine interioară absolută, Dumnezeu vi se va arăta cu siguranţă, desigur, numai dacă există. Dacă nu aţi ajuns însă la această certitudine, atunci veţi fi nevoiţi să vă întoarceţi la mine cu tema făcută doar pe jumătate, aşa cum a fost cazul şi de această dată".

Copiii reflectează la învăţătura primită de la profesorul lor, iar unul dintre ei, la prima vedere cel mai slab dintre aceştia, se îndreaptă către învăţător şi îi spune: „Ascultă-mă, iubitul meu învăţător plin de înţelepciune! Nu crezi că dacă aş merge singur în odaia în care locuiesc, invocându-L cu fermitate acolo pe Domnul Dumnezeu, pe care îl consider Părintele meu preaplin de iubire, şi dăruindu-i Lui iubirea mea – căci eu nu am reuşit să mă îndoiesc încă niciodată cu adevărat de faptul că există un astfel de Dumnezeu, păstrându-mi credinţa fermă în el, cu toate aparentele dovezi contrarii –, nu eşti aşadar de părere că El mi s-ar arăta, dacă eu doresc să îl iubesc doar pe El? Căci prea multă gândire în această privinţă mi se pare cam obositoare, şi oricum, inutilă".

Învăţătorul îi răspunde astfel copilului: „Dragul meu copilaş, du-te şi fă ceea ce consideri tu că este mai bine. Cine ştie? Poate că tu eşti cel care are dreptate… Eu nu pot să-ţi dau deocamdată nici un răspuns, nici afirmativ şi nici negativ, ci doar mă limitez să îţi spun: du-te şi află ce lucruri poate face iubirea atunci când este dublată de o credinţă fermă!"

Şi iată, copilaşul fuge din sală în odaia în care locuieşte, iar ceilalţi elevi îl întreabă pe învăţător dacă el preferă mai degrabă acţiunile acelui copil, care s-a îndreptat acum către odaia lui, decât ceea ce se gândesc ei să facă acum, respectându-i sfatul, şi anume să meargă afară şi să îl caute pe Dumnezeu cultivându-şi certitudinea interioară.

Învăţătorul le răspunde însă: „Aţi auzit ce i-am spus acelui elev, căruia nu i-am putut da nici un răspuns pozitiv, nici unul negativ. Vă spun acelaşi lucru şi vouă. Mergeţi în camera voastră sau afară. Faceţi ceea ce vi se pare cel mai potrivit şi experienţa directă vă va arăta care cale este mai bună sau mai scurtă, ori dacă una este greşită şi cealaltă este corectă, sau dacă amândouă sunt greşite ori amândouă corecte".

Şi iată, o parte din copii aleg calea certitudinii, în timp ce altă parte preferă să meargă pe calea iubirii. Cei care au ales calea certitudinii ies afară, în grădină, şi reflectează asupra unor gânduri profunde, cum sunt voinţa şi credinţa fermă. Ceilalţi se duc în odăile lor pentru a-L căuta pe Dumnezeu în inimile lor.

Dar iată, copilul care s-a grăbit să iasă şi să îl caute pe Dumnezeu prin iubirea lui fermă se întoarce acum în clasă, însoţit de un bărbat cu o înfăţişare simplă. Cei doi intră în sală şi se îndreaptă către învăţător. Oare ce îi va spune acestuia copilul?

Ascultaţi! Copilul îi spune: „Învăţătorule drag şi înţelept, iată ce s-a întâmplat! Atunci când am ajuns în odaia mea şi am început să îl iubesc din ce în ce mai profund pe slăvitul Părinte ceresc, a venit la mine acest om simplu, care m-a întrebat dacă îl iubesc cu adevărat şi cu toată sinceritatea pe Tatăl ceresc. I-am răspuns: ‚O, domnule dragă, poţi citi cu uşurinţă răspunsul la întrebarea ta direct în expresia feţei mele'. Atunci, omul m-a întrebat cum mi-L închipui eu pe slăvitul Părinte ceresc în cugetul meu. Iar eu i-am răspuns: ‚Mi-l închipui la fel ca pe un om; numai că El trebuie să fie foarte mare şi puternic, şi evident, să aibă un nimb foarte strălucitor în jurul Lui, de vreme ce această lume pe care a creat-o este atât de sublimă şi de strălucitoare, aşa cum se întâmplă de pildă cu soarele pe care ne aflăm acum'.

Auzind aceste cuvinte, bărbatul cel simplu m-a ridicat în sus, m-a strâns la pieptul Lui, mi-a dat un sărut şi mi-a spus: ‚Condu-mă în sala de predare, la învăţătorul tău. Acolo, va trebui să facem câteva precizări, pentru a înţelege cât mai temeinic cum arată Tatăl ceresc, dacă există unul şi cum creează Acesta, cum conduce şi cum guvernează El toate lucrurile, prin El Însuşi'. Şi iată, dragul şi înţeleptul meu învăţător, m-am prezentat acum aici, însoţit de acest bărbat simplu. Ce crezi, cine ar putea fi acest bărbat care mi-a arătat atâta iubire?"

Învăţătorul îi răspunde atunci copilului, cu o iubire vizibilă şi cu cel mai mare respect posibil: „O, copile preafericit, tu L-ai găsit pe Dumnezeu cel adevărat; într-adevăr, acesta este Dumnezeu, Tatăl nostru preaplin de iubire!" După care Domnul se apleacă, ia copilul în braţele Sale şi îl întreabă: „Ce zici, sunt Eu Acela despre care ţi-a povestit învăţătorul tău ceresc?" Iar copilul îi răspunde cu cea mai mare emoţie: „O, da, Tu eşti Acela! Îmi dau seama de acest lucru ţinând cont de bunătatea Ta nesfârşită, căci cine este atât de bun ca Tine, ca să mă ia în braţele Sale, să mă strângă la piept şi să mă sărute aşa ca Tine? Simt că Te iubesc mai presus de orice şi că nu mă voi mai putea despărţi vreodată de Tine! De aceea, nu doresc să mă mai părăseşti vreodată, iubitul meu Tată preasfânt! Căci nu am mai simţit niciodată o asemenea bunătate şi iubire ca acum, când mă aflu în braţele Tale!" Domnul îi răspunde copilului: „Nu te teme, copilaşul Meu! Cine M-a găsit o dată aşa cum ai făcut-o tu, nu Mă va mai pierde vreodată. Acum însă trebuie să păstrezi tăcerea în ceea ce Mă priveşte; iată, se întorc şi ceilalţi copilaşi care M-au căutat, dar încă nu M-au găsit. Doresc să îi pun şi pe aceştia la o mică încercare, pentru ca şi ei să Mă găsească. De aceea, păstrează tăcerea, până când îţi voi da Eu Însumi un semn!"

Dorul de Dumnezeu – cea mai bună mărturie a existenţei Acestuia

Priviţi, în acest moment intră în sală şi ceilalţi copii care L-au căutat pe Dumnezeu. Din expresiile feţelor lor se poate vedea limpede că ei nu l-au

găsit pe Acela pe care s-au dus să îl caute, nici cei care au mers pe prima cale (cea a meditaţiei pline de credinţă), nici cei care au mers pe cea de-a doua cale (cea a iubirii). De aceea, ei se apropie din nou, cu timiditate, de învăţătorul lor, care îi întreabă: „Aşadar, copiii mei dragi, cum staţi cu căutarea lui Dumnezeu, sub copaci, în pridvor sau pe galerii, ori în propria voastră odaie? Din câte observ, cu toţii daţi din umeri. Să înţeleg că nu L-aţi văzut şi nu L-aţi găsit pe bunul Părinte ceresc, adică pe acel Dumnezeu unic care a creat toate cerurile şi toate lumile? – Ei bine, cum se reflectă acest lucru în credinţa voastră? Mai aveţi încă dubii în privinţa existenţei lui Dumnezeu?”

Copiii îi răspund la unison: „Ah, dragul şi măreţul nostru învăţător, în ceea ce priveşte îndoielile noastre, acestea au devenit chiar mai numeroase decât înainte; căci iată, nici voinţa noastră fermă, nici credinţa cea mai vie şi nici dorinţa noastră de a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice nu ne-au fost de nici un folos. Dacă ar exista într-adevăr un Dumnezeu şi un Domn al creaţiei, cu siguranţă Acesta ni s-ar fi destăinuit într-o formă sau într-alta, cu atât mai mult cu cât, în final, noi ne-am unit cu toţii şi am adoptat împreună o credinţă fermă, afirmând că ar trebui să existe un Dumnezeu şi Părinte preasfânt, preabun şi preaiubit. L-am invocat atunci cu toată iubirea noastră şi L-am chemat aşa cum ne-ai învăţat, spunându-i: ‚Ah, multiubitul şi preasfântul nostru Părinte Iisus, vino, vino la noi! Ascultă rugămintea noastră de copii şi arată-Te nouă! Dovedeşte-ne astfel că Tu eşti Unul şi că ne iubeşti, la fel cum Te iubim noi înşine!’ – Din păcate, dragul nostru învăţător, deşi am continuat să strigăm astfel o bună bucată de vreme, nu am putut vedea nici o urmă şi nu L-am putut simţi în nici un fel pe Tatăl ceresc. Totul a fost în zadar. De aceea, am ajuns la o certitudine absolută că în afară de voi, învăţătorii noştri măreţi, nu mai există nici un alt învăţător mai mare, respectiv un Dumnezeu.

De fapt, inimile noastre nu îşi doresc cu adevărat să susţină acest lucru, dar trebuie să recunoşti că îndoielile noastre sunt întemeiate şi au la bază un pământ solid. Acest lucru îl putem admite cu o deplină siguranţă, căci ne-am dat o mare osteneală şi am cercetat fără nici un rezultat existenţa lui Dumnezeu, fapt care nu avea cum să trezească în noi credinţa în Acesta, ci doar îndoielile noastre ferme.

Dar iată-l şi pe colegul nostru care s-a separat de noi, căutându-L pe Domnul doar în inima lui. Ce ne poţi spune despre acesta. Nici el nu a găsit nimic?”

Învăţătorul le răspunde: „Dragii mei copilaşi, despre acest lucru eu nu vă pot spune deocamdată nimic. Vă voi da aşadar acelaşi răspuns ca mai înainte: nu vă pot spune nici da, nici nu”. Copiii însă continuă să îi pună întrebări învăţătorului: „Dragul şi măreţul nostru învăţător! Cine este acest bărbat străin, cu o înfăţişare atât de simplă, care stă acolo, lângă colegul nostru, ce îl priveşte vrăjit, cu o iubire absolută? Să înţelegem că este tatăl pământesc al acestuia, care a ajuns în lumea noastră?”

Învăţătorul le răspunde: „Dragii mei copilaşi, nici la această întrebare nu vă pot oferi un răspuns. Tot ce vă pot spune este că acest bărbat simplu este uluitor de înţelept. De aceea, adunaţi-vă cât mai bine gândurile, căci El doreşte să discute cu voi despre diferite subiecte”.

Copiii spun: „Ah, iubitul nostru învăţător, să înţelegem că şi înţelepţii pot avea o înfăţişare atât de simplă? Până acum noi ştiam că cu cât devin mai înţelepţi, cu atât mai sublimă şi mai strălucitoare devine înfăţişarea învăţătorilor noştri. Acel om nu arată însă deloc măreţ sau strălucitor, ci este infinit mai simplu şi mai modest decât eşti tu, spre exemplu. În aceste condiţii, ni se pare puţin cam stranie afirmaţia ta, potrivit căreia el ar fi uluitor de înţelept".

Învăţătorul: „Acest lucru este adevărat, dragii mei copilaşi, dar numai în ceea ce priveşte înţelepciunea exterioară. În privinţa înţelepciunii interioare însă, care este infinit mai profundă decât prima, nu contează absolut deloc strălucirea exterioară, ci dimpotrivă: cu cât strălucirea exterioară este mai mare, cu atât mai mică este lumina interioară. Invers, cu cât lumina interioară este mai mare, cu atât mai mică va fi strălucirea exterioară. – Dar mai bine mergeţi la El şi puneţi-i întrebări. Vă veţi convinge astfel pe loc cât de înţelept este acest om".

Şi iată, copiii se îndreaptă către Domnul şi îl întreabă pe un ton inocent: „Ascultă, bărbat simplu şi modest! Ne îngădui tu să îţi punem câteva întrebări?"

Domnul le răspunde: „O, cu dragă inimă, dragii Mei copilaşi! Întrebaţi orice doriţi şi Eu voi încerca să vă răspund". Copiii îl întreabă atunci pe Domnul: „Deoarece ne-ai permis să îţi punem întrebări, dorim să te întrebăm despre acel lucru care ne preocupă cel mai mult. Iată, noi căutăm şi încercăm să dovedim de mai mult timp, aducând argumente pro şi contra, dacă există un Dumnezeu în ceruri, adică un Părinte preabun al tuturor oamenilor, oriunde ar trăi aceştia. Oricât de mult ne-am străduit, noi nu am reuşit însă să-i dăm de urmă acestui Părinte ceresc, iar învăţătorul nostru nu doreşte sau nu poate să ne spună nimic lămurit în această privinţă. Un singur lucru ne-a spus el, cum că tu ai fi un om foarte înţelept. De aceea, ceea ce dorim să aflăm de la tine este dacă există un asemenea Dumnezeu şi Părinte universal sau nu. Dacă ştii ceva despre acest lucru, atunci spune-ne şi nouă, iar noi te vom asculta cu cea mai mare atenţie, astfel încât să nu pierdem vreun cuvânt care îţi va ieşi pe gură".

Domnul le răspunde copiilor: „Dragii Mei copilaşi, trebuie să recunosc că Mi-aţi pus o întrebare foarte grea, la care nu este deloc uşor să vă răspund. Căci dacă vă voi spune: da, există un asemenea Dumnezeu şi Părinte universal, voi îmi veţi răspunde cu siguranţă: ‚Acest lucru nu este de ajuns, atâta timp cât noi nu îl putem vedea'. Iar dacă îmi veţi cere: ‚Lasă-ne să îl vedem pe Tatăl ceresc', ce v-aş putea spune Eu? Degeaba v-aş arăta Eu cu degetul într-o direcţie sau alta, căci voi nu veţi vedea nimic. În orice direcţie v-aş indica Eu, voi L-aţi căutat deja pe Dumnezeu şi pe Tatăl vostru ceresc, dar nu L-aţi găsit. Pe de altă parte, dacă v-aş spune: ‚Copii, Tatăl vostru se află chiar aici, printre voi!', veţi crede voi acest lucru?

Nu M-aţi întreba: ‚Unde este El, mai exact? Este El unul dintre învăţătorii din această sală mare?' Şi dacă Eu vă voi spune: ‚O nu, multiubiţii Mei copii!', Mă întreb ce veţi face atunci? Probabil că Mă veţi privi cu stupoare şi veţi spune: ‚Iată, acest bărbat ne doreşte binele. De vreme ce nu este unul dintre învăţătorii noştri, ne întrebăm cine este El în

acest caz? Doar nu o fi chiar El Dumnezeu? Acest lucru este greu de crezut, dat fiind că este atât de simplu, de modest şi de lipsit de strălucire!'

Dacă voi Mi-aţi da un asemenea răspuns, ce aş putea să vă mai spun Eu? De aceea, aş prefera să îmi puneţi o altă întrebare, căci după cum stă treaba, este greu să vă răspund la aceasta astfel încât toată lumea să fie mulţumită".

Copii insistă însă: „O, bărbat drag şi înţelept! Nu suntem de acord să îţi punem o altă întrebare, căci singurul răspuns care ne interesează cu adevărat este cel la întrebarea dacă există sau nu un Tată ceresc. Dacă există într-adevăr un Tată în ceruri, am fi cu toţii foarte fericiţi, însă dacă nu există un astfel de Tată, ne-am simţi cu toţii de parcă nu am avea nici un rost şi nu am mai înţelege cum şi pentru ce trăim. De aceea, dacă acest lucru este posibil, răspunde aşa cum poţi la prima întrebare; te rugăm cu toţii din tot sufletul.

Din răspunsul tău ocolit de dinainte am înţeles deja că eşti un bărbat foarte înţelept. De aceea, condu-ne măcar cu câţiva paşi mai aproape de Tatăl, căci cu siguranţă trebuie să existe unul. Acest lucru ni se pare din ce în ce mai evident, căci dorul din inimile noastre pentru acest Tată ceresc devine cu fiecare clipă din ce în ce mai mare, oricât de mult s-ar ascunde El în spatele îndoielilor noastre copilăreşti.

Dacă nu ar exista un Părinte ceresc, cum s-ar putea naşte în inimile noastre acest dor intens, care este la fel de viu cum suntem noi înşine? Certitudinea noastră că există un Tată ceresc creşte aşadar direct proporţional cu acest dor!"

Domnul: „Dragii Mei copilaşi, Mi-aţi luat pur şi simplu cuvintele din gură! Este adevărat, dorul din inimă reprezintă cea mai bună dovadă a existenţei lui Dumnezeu. Numai acest dor nu este însă suficient pentru a atesta existenţa Acestuia, căci orice om îşi doreşte ca dorinţa din inima sa să îi fie confirmată. Văd că sunteţi cu toţii de acord cu Mine. Doresc însă să vă întreb: care este motivul acestei nostalgii din inimile voastre? - Voi îmi răspundeţi: ‚Motivul este iubirea pentru Cel de care ne este dor'.

Doresc să vă întreb în continuare: este oare suficient să rămâi la acest dor din inimă, fără să îi cunoşti plenar cauza care i-a stat la bază? Voi îmi răspundeţi: ‚O, nu, bărbat drag, plin de cea mai înaltă înţelepciune! Trebuie într-adevăr să ne întoarcem la motivaţia care a stat la baza acestui sentiment. Dacă nu vom descoperi în această motivaţie întregul adevăr, atunci sentimentul este cu siguranţă greşit. Dacă vom descoperi însă adevărul suprem în această motivaţie a noastră, vom ajunge la o convingere vie, care nu va mai putea fi zdruncinată vreodată'.

Dragii Mei copii, priviţi-l pe acest frate al vostru! El este singurul dintre voi care a mers pe acest drum, şi el L-a găsit pe Tatăl! Întrebaţi-l aşadar unde este Acesta, iar el va arăta cu degetul înspre Tatăl!"

Toţi copiii îl înconjoară acum pe colegul lor şi îl întreabă unde este Tatăl ceresc. Iar acesta le răspunde: „O, dragii mei fraţi! Priviţi-L pe acest bărbat pe care îl credeaţi un om simplu şi modest. El este Cel pe care L-aţi căutat atâta timp fără nici un succes, Tatăl nostru ceresc, preabun şi preaplin de iubire! Sfânt, sfânt este de-a pururi numele Său! Credeţi-mă, eu am văzut

deja miracolele Sale. Nu este suficient însă să mă credeţi pe mine. Mai bine apropiaţi-vă în inimile voastre de El şi îl veţi descoperi acolo, minunându-vă, aşa cum l-am descoperit eu însumi!”

Şi iată, toţi copiii strigă la unison, pentru că îl recunosc imediat pe Tatăl: „O, Tată, Tată, Tată!!! Tu eşti Acela, da, Tu eşti Acela, într-adevăr! Noi am bănuit acest lucru, de îndată ce ne-am aflat în apropierea Ta! Dar pentru că Te-am găsit în sfârşit, Te rugăm, nu Te mai ascunde de noi, pentru ca să nu mai fim nevoiţi să Te căutăm fără a Te găsi!”

Domnul le spune: „Amin! Copilaşii Mei, de acum înainte chipul vostru nu se va mai întoarce niciodată de la Mine! Chiar dacă nu voi fi tot timpul prezent în mijlocul vostru, în forma Mea actuală, Mă veţi putea găsi totuşi în acest soare, care străluceşte acum! - Celelalte lucruri legate de Mine vi le vor dezvălui învăţătorii voştri”.

Explicarea semnificaţiei spirituale a poruncilor a doua şi a treia, predate în a doua şi a treia sală

Nu mai trebuie să urmărim în continuare ce ascultă aceşti copii de la învăţătorii lor despre Domnul. Ceea ce contează este că ei au depăşit pentru totdeauna perioada în care nu ştiau absolut nimic despre Domnul în această primă sală de învăţătură. Aşa cum aţi văzut mai devreme, vor mai urma încă unsprezece astfel de săli. – Ar fi prea complicat să participăm în următoarele săli la toate învăţăturile pe care urmează să le primească aceşti copii. Ca să înţelegeţi totuşi ce vor învăţa ei în aceste săli şi în ce fel, este suficient să menţionez că acest lucru este explicat încă din titlul menţionat pe tabla centrală din mijlocul primei săli: în toată această mare clădire elevii nu învaţă despre nimic altceva decât despre cele zece porunci ale lui Moise, iar la sfârşit despre cele două porunci ale iubirii date de Domnul Iisus.

În fiecare sală care urmează ei învaţă şi exersează practic câte o nouă poruncă. Maniera de predare este identică cu cea la care aţi asistat în prima sală, cea în care s-a predat prima poruncă.

Aşadar, în cea de-a doua sală elevii învaţă porunca: „Să nu iei numele lui Dumnezeu în deşert”. Cu siguranţă, nici voi nu înţelegeţi cu adevărat la ce se referă de fapt această poruncă, motiv pentru care doresc să vă explic adevăratul ei sens, inclusiv al celorlalte opt porunci, cu ajutorul câtorva mici impulsuri.

Să luăm mai întâi de toate exemplul celei de-a doua porunci şi felul în care este interpretată ea în această a doua sală. În nici un caz ea nu este interpretată în sensul că nimeni nu trebuie să rostească cu voce tare numele Domnului fără respectul şi frica cuvenită, sau la ocazii lipsite de importanţă, caz în care această poruncă nu ar avea nici un sens. Căci dacă cineva este de părere că numele Domnului nu trebuie pronunţat decât în cazuri de extremă urgenţă, ba mai mult, că el trebuie pronunţat tot timpul cu cel mai mare respect şi chiar cu teamă, acest lucru ar însemna nici mai mult nici mai puţin decât că numele lui Dumnezeu nu trebuie pronunţat practic niciodată (sau aproape), caz în care rămân de lămurit două condiţii: în ce împrejurări poate fi pronunţat numele lui Dumnezeu şi în ce stare de spirit? Aceste condiţii au însă o bază şubredă, căci nici un om nu şi-ar putea da vreodată seama cât de

urgentă este o ocazie şi în ce măsură îi permite aceasta să pronunţe numele cel sfânt. În al doilea rând, chiar dacă apare o astfel de ocazie, cum ar fi spre exemplu un pericol vizibil care ar periclita însăşi viaţa omului, se pune întrebarea dacă omul aflat în respectiva situaţie ar mai avea puterea să pronunţe cu respectul cuvenit numele Domnului…

Dacă analizăm explicaţia dată frecvent pe pământ celei de-a doua porunci, este imposibil să nu ajungem la concluzia că numele Domnului nu ar trebui pronunţat practic niciodată, pentru simplul motiv că cele două condiţii amintite mai sus nu pot coexista vreodată împreună. Aş vrea să-l cunosc pe acel om de pe pământ care, pus în faţa unui mare pericol, ar fi capabil să se liniştească pentru a putea rosti extrem de respectos numele lui Dumnezeu!

Dacă această explicaţie ar fi corectă, nici un om nu ar mai avea vreodată voie să se roage, căci în timpul rugăciunii el trebuie să rostească numele lui Dumnezeu. De aceea, această explicaţie se dovedeşte aberantă, căci omul ar trebui să se roage zilnic, cu tot respectul cuvenit Domnului, şi nu ar trebui să se roage doar în cazuri extreme.

Din raţionamentul prezentat mai sus reiese că porunca nu este corect înţeleasă pe pământ. Pentru a nu lungi foarte mult vorba, vă voi spune eu, pe scurt, cum ar trebui înţeleasă această poruncă în esenţa ei. Cuvintele: „Să nu iei numele lui Dumnezeu în deşert” pot fi traduse astfel:

„Să nu rosteşti numele lui Dumnezeu doar cu gura, ca pe o sumă de sunete articulate care dau naştere câtorva silabe; dat fiind că Dumnezeu este însuşi fundamentul vieţii tale, să îi rosteşti numele din toată inima şi cu toată fiinţa ta”, ceea ce înseamnă: să nu pronunţi acest nume mecanic, ci conştient că el reprezintă sursa vieţii şi a tuturor mişcărilor tale, şi orice vei face în această stare de conştiinţă, vei face prin puterea lui Dumnezeu dăruită ţie. Dacă vei folosi această putere pentru scopuri rele, puterea dumnezeiască din tine îţi va fi luată, căci ea este sfântă şi nu poate fi luată în deşert! Aşadar, dacă este rostit aşa cum trebuie (în starea de spirit cuvenită) numele viu al lui Dumnezeu reprezintă însăşi temelia puterii tale!

Iată, aceasta este adevărata semnificaţie a acestei porunci. Mai întâi de toate, numele lui Dumnezeu trebuie recunoscut ca atare, conştientizând cine este Acesta şi care este esenţa Lui. Odată înţeles acest lucru, numele divin nu trebuie pronunţat ca un simplu cuvânt exterior oarecare, la fel ca un alt nume, ci trebuie pronunţat cu putere, căci din el derivă întreaga putere a oamenilor. De aceea, omul ar trebui să facă tot ceea ce face *în numele Domnului*. Numai despre un om care acţionează în acest fel se poate spune că nu rosteşte numele lui Dumnezeu ca pe un cuvânt oarecare (luându-l astfel în deşert), ci ca şi cum ar fi înzestrat cu putere şi cu viaţă.

Iată aşadar cum învaţă elevii, în această manieră pragmatică, cea de-a doua poruncă predată în cea de-a doua sală. Fiecare dintre ei repetă de atâtea ori numele lui Dumnezeu până când ajunge să îl integreze în conştiinţa lui, căpătând astfel puterea de a acţiona. După ce obţin această performanţă, elevii merg în cea de-a treia sală, unde învaţă cea de-a treia poruncă, care sună astfel, după cum bine ştiţi:

„Sărbătoreşte cu respect ziua de sabat, ca pe o zi sfântă”. La ce se referă oare această poruncă, mai ales în această lume în care nu există noapte, iar lumina zilei nu scade niciodată? În acest caz, când putem vorbi de o zi de sabat? Dacă această poruncă vine într-adevăr de la Dumnezeu, este evident că ea trebuie să aibă la bază un timp etern, având aceeaşi semnificaţie în împărăţia spiritelor ca şi pe pământ.

Pe pământ, voi consideraţi că în ziua de sabat nu trebuie să lucrezi pentru a-ţi procura hrana, întrucât este o zi de sărbătoare. În schimb, vă este permis să participaţi la spectacole şi să dansaţi la fel ca păgânii! Înainte de sabat ţineţi o zi obligatorie de post, dar numai pentru a putea mânca în ziua de sabat mai mult şi cu o poftă mai mare! În acest fel, hangiului îi este permis să îşi vândă produsele şi să îşi înşele clienţii inclusiv de sărbători, ba chiar într-o mai mare măsură ca de obicei. Aşa înţelegeţi voi să sărbătoriţi cu respect ziua de sabat: să nu lucraţi pe câmp şi pe ogoare! În rest, totul este permis în ziua de sabat!

Cât timp a stat pe pământ, Domnul a arătat însă că se poate lucra cu spor şi se poate face mult bine în ziua de sabat. Dacă Domnul Însuşi a lucrat în ziua de sabat, cred că nu mai trebuie să aducem noi dovezi că prin „sărbătorirea cu respect a zilei de sabat” nu se înţelege în nici un caz faptul că nu ai voie să lucrezi cu mâinile pentru a obţine ceea ce îţi necesar şi util.

În acest caz, ce se înţelege prin sărbătorirea cu respect a sabatului? De fapt, ce este sabatul? Vă voi explica eu, pe scurt, acest lucru:

Sabatul nu are nimic de-a face cu ziua de sâmbătă sau de duminică, nici cu duminica de Paşti sau de Florii, nici cu vreo altă zi a săptămânii sau cu vreo altă sărbătoare religioasă. Sabatul nu înseamnă altceva decât ziua (trezirea) spiritului în om, lumina divină care începe să strălucească în spiritul uman, soarele vieţii care răsare în sufletul omenesc. Aceasta este ziua cea vie a Domnului în interiorul omului, pe care acesta trebuie să o recunoască în permanenţă, slăvindu-L pe Domnul prin toate lucrările sale, săvârşite din iubire pentru Dumnezeu, şi implicit, din iubire pentru aproapele său.

La ora actuală, este aproape imposibil ca omul să mai găsească această zi de odihnă a Domnului (adică această zi de reculegere interioară) în mijlocul turbulenţei lumii exterioare. De aceea, el trebuie să se retragă din lume şi să caute în el însuşi (prin introspecţie) această lumină a vieţii şi această linişte sfântă a lui Dumnezeu.

De aceea i s-a poruncit poporului lui Israel să stabilească cel puţin o zi pe săptămână în care să se retragă de la treburile lumeşti şi să caute în sine această zi (sau această lumină) a vieţii. Din păcate, legea a ajuns să fie privită doar dintr-un punct de vedere exterior şi material, israeliţii mergând atât de departe încât nici măcar nu L-au mai recunoscut pe Domnul sabatului, pe Tatăl preasfânt, atunci când, împins de iubirea Sa nemărginită, Acesta a venit la copiii Săi pe pământ!

Cred că v-am explicat astfel cât se poate de limpede ce se înţelege prin sărbătorirea cu respect a zilei de sabat şi cum trebuie aplicată această poruncă.

În acelaşi timp, ar trebui să vă puneţi întrebarea dacă felul în care sărbătoriţi voi ziua de duminică (sau de sâmbătă) corespunde într-adevăr respectării acestei porunci. Credeţi că dacă asistaţi la o oră scurtă de slujbă religioasă, după care vă dedaţi la o grămadă de distracţii lumeşti, puteţi ajunge într-adevăr la ziua de odihnă a Domnului, adică la lumina interioară şi veşnic vie?

Dacă eu aş fi pe pământ, aş fi în stare să ofer o recompensă foarte mare celui care mi-ar putea aduce dovada că prin mersul la biserică, urmat de o masă bogată, după care urmează o plimbare, câteva ore de călărie, de dans, jocuri de noroc sau alte asemenea activităţi în timpul cărora se bea foarte mult alcool, se rostesc tot felul de minciuni, se fac vizite în care toată lumea îi bârfeşte pe cei absenţi, şi multe alte asemenea acţiuni, - omul poate descoperi şi sărbători cu respect, în spiritul său, adevărata zi de sabat. Cine ştie, poate că există filozofi capabili să aducă asemenea dovezi… Desigur, în faţa noastră aceste dovezi nu ar valora mai mult decât o simplă monedă falsă.

Nu cred că mai trebuie să menţionez că în această lume de pe soare copiilor le este predată şi ei exersează într-o manieră pragmatică numai sărbătorirea vie a sabatului, nu ceea ce înţelegeţi voi prin această sărbătoare. Speranţa mea este că aţi înţeles corect această poruncă şi felul în care trebuie aplicată ea.

În continuare, îmi propun să vă explic felul în care le sunt predate copiilor şi celelalte şapte plus două porunci, astfel încât să le înţelegeţi voi înşivă cât mai corect. De aceea, vom trece chiar acum la explicarea celei de-a patra porunci, care li se predă elevilor în sala a patra.

Explicarea semnificaţiei spirituale a celei de-a patra porunci, predată în sala a patra

A patra poruncă, aşa cum o cunoaşteţi voi pe pământ, sună aşa: „Cinsteşte-i pe tatăl tău şi pe mama ta, pentru ca tu să trăieşti mult şi să-ţi meargă bine pe pământ”. La fel ca şi primele trei, şi această poruncă este de o origine divină. Care este însă sensul ei profund? Acesta este cât se poate de simplu: porunca se referă la necesitatea ca cei mici să asculte de părinţii lor, caz în care ei primesc o favoare temporară.

Probabil că unii dintre voi se întreabă deja: „Cum, respectarea unei porunci divine are ca rezultat doar un avantaj temporar? Nu are această poruncă şi un sens mai profund şi nu oferă ea inclusiv avantaje veşnice şi spirituale? Într-adevăr, la ce folosesc asemenea avantaje temporare? La ce foloseşte traiul bun sau viaţa lungă, dacă după acestea nu urmează ceva mai înalt?”

Este foarte adevărat: să trăieşti bine, vreme îndelungată, este de preferat decât să trăieşti rău o perioadă scurtă de timp. Dacă însă la sfârşitul acestei vieţi urmează o moarte dureroasă, după care nu mai rămâne nimic, ce avantaj comparativ mai înseamnă viaţa bună şi lungă faţă de cea grea şi scurtă? Nu cred că trebuie să fii un matematician foarte bun pentru a răspunde la această întrebare: diferenţa între cele două moduri de viaţă este practic egală cu zero, pentru că ambele sunt urmate de aceeaşi anihilare, aşa

că nu mai contează prea mult cum a fost viaţa care conduce către această dispariţie existenţială, bună sau rea.

Dacă am adopta acest mod simplist de a privi lucrurile, cea de-a patra poruncă ar avea un fundament foarte delicat, iar părinţii s-ar afla într-o situaţie foarte proastă dacă fiii şi fiicele lor ar adopta o astfel de filozofie, caz în care aceştia nu vor găsi decât prea puţine motive să îşi asculte şi să îşi respecte părinţii. De altfel, mai există o consideraţie critică pe care o putem face cu privire la această poruncă. Aşa cum sună la prima vedere, ea pare să aibă doar o bază temporară, făcând referire exclusiv la respectarea părinţilor de către copiii acestora.

Se pune aşadar întrebarea: ce rost poate avea această poruncă aici, în împărăţia spiritelor, unde copiii sunt eliberaţi pentru totdeauna de părinţii lor? Dacă ei sunt eliberaţi de părinţii lor, atunci cu siguranţă trebuie să fie eliberaţi şi de îndatorările pământeşti faţă de aceştia. Şi totuşi, aşa cum putem observa, această poruncă este scrisă pe tabla din această a patra sală. Face ea oare referire la relaţia dintre copii şi Tatăl lor ceresc? Dacă aşa ar sta lucrurile, ea ar fi cât se poate de potrivită, cu condiţia ca porunca să nu se încheie cu promisiunea: „Pentru ca tu să trăieşti mult şi să-ţi meargă bine pe pământ”. Dacă această promisiune ar fi înlocuită cu următoarea: „Pentru ca tu să trăieşti veşnic şi să-ţi meargă bine în ceruri”, atunci această transcriere a legii ar fi foarte uşor de înţeles; dar o promisiune temporară în împărăţia veşnică a spiritelor sună aşadar totuşi puţin cam straniu.

Ce credeţi aşadar: ce am putea face în acest caz pentru a-i oferi acestei legi un fundament divin bine întemeiat? Constat că daţi din umeri şi vă spuneţi în sinea voastră: „Dragă prietene şi frate! Dacă această poruncă ar depinde într-adevăr de analiza noastră, ne temem că ea ar fi foarte imperfectă în implicaţiile ei spirituale şi divine; căci, aşa cum bine ai precizat mai devreme, noi nu reuşim să descoperim aceste aspecte spirituale ale celei de-a patra porunci”.

Dar eu vă spun că tocmai această poruncă, mai mult decât oricare alta, are implicaţii pur spirituale. Constat că faceţi ochii mari; şi totuşi, exact aşa stau lucrurile. Pentru ca să înţelegeţi mai uşor, tot ce trebuie să facem este să schimbăm puţin cuvintele între ele, dând acestei legi forma în care este predată ea aici, în această sală de învăţământ, iar atunci veţi înţelege imediat în ce constă adevărul ei. Cum sună aşadar această poruncă aici? - Ascultaţi!

„Copii! Ascultaţi de ordinea lui Dumnezeu, care îşi are originea în iubirea şi înţelepciunea Lui (adică în aspectul matern şi în cel patern al lui Dumnezeu), pentru ca voi să trăiţi mult şi în bunăstare pe pământ”. Ce înseamnă în acest caz viaţa lungă, prin comparaţie cu viaţa veşnică? „Viaţa lungă” înseamnă viaţa trăită în înţelepciune. În cazul de faţă, cuvântul „lung” nu are semnificaţia de durată, ci mai degrabă de răspândire universală a devenirii şi a vieţii; căci cuvântul „Viaţă” înglobează deja în sine eternitatea. Aşadar, cuvântul „lung” nu face deloc trimitere la o durată temporală, ci doar la o dilatare a conştiinţei (care echivalează cu viaţa), care îi permite fiinţei să pătrundă tot mai adânc în profunzimile vieţii divine, astfel încât viaţa propriu-zisă să devină tot mai desăvârşită, mai puternică şi mai eficientă.

Am explicat aşadar semnificaţia expresiei „Viaţă lungă”. Cum rămâne însă cu „bunăstarea trăită pe pământ”? La ce se referă oare această expresie? La nimic altceva decât la asumarea vieţii dumnezeieşti, căci cuvântul „pământ” înseamnă în cazul de faţă fiinţa proprie, iar „bunăstarea” trăită în această fiinţă nu înseamnă altceva decât existenţa trăită într-o deplină libertate, la unison cu ordinea divină însuşită pe deplin.

Cred că această explicaţie scurtă a fost suficientă pentru a accepta ce spuneam mai devreme: că această lege are cele mai profunde implicaţii spirituale între toate poruncile divine. Dacă o veţi verifica în practică, veţi descoperi singuri că aşa stau lucrurile. De altfel, chiar aceasta este maniera pragmatică în care învaţă copiii în această lume cele zece plus două porunci ale Domnului, şi asta cu cel mai mare folos cu putinţă. Acum că am înţeles toate aceste lucruri, putem să trecem de îndată în sala a cincea.

Explicarea semnificaţiei spirituale a celei de-a cincea porunci, care este predată în sala a cincea

În mijlocul celei de-a cincea săli este aşezată o altă tablă, pe care stă scris foarte citeţ: „Să nu ucizi”. – Dacă veţi analiza această poruncă într-o măsură cât de mică, ţinând cont inclusiv de istoria poporului israelian, atunci ar trebui să fiţi cu adevărat orbi ca să nu vă daţi seama încă din primul moment că această poruncă are un cusur straniu. „Să nu ucizi!” Ce să nu ucizi, cum, unde şi când?

De fapt, ce înseamnă „a ucide”? Se referă oare acest concept doar la privarea trupului de viaţă, sau face el mai degrabă trimitere la privarea spiritului de viaţa lui cerească? Dacă semnificaţia acestui concept de „ucidere” ar fi limitată doar la trupul omului (aşa cum se întâmplă în legislaţia voastră pământească), atunci nu am mai putea vorbi de vreo referire la uciderea spiritului. Şi totuşi, Sfânta Scriptură spune clar că fiecare om trebuie să-şi omoare (metaforic vorbind) propriul trup pentru a da viaţă spiritului său. Însuşi Domnul Iisus spune: „Cine îşi iubeşte viaţa (ceea ce înseamnă viaţa trupească), acela o va pierde; cine renunţă însă la ea de dragul Meu, acela o va câştiga”.

Dacă vom studia fenomenele naturale, vom constata acelaşi proces. Astfel, dacă avem un fruct şi nu îi ucidem coaja exterioară, nu vom putea ajunge la sămânţa sa vie. Rezultă în acelaşi timp că simpla ucidere a învelişului exterior nu echivalează în nici un caz cu uciderea spiritului. Invers, dacă prin această lege s-ar înţelege doar uciderea spiritului, cine ar mai putea fi sigur de viaţa trupului său? Este binecunoscut faptul, mai ales în epoca actuală, că plăcerile trupeşti conduc automat la o „ucidere a spiritului”.

Dacă analizăm în treacăt istoria poporului israelian, cel care a primit direct de la Dumnezeu aceste legi, vom descoperi în ea adevărul bizar că însuşi Moise (cel care a adus legile) a poruncit să fie omorâţi o sumedenie de israeliţi; iar urmaşii săi au trebuit să facă acelaşi lucru cu cei care s-au făcut vinovaţi de încălcarea legii.

Această poruncă: „Să nu ucizi” – s-a aflat în chivotul legii la fel ca şi celelalte. Ce a făcut însă oastea israelită atunci când a intrat în ţara

făgăduinţei cu nativii acestei ţări? Ce a făcut însuşi David, bărbatul despre care Biblia afirmă că era după inima lui Dumnezeu? Ce a făcut cel mai mare profet, Iosua? – Ei bine, cu toţii au ucis, şi încă de foarte multe ori, ba chiar într-un mod cât se poate de îngrozitor.

Aceia dintre voi care au mintea limpede şi lipsită de idei preconcepute nu trebuie să se grăbească cu judecata şi să spună: „Ce fel de poruncă este aceasta, pe care au încălcat-o chiar primii profeţi rânduiţi de Dumnezeu, ca pe nici o alta?”

Dacă aşa ar sta lucrurile, practic nu am putea vorbi de o poruncă autentică. De altfel, în epoca modernă uciderea fraţilor în războaie a devenit chiar un act de onoare! Dacă ne-am lua după acelaşi raţionament subiectiv şi părtinitor, am putea spune că Domnul Însuşi omoară în fiecare zi nenumăraţi oameni. Şi totuşi, se spune: „Să nu ucizi!” Culmea este că David a trebuit chiar să poruncească uciderea unui conducător de oşti deoarece acesta s-a purtat cu indulgenţă împotriva unei cetăţi (rânduită, ce-i drept, spre a fi distrusă), încălcându-şi astfel jurământul.

Bun, spun eu, lucrurile sunt destul de încurcate pe pământ în ceea ce priveşte această poruncă. Ce se întâmplă însă în împărăţia cerurilor, unde nici o fiinţă nu mai poate să omoare o alta, şi oricum nimănui nu-i poate trece vreodată prin minte gândul de a ucide pe cineva. În acest caz, de ce stă ea scrisă pe această tablă? Cumva din considerente pur istorice, pentru ca elevii să înveţe aici ce fel de porunci au fost date pe pământ? Şi cum învaţă „pe pielea lor” aceste spirite blânde ale copiilor că nu trebuie să ucidă? Oare îi incită învăţătorii lor, încercând să trezească în ei plăcerea de a ucide, numai pentru a o combate apoi luptându-se cu ei înşişi? Această metodă ar putea fi adoptată, ce-i drept, dar mă întreb care ar fi rezultatele ei? Eu vă spun un singur lucru: dacă plăcerea de a ucide trebuie să le fie inoculată copiilor numai pentru a le fi luată înapoi la sfârşit, pentru a corespunde astfel legii, nu putem decât să tragem concluzia că ei nu au nimic de câştigat sau de pierdut, aşa că însăşi inocularea plăcerii iniţiale de a ucide se dovedeşte inutilă.

După analiza temeinică a acestei porunci, constat că nu mai înţelegeţi nimic şi că nu vă daţi seama cum trebuie interpretată ea. Nu vă faceţi însă griji; doar câteva cuvinte vor fi suficiente pentru a limpezi această confuzie aparentă, iar în această nouă lumină legea va străluci de îndată la fel ca un soare, deopotrivă pe pământ şi în cer!

Pentru a înţelege însă mai uşor şi în profunzime explicaţia următoare, doresc să vă atrag atenţia asupra faptului că principala condiţie, absolut imuabilă, a ordinii divine constă în menţinerea tuturor spiritelor create la unison cu Creatorul lor, adică cu Dumnezeu. – Dacă aţi înţeles acest lucru, să luăm afirmaţia opusă, cea referitoare la distrugere, sau la ucidere. Şi dintr-o dată descoperim sensul profund spiritual al acestei porunci.

Aşadar, spuneţi în loc de „Să nu ucizi”: „Să nu distrugi, nici pe tine însuţi, nici ceea ce aparţine fratelui tău; pentru că menţinerea (prezervarea) este legea veşnică ce stă la baza creaţiei divine, care este una cu Creatorul ei şi care este veşnic şi nemărginit în puterea Lui”. Pe pământ, trupul omului îi

este necesar spiritului până la timpul fixat de Dumnezeu pentru trecerea acestuia în lumea veşnică a spiritelor; de aceea, nimeni nu are dreptul – fără o poruncă precisă de la Dumnezeu – să distrugă intenţionat nici propriul său trup, nici pe cel al fratelui său.

Dacă această poruncă se referă la prezervarea propriului trup şi a trupului aproapelui tău, se înţelege de la sine că nimeni nu este cu nimic mai în drept să distrugă spiritul fratelui său, precum şi propriul său spirit, făcându-l astfel incapabil să aibă acces la viaţa veşnică. Desigur, Dumnezeu omoară în fiecare zi (metaforic vorbind) milioane de trupuri ale oamenilor, dar El face acest lucru numai la momentul potrivit, atunci când spiritul acestora a dobândit maturitatea necesară. În mod similar, îngerii cerului, aceşti slujitori permanenţi ai lui Dumnezeu, omoară încontinuu trupurile oamenilor de pe acest pământ, dar nu fac niciodată acest lucru înainte de vreme, ci numai atunci când primesc această însărcinare de la Dumnezeu şi respectând întru totul voia Domnului.

Aceasta este învăţătura spirituală pe care o primesc copiii în această lume din soare, într-o manieră cât se poate de pragmatică, învăţând astfel în ce constă prezervarea lucrurilor şi a fiinţelor create şi cum trebuie folosită această lege în modul cel mai grijuliu cu putinţă, la unison cu voia Domnului. Dacă aţi înţeles într-o măsură cât de mică această lege, cu siguranţă că aţi realizat mai întâi de toate marea ei importanţă în prezervarea ordinii creaţiei, şi nu în ultimul rând de ce le este predată ea copiilor cereşti inclusiv aici, în împărăţia spiritelor. – Acum că am înţeles aceste lucruri, putem să trecem de îndată la studierea celei de-a şasea porunci.

Explicarea semnificaţiei spirituale a celei de-a şasea porunci, care este predată în sala a şasea. Ce este desfrâul?

În mijlocul celei de-a şasea săli se află de asemenea o tablă, pe care scrie citeţ: „Să nu te dedai la acte de desfrâu şi să nu comiţi adulter”. – Această a şasea poruncă pe care a dat-o Domnul prin Moise poporului israelian este cu siguranţă una dintre cele mai greu de înţeles în semnificaţia sa de bază, dar nimeni nu poate avea acces la viaţa spirituală fără înţelegerea şi respectarea ei.

Ce interzice de fapt această poruncă? – Şi cui i se adresează ea, spiritului, sufletului sau trupului? Care dintre aceste trei aspecte fundamentale ale vieţii nu trebuie să se dedea la acte de desfrâu? Aceasta ar fi o primă întrebare. Ca să putem răspunde însă la ea, trebuie să definim mai întâi ce anume este desfrâul şi ce trebuie înţeles prin adulter. Se referă oare conceptul de desfrâu la actul de împerechere sexuală între doi oameni? Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci această poruncă ar pune frâu însuşi actului zămislirii, căci, aşa cum putem constata cu uşurinţă, porunca nu precizează nici un fel de excepţie de la regula generală. Ea afirmă un singur lucru, pe un ton cât se poate de categoric: „Să nu te dedai la acte de desfrâu”.

Dacă actul de împerechere trupească ar fi considerat punctul culminant al desfrâului, atunci aş vrea să-l cunosc pe acela care ar putea înfăptui pe pământ o zămislire fără acest act interzis. Indiferent dacă este comis după cununie sau în afara cununiei, actul este acelaşi. În mod similar,

indiferent dacă este comis cu intenţia de a zămisli copii sau nu, el este acelaşi. De altfel, aşa cum spuneam, porunca nu prezintă nici o excepţie de la regulă, aşa că nici cununia reglementată nu poate fi exceptată de la desfrâu (dacă ar fi să definim acest concept prin actul de împerechere trupească).

Dacă privim însă lucrurile dintr-o altă perspectivă, nu putem să nu ne dăm seama cât de importantă este reproducerea neamului omenesc şi educaţia înţeleaptă a acestuia în ochii Domnului. Pe ce cale ar putea să se reproducă însă neamul omenesc dacă actul de zămislire i-ar fi interzis sub ameninţarea morţii veşnice? Nu cred că mai trebuie să insist asupra acestui lucru; este evident că această explicaţie nu este corectă.

Pe de altă parte, nu putem să nu recunoaştem că nici o altă poruncă din cele zece nu este atât de greu de urmat ca aceasta, tocmai din cauza naturii umane. – Dacă a primit o educaţie cât de cât ordonată, omul poate respecta celelalte porunci fără prea mare greutate; dar în cazul acestei porunci însăşi natura sa pare să se împotrivească, aşa cum bine a mărturisit chiar apostolul Pavel!

În mod evident, porunca vorbeşte de o interzicere a dorinţei trupeşti, care pare nedespărţită de actul de zămislire. Dacă însă porunca este valabilă numai pentru dorinţa trupească, dar nu şi pentru actul de zămislire, atunci se pune întrebarea în ce măsură poate fi despărţit actul de zămislire de dorinţa trupească, în conformitate cu ordinea divină? Ce om poate confirma şi poate susţine că cele două părţi cununate după ordinea legii nu simt atunci când zămislesc nici o dorinţă trupească temporară? Şi unde putem găsi un cuplu cununat care nu este împins cel puţin pe jumătate spre actul zămislirii de dorinţa trupească?

După cum putem constata, cu greu poate fi găsită o soluţie pentru aplicarea actului de zămislire în condiţii de neprihănire absolută, în concordanţă cu această poruncă. Or această lege afirmă fără nici cruţare şi fără nici un fel de excepţie că actul zămislirii trebuie să fie curat, adică să nu aibă nimic de-a face cu dorinţa trupească; în caz contrar, actul zămislirii va fi supus automat judecăţii acestei legi.

Existenţa necesară a omului se pronunţă însă cu voce tare împotriva interzicerii acestui act, aşa cum atestă natura dorinţelor sale, care nu încetează niciodată. Nici un om nu pare să fie dezlegat de aceste dorinţe după ce a ajuns la maturitate, indiferent de pătura socială căreia îi aparţine. Ca să respecte această lege, el ar trebui să se lase ciuntit şi să îşi ucidă propria natură, căci altfel nu îşi poate împiedica aceste dorinţe, chiar dacă este oprit de la activitatea propriu-zisă datorită împrejurărilor exterioare.

Pe scurt, este limpede că această lege nu se poate referi în nici un caz la trupul omului. Să se refere ea oare exclusiv la sufletul acestuia? Cu greu putem susţine acest lucru, căci sufletul nu este altceva decât principiul care dă viaţă trupului, iar libera acţiune a celui din urmă depinde întru totul de suflet, fără de care carnea este moartă. Mă îndoiesc sincer că s-ar putea găsi pe undeva un învăţat care să susţină cu seriozitate că sufletul nu are nimic de-a face cu acţiunile libere ale trupului său.

Trupul nu este decât un instrument al sufletului, special rânduit pentru a fi folosit de acesta. Ce rost ar putea avea în aceste condiţii o poruncă destinată exclusiv trupului, care nu este altceva decât o maşinărie moartă? Dacă cineva dă cu târnăcopul şi greşeşte, cine este de vină: târnăcopul sau mâna omului? Nu cred că s-ar putea găsi cineva care să susţină că târnăcopul este de vină aici pentru lovitura stângace.

Tot atât de puţin putem da vina şi în cazul actului zămislirii pe trup, considerând că acest act reprezintă o faptă păcătoasă a acestuia; în mod evident, dacă există o vină, aceasta aparţine exclusiv principiului activ care stă la baza trupului, respectiv sufletul întrupat în el. Pe de altă parte, în lumina aceluiaşi raţionament de până acum, sufletul gândeşte, doreşte şi acţionează prin trupul său, deci nu îşi poate controla impulsul sexual decât tot cu preţul uciderii propriei sale naturi. Se pare deci că explicaţia acestei legi nu se poate referi nici la suflet, aşa cum nu s-a referit nici la trup. Nu mai rămâne decât un singur aspect al fiinţei: spiritul. Să vedem cum poate fi aplicată legea în acest caz.

Ce este de fapt spiritul? Acesta este principiul vital care stă la baza sufletului. Din această perspectivă, sufletul lipsit de spiritul său nu este altceva decât un organ substanţial eteric (n.n. alcătuit din energie psiho-mentală), care posedă, ce-i drept, toate capacităţile necesare pentru a susţine viaţa, dar care fără spirit nu reprezintă nimic altceva decât un fel de polip substanţial spiritual-eteric, care îşi întinde continuu braţele către viaţă şi care aspiră din aceasta toate elementele care corespund naturii sale.

Sufletul lipsit de spirit nu reprezintă aşadar decât o putere tăcută, care poartă în sine simţul greoi şi de sine stătător al saţietăţii, dar care nu posedă inteligenţa necesară pentru a lua decizii şi pentru a înţelege cu ce alimente se poate sătura şi la ce îi foloseşte această saţietate. El ar putea fi comparat cu un oligofren care nu simte altă poftă decât aceea de a se sătura, fără să aibă însă habar ce anume trebuie să mănânce şi cum să îşi procure această hrană. Dacă îi este foame, el mănâncă ce găseşte la îndemână, indiferent dacă sunt gunoaie sau pâine, ori cea mai autentică mâncare pentru porci. Acest lucru îi este totuna.

La fel se petrec lucrurile şi în cazul sufletului lipsit de spirit. Oligofrenul pe care l-am dat ca exemplu mai devreme dispune de o viaţă sufletească, dar în sufletul său fie există un spirit prea slab, fie, aşa cum se întâmplă destul de frecvent, nu există nici un spirit. Dacă doriţi să vă convingeţi, nu trebuie decât să aruncaţi o privire în lumea spiritelor întunecate, numite şi demoniace. Ce sunt acestea? Ele sunt suflete care continuă să trăiască inclusiv după moarte, dar care în timpul vieţii trupeşti şi-au slăbit atât de tare spiritul prin nesocotinţa lor şi adeseori prin răutatea lor deliberată, încât acest spirit aproape că nu mai este în stare să anime aceste suflete, oferindu-le viaţa cea mai sărăcăcioasă cu putinţă, cea mai dezechilibrată şi cea mai incapabilă să se bucure de avantajele specifice ei (care corespund acţiunilor bune săvârşite de un spirit puternic)!

Cum credeţi că se comportă aceste fiinţe în lumea cealaltă, prin comparaţie cu spiritele mântuite? Ca nişte prostănaci absoluţi, sau altfel spus, ca nişte oligofreni spirituali, diformi din toate punctele de vedere, astfel încât cu greu mai putem descoperi în ele vreo rămăşiţă a unei înfăţişări

omeneşti. Aceste fiinţe sunt în lumea spiritelor la fel de puţin responsabile pentru acţiunile lor cum sunt imbecilii la voi pe pământ. Concluzia nu poate fi decât una singură: nu sufletul în sine este responsabil pentru faptele sale, ci numai spiritul, singurul care este înzestrat cu o voinţă liberă.

De vreme ce am căzut de acord asupra acestui lucru, rămâne de lămurit întrebarea: cum şi în ce fel se poate face vinovat spiritul absolut de desfrâu? Poate oare spiritul să aibă pofte trupeşti? Cu greu am putea găsi o mai mare contradicţie în termeni decât aceea a unui „spirit trupesc". Pentru a putea avea pofte materiale, acesta ar trebui să fie el însuşi material.

Nici măcar un arestat nu găseşte vreo plăcere în arestul lui; cu atât mai puţin poate avea o pasiune cât de mică spiritul absolut, cu fiinţa sa liberă, de a se împreuna cu materia dură, împlinindu-şi astfel poftele. Din această perspectivă, ideea că un spirit s-ar putea face vreodată vinovat de un act de desfrâu este cu siguranţă cea mai mare prostie pe care o poate rosti cineva vreodată. Se pune în consecinţă întrebarea: la ce se referă de fapt conceptul de desfrâu la care nu trebuie să se dedea omul, de vreme ce am văzut că nici trupul, nici sufletul şi nici spiritul nu se pot face vinovate în sine de acte de desfrâu?

Despre iubirea de două feluri

Cu siguranţă, se vor găsi unii care să spună: „Probabil că Moise a explicat acest lucru amănunţit mai târziu, atunci când a permis actul de reproducere doar între soţi binecuvântaţi, interzicându-l în orice alt fel, îndeosebi atunci când este vorba de un bărbat căsătorit şi de femeia altui bărbat. El a prescris că un astfel de act trebuie văzut ca un act de adulter, iar cei doi se fac în egală măsură vinovaţi şi trebuie pedepsiţi cu moartea. Acest amănunt istoric este adevărat, dar o prescriere ulterioară nu poate schimba în nici un fel porunca propriu-zisă. Cine doreşte să înţeleagă porunca divină şi să o respecte întocmai trebuie să admită că nici desfrâul şi nici adulterul – aşa cum le înţeleg oamenii – nu sunt interzise formal de aceasta.

Am văzut aşadar că dacă prin actul de desfrâu se înţelege actul de reproducere, este absolut imposibil ca acest act să fie interzis.

În continuare au apărut „analiştii", care au decretat că prin conceptul de „desfrâu interzis" se înţelege doar simpla satisfacere a instinctelor senzuale, fără ca în urma actului amoros să rezulte vreun copil. Şi în acest caz pot fi aduse însă obiecţii: dacă un bărbat şi femeia altui bărbat, care nu poate fi fecundată de bărbatul ei, produc într-adevăr un copil, poate fi considerat actul lor un act păcătos de adulter? La fel: dacă un tânăr, mânat de natura lui, produce un copil cu o fată, pot să fie acuzaţi cei doi de desfrâu?

Mai mult: dacă un bărbat ştie din experienţă că nevasta sa nu poate rămâne însărcinată, dar se culcă totuşi cu ea, pentru că aceasta are un trup voluptuos, care îl aţâţă, iar în acest fel el îşi satisface doar simplul instinct senzual – se face el vinovat de păcatul de desfrâu?

Şi lucrurile nu se opresc aici. Există în special în aceste vremuri, la fel cum au existat tot timpul, o mulţime de oameni de ambele sexe care sunt

capabili de reproducere şi care posedă o natură foarte pasională, dar care nu sunt în măsură, din cauza poziţiilor lor politice şi a altor condiţii, să se căsătorească. Dacă aceşti oameni comit actul de reproducere, păcătuiesc ei oare împotriva acestei a şasea porunci?

Cu siguranţă, „analiştii" vor spune: nu au decât să îşi jertfească instinctele lui Dumnezeu şi să nu se împerecheze, iar în acest fel nu vor putea păcătui. Dar eu spun altceva: care judecător poate să declare această greşeală un păcat autentic? Ce avantaj are bogatul că poate să-şi aleagă o nevastă potrivit legii divine prin comparaţie cu cel sărac, care trebuie să renunţe la această fericire? Are oare cel înstărit un drept mai mare de reproducere decât cel sărac? Sfinţesc banii în sine actul de reproducere, astfel încât bogatul îşi poate găsi o nevastă legiuită, în timp ce cei mai sărmani nu au această posibilitate?

Putem merge chiar mai departe cu analiza noastră, punându-ne întrebarea legitimă: cine este de fapt vinovat pentru sărăcia majorităţii oamenilor? Cu siguranţă, nimeni altcineva decât bogatul fericit, care strânge prin speculaţiile sale numeroase comori; dacă el le-ar împărtăşi cu semenii săi, mii de oameni ar putea să intre într-o căsnicie la unison cu ordinea legiuită. Şi totuşi, dacă ar fi să acceptăm viziunea descrisă mai sus, soţul bogat este scutit de păcatul desfrâului dacă se reproduce cu nevasta sa şi are copii împreună cu aceasta, în timp ce săracul rămâne calul de bătaie al legii, pentru că nu poate să-şi ia o nevastă… Această sentinţă este ca şi cum am alege la întâmplare un loc de pe pământ şi am porunci că nimeni nu are voie să viziteze acest loc pe jos, pentru a se bucura acolo de un avantaj oarecare, ci toţi cei care vizitează acest loc şi care doresc să se bucure de respectivul avantaj trebuie să fie conduşi într-o trăsură cât se poate de elegantă!

Cine s-ar bucura de o asemenea poruncă ar trebui să facă parte dintr-o altă lume, de care nu ar şti nici măcar Creatorul cerului şi al pământului – ceea ce înseamnă că această lume nu poate exista; sau, ar trebui să fie un trimis al lui Satana!

Ca să nu mai lungim vorba, putem constata că această perspectivă nu ne ajută să explicăm în nici un fel cea de-a şasea poruncă. Ce sens putem da în acest caz acestei porunci? Aşa cum am văzut, explicarea ei nu se dovedeşte deloc uşoară.

Pentru a înţelege adevăratul sens al acestei porunci, trebuie să pătrundem adânc în semnificaţiile ei profunde; căci în caz contrar vom rămâne cu îndoieli adânci, confundând cu uşurinţă păcatul cu un act care nu reprezintă în nici un caz un păcat.

Care este aşadar semnificaţia profundă a conceptului de „desfrâu"? Vom vedea imediat. Aşa cum ştiţi, iubirea este fundamentul şi condiţia de bază a tuturor lucrurilor. Fără iubire nu ar putea fi conceput nici un lucru şi nu ar exista nici o existenţă imaginabilă, la fel cum lumea în care trăiţi voi nu ar putea fi concepută fără forţa gravitaţiei, în acord cu voinţa Domnului. Cine nu înţelege acest lucru să se gândească la o lume fără poli magnetici opuşi. El îşi va da imediat seama că toţi atomii acestei lumi s-ar despărţi instantaneu unul de celălalt şi ar dispărea în neant.

Aşadar, iubirea este fundamentul tuturor lucrurilor, şi în acelaşi timp, cheia tuturor secretelor.

Ce legătură putem face însă între iubire şi cea de-a şasea poruncă a noastră, pentru a o putea explica? Adevăr vă spun: nimic nu este mai uşor decât să facem această legătură, căci nici un act din lume nu se bazează atât de mult pe iubire ca actul zămislirii, adică tocmai cel considerat de unii desfrânat.

Noi ştim însă că omul este capabil de două feluri de iubire: una dumnezeiască şi alta opusă, respectiv iubirea egoistă de sine, care se împotriveşte iubirii dumnezeieşti.

Aşadar, întrebarea corectă pe care trebuie să ne-o punem este: dacă cineva comite un act de reproducere, ce motivaţie stă la baza lui – iubirea de sine, care include plăcerea senzuală, sau iubirea divină, care se dăruieşte întru totul şi uită complet de sine? Iată, suntem deja foarte aproape de miezul problemei.

Să comparăm acum doi oameni: unul care comite actul de reproducere doar pentru propria sa satisfacţie, şi celălalt care se bucură că poate, prin puterea sa de reproducere, să-i dea soţiei sale o sămânţă, pentru a trezi astfel fructul din ea. Care din cei doi a păcătuit oare? Nu cred că trebuie să cumpăneşti prea mult pentru a da o sentinţă dreaptă.

Ca să ne fie şi mai clar acest lucru, trebuie să analizăm mai îndeaproape termenul de „desfrâu”. Ce înseamnă inocenţa şi ce este desfrâul? Inocenţa este acea stare a omului în care acesta este eliberat de orice fel de egoism, adică de oricare fel de iubire de sine. Pe de altă parte, desfrâul este acea stare în care un om are grijă doar de el însuşi şi face totul doar pentru sine, uitând complet de ceilalţi oameni.

În nici o altă situaţie nu este acest egoism mai rău decât în ceea ce priveşte actul de reproducere. De ce? Este foarte simplu: cum este cauza, adică sămânţa, aşa va fi şi efectul, adică fructul. Dacă actul de reproducere are la bază o iubire divină, adică o sămânţă inocentă, atunci el va produce un fruct divin. Invers, dacă la baza actului de reproducere stau iubirea de sine, egoismul şi propria plăcere, adică starea de desfrâu, ce fel de fruct va putea produce ea?

Iată aşadar ce anume interzice cea de-a şasea poruncă. Dacă umanitatea ar fi respectat-o de la origini şi până în prezent, pământul ar fi şi la ora actuală un paradis, şi pe el nu ar exista oameni lacomi şi egoişti, dornici să acumuleze putere şi averi! Din păcate, această poruncă a fost încălcată încă de la originile umanităţii, iar fructul acestei încălcări a fost Cain, copilul egoist al lui Adam şi al Evei.

Din această analiză rezultă că păcatul nu are nimic de-a face cu aşa-zisa „destrăbălare” cunoscută şi sub numele de „senzualitate”, ci doar cu acea situaţie în care bărbatul se foloseşte de femeie, care este şi aşa slabă de înger, pentru a-şi satisface propria senzualitate. Aceasta este definiţia păcatului numit desfrâu. Capitolul următor ne va limpezi şi mai mult aceste lucruri.

Ce înseamnă destrăbălarea?

Unii ar putea aduce obiecţia că destrăbălarea nu poate fi considerată ca fiind interzisă, căci cea de-a şasea poruncă afirmă: „Să nu fii desfrânat”, dar nu precizează nicăieri: „Tu nu ai voie să fii destrăbălat”. – Eu însă vă întreb: ce este destrăbălarea, fie ea spirituală sau trupească? Mulţi oameni filozofează pe tema păcatului şi pun instinctele lor pe seama „necesităţilor lor naturale”. Ei trag concluzia că dacă cineva îşi satisface aceste necesităţi naturale, el face un lucru de laudă, folosindu-se de mintea şi de imaginaţia sa pentru a crea mijloacele pentru a-şi satisface pe deplin necesităţile naturii sale. Animalul este nevoit să îşi satisfacă necesităţile într-o manieră instinctivă şi greoaie, întrucât nu este înzestrat cu judecată, cu inteligenţă şi cu inventivitate. Omul se ridică însă deasupra animalelor tocmai prin faptul că îşi poate satisface necesităţile în feluri infinit mai rafinate. De aceea, intelectul omului cultivat afirmă:

„Cine poate susţine că un om a păcătuit dacă şi-a construit cu ajutorul minţii sale o casă frumoasă, părăsindu-şi astfel vechiul bârlog dintr-o peşteră sau dintr-o scorbură? Cine poate susţine că un om a păcătuit dacă a îmbunătăţit prin altoire fructele pomului, făcând din mere şi din pere acre fructe dulci şi bune la gust? Cine poate condamna un om, considerându-l un păcătos, dacă acesta îşi construieşte o caleaşcă, îmblânzeşte un cal şi reuşeşte astfel să călătorească mai comod decât ar reuşi cu picioarele sale slabe şi pline de dureri? Cine poate considera o greşeală faptul că omul culege fructele din natură, fierbându-le şi condimentându-le pentru a fi pe gustul său? Oare nu pentru el au fost create toate lucrurile din această lume, pentru ca el să le poată folosi într-o manieră cât mai eficientă?

Cât de multe lucruri frumoase şi folositoare a descoperit omul pentru a-şi spori propria bunăstare şi pentru a se bine dispune! Este oare normal să considerăm o greşeală faptul că el îi face cinste Creatorului său prin mintea lui, fără care corpul lumesc ar rămâne la fel de necultivat ca un deşert, în care toate plantele cresc într-o dezordine haotică, la fel ca varza, sfecla şi urzicile?

De vreme ce omului nu i se poate reproşa cultivarea variată a pământului, chiar dacă, în sine, aceasta nu conţine nici un alt lucru folositor decât savurarea mai agreabilă şi mai convenabilă a alimentelor din această lume, la fel, nu poate fi considerată ca fiind o greşeală nici plăcerea rafinată a actului de zămislire, care deosebeşte omul educat de un animal. Altfel spus, şi acest instinct natural al omului ar trebui să poată fi satisfăcut într-un fel mai rafinat, din acelaşi motiv pentru care oamenii îşi construiesc case de locuit agreabile, îşi fac haine moi, îşi gătesc mâncăruri gustoase şi se pretează la multe asemenea acte de confort.

Să luăm un exemplu simplu: să spunem că un om cultivat şi de rang înalt are de ales pentru a-şi satisface instinctul natural al reproducerii între două persoane feminine. Una este o slujitoare de la ţară, murdară şi needucată, în timp ce cealaltă este o fată bine crescută, foarte frumos îmbrăcată, cu corpul fără cusur şi întru totul voluptoasă şi încântătoare. Întrebare: pe care o va alege bărbatul cel cultivat? Cu siguranţă, nu avem nevoie de prea multă gândire pentru a răspunde la această întrebare: el o va alege pe cea de-a doua, căci faţă de prima femeie el nu va simţi decât o stare

de dezgust. În cazul de faţă putem vorbi aşadar de un rafinament la locul potrivit, căci omul mărturiseşte astfel că este o fiinţă superioară, înzestrată cu puterea de a curăţa ce este neplăcut şi murdar, şi de a-şi face astfel viaţa mai confortabilă.

De vreme ce bărbatul, la fel ca şi femeia, simte adeseori nevoia să îşi satisfacă această nevoie naturală, fără să dorească neapărat să zămislească un copil, greşeşte oare el dacă îşi exercită puterile mintale pentru a-şi satisface acest instinct, chiar dacă face acest lucru numai printr-un act sexual cu o altă femeie, prin auto-satisfacţie, sau, în caz de necesitate, prin aşa-numita necinstire a copiilor? Pentru că numai în acest fel se deosebeşte omul de animal, prin capacitatea sa de a-şi satisface acest instinct natural pe o altă cale decât aceea indicată de natura oarbă. Din acest punct de vedere, bordelurile bine puse la punct şi alte asemenea locuri ale plăcerilor nu necinstesc în nici un caz mintea omului, ci dimpotrivă!”

Aşa gândeşte intelectul uman, şi cine se poate împotrivi argumentelor sale, dacă privim lucrurile din perspectiva lui? Este foarte adevărat că un animal nu va putea pune niciodată în practică astfel de rafinamente în satisfacerea instinctului său de împerechere; rezultă deci într-un mod incontestabil că ele aparţin prin excelenţă minţii omeneşti. Acest raţionament este cât se poate de corect. Mai mult, animalele au o perioadă de împerechere, în afara căreia ele sunt incapabile să îşi satisfacă acest instinct.

La ce foloseşte însă tot acest rafinament în practicarea actului sexual? Iată o întrebare scurtă, dar cu consecinţe dramatice. – Singura temelie care stă la baza acestui rafinament este senzualitatea, despre care ştim cu siguranţă că este copilul neîndoielnic al iubirii de sine, care merge mână în mână cu iubirea de putere.

Foarte adevărat: este mai plăcut să locuieşti într-o casă impunătoare decât într-o colibă mică de pământ. Să îi privim însă pe cei care locuiesc în astfel de case! Cât de arogant şi de ţanţoş păşeşte proprietarul unui palat şi cât de umil se apleacă cel care locuieşte cu modestie într-o colibă în faţa acestui domn care se îndreaptă către palatul său strălucitor!

În mod similar, să facem o comparaţie între locuitorii unui oraş mare şi cei ai unui mic sat de ţărani. Locuitorii oraşului mare nu mai ştiu demult cum să îşi pună frâu senzualităţii lor desfrânate; toţi doresc să trăiască confortabil şi să se distreze, toţi vor să strălucească şi eventual să domnească asupra celorlalţi. Dacă un biet locuitor sărac de la ţară vine într-un mare oraş, el trebuie să se plece în faţa fiecărui lustragiu de cizme, adresându-se tuturor cu „Stimate domn”, dacă nu doreşte să se expună unui tratament dur din partea orăşenilor.

Dacă mergem însă într-un sat, vom mai găsi încă aici vecini paşnici, care nu se adresează unii altor cu expresii pompoase precum „Stimate domn”. Ce este de preferat: un ţăran care îi spune celuilalt: „Frate! ” – sau dacă un individ de la oraş mai puţin bogat care îi spune altuia mai bogat „Stimate domn” şi alte asemenea expresii?

Nu cred că trebuie să mergem mai departe cu analiza roadelor pe care le-a produs rafinamentul minţii umane pentru a ne da seama că toate

aceste rafinamente ale simţurilor nu sunt nimic altceva decât simple idolatrii; căci prin intermediul lor, spiritul omului se ploconeşte în faţa instinctelor sale naturale exterioare.

Orice idolatrie echivalează însă cu cea mai autentică destrăbălare şi nu poate avea nimic de-a face cu sfera castităţii şi a purităţii spirituale.

De ce credeţi că a fost numit Babilonul: „marea desfrânată”? Pentru că în acest oraş oamenii s-au dedat la cele mai inimaginabile şi mai rafinate excese ale simţurilor. Din această perspectivă, „desfrâul” poate fi definit ca o supunere a spiritului uman în slujba lipsei de castitate. De pildă, un bărbat bogat care şi-a luat o femeie voluptoasă şi senzuală doar pentru a-şi desfăta simţurile poate fi considerat pe bună dreptate drept un veritabil desfrânat, iar femeia sa o veritabilă desfrânată. Aşa li se prezintă lipsa de castitate acestor copii din soare, în fundamentul ei profund, care stă la baza egocentrismului şi a senzualităţii descătuşate.

A fost necesar să analizăm mai temeinic această poruncă, căci omul nu încalcă nici o altă lege mai uşor decât pe aceasta. – Cred că aţi înţeles în sfârşit la ce se referă ea, aşa că putem să ne deplasăm chiar acum în sala a şaptea.

Explicarea semnificaţiei spirituale a celei de-a şaptea porunci, predată în sala a şaptea

Ne aflăm aşadar în sala a şaptea. Iată, în mijlocul acesteia se află o tablă aşezată pe o coloană strălucitoare şi albă, pe care stă scris citeţ: „Să nu furi! ” – Mulţi dintre voi se întreabă deja, pe bună dreptate:

Ce ar putea fura aici spiritele, ştiut fiind că nimeni nu posedă nici o proprietate, ci toată lumea beneficiază în egală măsură de ceea ce le dăruieşte Domnul? Această întrebare este naturală şi de bun simţ, dar ea este la fel de valabilă şi în cazul lumii terestre, căci Domnul este unicul proprietar autentic al tuturor posesiunilor de pe pământ, fapt care nu îi împiedică pe oameni să se fure unii pe alţii în toate formele posibile.

O altă întrebare legitimă pe care ne-o putem pune este următoarea: oare nu a creat Domnul această lume pentru toţi oamenii şi nu are fiecare om un drept egal cu cel al semenilor săi de a se bucura de plăcerile oferite de această lume? Dacă pornim de la această premisă, potrivit căreia Domnul a creat lumea pentru ca toţi copiii Săi să se bucure în egală măsură de comorile ei, fiecare în funcţie de necesităţile sale, de ce a mai trebuit dată această lege ce atestă practic că omul dispune de un anumit drept de proprietate, căci în caz contrar furtul nu ar fi fost posibil? Cum ar putea să-şi fure aproapele cel care trăieşte într-o lume în care nu există „al meu” şi „al tău”, ci doar un „al nostru” universal?

N-ar fi fost oare mai inteligent dacă, în loc de această poruncă ce atestă implicit dreptul individual de proprietate, instituind astfel un precedent periculos, să se anuleze din start orice drept de proprietate, odată pentru totdeauna? În acest caz, această poruncă ar fi fost absolut inutilă, procesele pentru divizarea proprietăţii nu ar fi existat niciodată şi oamenii ar fi putut trăi mult mai uşor, ca adevăraţi fraţi.

Mai mult, nu trebuie să uităm că Domnul i-a dat această poruncă lui Moise într-o epocă în care nici măcar un singur om din numeroşii copii ai lui Israel nu avea vreo proprietate personală, căci aurul şi argintul luat cu ei din Egipt era considerat proprietatea întregului popor, supravegheată direct de conducătorul lor.

În ceea ce priveşte îmbrăcămintea, aceasta era extrem de simplă şi de sărăcăcioasă, fiind alcătuită dintr-o singură haină care în epoca voastră actuală nu ar depăşi valoarea câtorva gologani amărâţi. Nici unul dintre evreii acelui timp nu avea alte haine decât cele pe care le purta direct pe corp.

Şi totuşi, aceasta a fost epoca în care israeliţilor le-a fost dată această poruncă. Probabil că evreii trebuie să se fi întrebat între ei cu ochii mari: „Ce să furăm unii de la alţii? Cumva copiii noştri, în condiţiile în care suntem atât de strâmtoraţi încât nimeni nu îşi doreşte să aibă prea mulţi copii în îngrijire? Să ne furăm cumva oalele? Ce am avea însă de câştigat dacă am proceda astfel, ştiut fiind că cine nu are o oală are oricum dreptul de a-şi fierbe mâncarea în oala vecinului? Pe de altă parte, dacă are deja o oală, ce rost ar avea să îşi însuşească o a doua oală, împovărându-se astfel cu o încărcătură şi mai greu de dus? Este de neînţeles ce am putea fura noi unii de la alţii. Poate onoarea? Bine, dar noi suntem cu toţii slujitorii aceluiaşi Domn, care cunoaşte foarte bine preţul fiecărui om. Ce rost ar avea încercarea noastră de a ne domina reciproc în faţa Aceluia care vede direct în inimile noastre? Este imposibil de înţeles la ce foloseşte această poruncă. Să fie oare o poruncă valabilă pentru vremurile viitoare, în ipoteza că Domnul ar dori să ne ofere cândva o proprietate individuală? Dacă aşa stau lucrurile, atunci preferăm de o mie de ori să ne lase aşa cum suntem acum, şi astfel porunca se anulează de la sine”.

Cam aşa cugetau într-adevăr evreii în acele timpuri, iar acest lucru nu este deloc de mirare dată fiind situaţia lor din deşert, în care nu existau indivizi mai bogaţi sau mai presus decât alţii.

Chiar şi populaţia actuală, care crede în Noul Testament, are dreptul legitim să îşi pună întrebarea: „O, Doamne! De ce ai dat Tu această poruncă, prin care oamenilor de pe pământ li s-a permis în timp să dispună de drepturi individuale de proprietate, fapt care a condus la apariţia nenumăraţilor hoţi, tâlhari şi criminali? De aceea, anulează această poruncă, pentru ca hoţii, criminalii, tâlharii şi toţi ceilalţi înşelători să dispară de pe acest pământ, şi odată cu ei şi judecătorii vremelnici cu judecătoriile lor, care nu au nimic de-a face cu iubirea pentru aproapele nostru!”

Acest strigăt de jale este demn de luat în seamă şi pare întrutotul îndreptăţit, dacă privim lucrurile din această perspectivă. Cum trebuie interpretată în aceste condiţii cea de-a şaptea poruncă? Mai întâi de toate, trebuie să precizăm că nu ne putem aştepta de la Dumnezeu cel atotputernic şi de la Tatăl preaplin de iubire la nimic altceva decât la ceea ce este mai bun pentru copiii Săi. Cum am putea crede că Dumnezeu, Părintele plin de iubire al tuturor oamenilor, a vrut în acest caz să le dea acestora o constituţie care avea să-i facă nefericiţi din perspectiva timpului şi a veşniciei?

Dacă este adevărat că Dumnezeu are cea mai înaltă compasiune, cea mai profundă înţelepciune şi că este atotştiutor, El trebuie să fi ştiut cu certitudine ce fel de roade va avea o astfel de poruncă, astfel încât oamenii să nu ajungă să se întrebe: „Doamne! De ce ne-ai dat o astfel de poruncă ce ne-a condus la o nefericire fără margini? A fost într-adevăr voinţa Ta sau nu ai dat Tu această poruncă, ci oamenii ipocriţi, care s-au folosit de numele Tău pentru a da o lege în folosul lor, prin care şi-au propus să se debaraseze de fraţii lor şi să acumuleze comori pentru a se ridica mai uşor cu ajutorul lor, ca stăpâni peste fraţii lor mai săraci?”

Mulţi oameni îşi pun astfel de întrebări, şi nimeni nu poate pune la îndoială legitimitatea nedumeririi lor. Din păcate, legile lui Moise nu pot fi înţelese în lumina intelectului lumesc şi a manierei sale critice de a privi lucrurile. Cine ar avea ceva de câştigat în urma acestei critici? Oamenii nu au nimic de câştigat, iar Domnul încă şi mai puţin, căci din acest raţionament nu se poate înţelege nimic din iubirea şi din înţelepciunea lui Dumnezeu. Cum trebuie interpretate şi înţelese însă aceste legi, pentru a justifica întru totul sfinţenia lor în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor, ca expresii ale celei mai înalte iubiri şi înţelepciuni divine, special concepute pentru a le fi de folos oamenilor din acea vreme şi din toate timpurile, în sensul orientării lor către fericirea veşnică? Aşa cum sunt explicate ele, îndeosebi în epoca actuală, am putea crede că aceste porunci nu dau naştere decât la nenorociri. De aceea, ne propunem să dezvăluim în continuare, prin mila Domnului, adevăratul sens al acestei porunci, pentru ca oamenii să găsească în ea o alinare, şi nu un motiv de durere. În acest scop, ne propunem să clarificăm mai întâi ce trebuie înţeles prin cuvântul furt.

Ce înseamnă „furtul”?

Cuvântul „furt” nu se referă în acest caz la luarea obiectelor materiale ale unei persoane. Acest lucru reiese clar dacă ţinem seama că pe timpul când s-au dat aceste legi nici un israelit nu poseda vreo proprietate. Chiar şi când poporul evreu a ajuns în ţara făgăduinţei, legile au fost făcute în aşa fel încât nimeni din acea ţară să nu poată poseda întru totul o proprietate. Comunitatea era organizată în colectivităţi de tip cooperatist şi fiecare israelit care avea nevoie de un ajutor şi care respecta în general ordinea lui Dumnezeu avea dreptul la cazare şi la masă.

Dacă această poruncă s-ar fi referit la luarea bunurilor materiale ale unei alte persoane, atunci vinovat s-ar face, aşa cum am văzut clar în explicaţia de mai sus, cel care a dat legea, dându-şi astfel tacit consimţământul pentru împărţirea proprietăţilor, şi implicit pentru exploatarea omului de către om. Orice om cu mintea cât de cât limpede trebuie să fie de acord că nu se poate da o lege care să reglementeze proprietatea fără a legifera mai întâi dreptul de proprietare propriu-zis.

Cum ar putea da o astfel de lege Acela care le-a spus cu propria gură ucenicilor Săi: „Nu vă temeţi că nu veţi avea ce mânca şi ce bea, şi cu ce să vă îmbrăcaţi trupul, căci de aceste lucruri se ocupă păgânii. Căutaţi mai întâi de toate împărăţia lui Dumnezeu, iar restul va veni de la sine”.

Tot Marele Legiuitor a spus: „Păsările au cuiburile lor şi vulpile vizuinile lor, dar Fiul Omului nu are nici măcar o piatră pe care să o poată pune sub capul său!” Pe de altă parte, ucenicii Săi nu s-au sfiit să culeagă roadele pământului în ziua de sabat, adică să fure (după standardele voastre). Când proprietarul pământului s-a plâns de acest lucru, cine a fost dojenit de Legiuitorul Divin? Trebuie doar să vă uitaţi în Biblie şi totul vă va fi limpede.

Mai departe vedem acelaşi Legiuitor într-o situaţie în care trebuia să plătească o taxă. Şi-a băgat el oare mâna în buzunarul Său propriu? Nici vorbă, ci El a ştiut că în lacul apropiat se afla un peşte care înghiţise un ban pierdut. Prin puterea primită de la Domnul, Petru s-a dus şi a scos moneda din gâtlejul peştelui, după care a mers şi a plătit taxa respectivă.

Eu vă întreb: conform dreptului vostru de proprietate, are cel ce a găsit un bun dreptul de a deveni proprietarul bunului găsit? Nici vorbă. Oare chiar nu ştia Marele Legiuitor – sau poate nu dorea să ştie – că banul din gâtlejul peştelui îi aparţine doar în proporţie de o treime, şi asta doar după dezvăluirea publică şi anunţarea autorităţilor? El nu a făcut însă aşa ceva. Prin urmare, „a furat” două treimi din bunul găsit, sau, ceea ce este acelaşi lucru, s-a sustras în faţa legii.

Mai departe, ne putem pune pe bună dreptate întrebarea, pornind inclusiv de la premisa că foarte puţini iudei din acea vreme ştiau cu adevărat cine era de fapt Christos: cine i-a dat Acestuia dreptul să ia acea măgăriţă de la proprietarul său de drept pentru a intra călare pe ea în Ierusalim?

Desigur, unii vor spune: „Bine, dar El era stăpânul întregii naturi, şi Lui îi aparţinea de drept totul”. Acest lucru este adevărat, dar atunci de ce a spus El că Fiul Omului nu are nici măcar o piatră pe care să şi-o pună sub cap, iar pe de altă parte de ce a afirmat El că nu a venit să anuleze legea, ci să o împlinească până în cel mai mic amănunt?

Dacă am urmări mai departe povestea Sa, am mai găsi şi alte exemple în care Marele Legiuitor a încălcat principiile acceptate ale dreptului proprietăţii, şi implicit cea de-a şaptea poruncă, aşa cum este explicată ea din perspectiva juridică modernă. Ce s-ar întâmpla oare la ora actuală dacă cineva i-ar distruge unui proprietar un pom, o turmă de porci sau un alt bun mai mare? Din toate aceste exemple rezultă clar că Marele Legiuitor a vrut să spună cu totul altceva atunci când a dat a şaptea poruncă. Din păcate, semnificaţia acestei legi a fost uitată în acea epocă în care umanitatea a devenit înnebunită după avuţiile exterioare.

Văd că vă spuneţi: „Până aici, lucrurile sunt cât se poate de clare, dar care este sensul profund al acestei legi? Acest lucru continuă să ne scape!” Eu vă răspund doar: aveţi puţintică răbdare! Dacă am reuşit să înţelegem sensul greşit al acestei porunci, atunci ne va fi cu atât mai uşor să descoperim adevărata ei semnificaţie. Căci cine poate pătrunde cu privirea în noapte nu se va teme niciodată că nu va vedea la lumina zilei.

Ce înseamnă aşadar, în adevăratul sens al cuvântului: „Tu nu ai voie să furi”? – Dacă vom traduce semnificaţia spirituală a acestei legi, vom obţine:

„Să nu părăseşti ordinea dumnezeiască, să nu te postezi în afara ei şi să nu încerci să te faci stăpân peste ceea ce i se cuvine lui Dumnezeu”.

Dar ce anume i se cuvine de fapt lui Dumnezeu? Doar El este sfânt şi are toată puterea! Cel pe care îl sfinţeşte Dumnezeu Însuşi şi căruia Acesta îi dăruieşte puterea, acela o posedă cu drept. Cine însă se sfinţeşte singur şi trage cu forţa de puterea dumnezeiască, încercând să şi-o asume pentru a putea domni în virtutea ei spre propriul său folos, cu lăcomie, acela este în adevăratul sens al cuvântului un hoţ, un jefuitor şi un criminal!

Altfel spus, cel care se ridică deasupra fraţilor săi, prin propria sa voinţă şi în propriul său interes, prin orice mijloace vizibile sau înşelătoare, fie ele lumeşti sau spirituale, acela încalcă această poruncă. Aceasta este semnificaţia spirituală a acestei porunci, pe care o învaţă copiii de pe soare, cărora li se explică, inclusiv prin exemple pragmatice, că nici un spirit nu are dreptul să se folosească şi să abuzeze de puterile primite de la Dumnezeu altfel decât în cadrul ordinii divine (la unison cu voinţa divină).

Desigur, se vor găsii unii care să tragă concluzia pripită: „Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că jefuirea şi furtul în sensul convenţional al cuvântului sunt permise”. Dar eu vă spun: răbdare, căci următorul capitol va explica aceste lucruri în lumina adevărului. – Până atunci, ne vom mulţumi cu faptul că am înţeles în sfârşit la ce se referă în acest context cuvântul furt, dar mai ales faptul că Domnul nu a introdus niciodată prin această poruncă dreptul individual de proprietate.

Explicarea implicaţiilor sociale

În continuare, ne putem pune pe bună dreptate următoarea întrebare: de vreme ce Domnul nu a introdus niciodată dreptul de proprietate şi nu a dat vreodată porunca de a respecta averea cămătarilor, mai ales de către oamenii săraci, în ce măsură au aceştia din urmă dreptul să fure de la cei bogaţi, cu atât mai mult cu cât majoritatea „cămătarilor” (concept generic, care se referă la bogaţi în general) au strâns avere încălcând legea divină? Căci după legile lumeşti i se iau toate bunurile unui hoţ care le-a dobândit pe cale nedreaptă. În acest caz, nu ar fi infinit mai justificat să li se ia celor mai răi hoţi şi jefuitori comorile furate, iar acestea să fie împărţite la săraci?

Judecata logică nu se poate opune cu nimic acestei cereri; dar omul drept are puteri mai mari şi o judecată mai înaltă. Ce se poate spune aşadar despre această viziune?

Pentru a răspunde corect la această întrebare, cel mai corect ar fi să vă întrebaţi iubirea pentru aproapele nostru şi iubirea pentru Dumnezeu. Ce spune această iubire în interiorul spiritului veşnic şi viu născut din Dumnezeu? Ea nu poate spune altceva decât a spus însuşi Domnul: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta! ” – şi „Cine îşi iubeşte viaţa exterioară, acela o va pierde pe cea interioară; cine însă va fugi de cea exterioară şi nu îi va da importanţă, acela o va păstra pe cea din interior”. - Aşa ar vorbi spiritul lăuntric.

Nu există în întreaga Scriptură nici un pasaj care să ne permită să ne năpustim asupra bunurilor celor bogaţi. Dimpotrivă, Domnul însuşi spune:

„Daţi Cezarului ce este al Cezarului”. La fel, El nu i-a poruncit cu severitate tânărului bogat să îşi vândă bunurile, ci doar l-a sfătuit cu prietenie să facă acest lucru şi să îşi împartă averea la săraci, dacă doreşte să se bucure de viaţa veşnică.

De vreme ce nu există nici o poruncă explicită a Domnului prin care Acesta porunceşte precis să ne însuşim în vreun fel bogăţia cămătarilor, rezultă că un adevărat creştin nu are dreptul să îşi însuşească bunurile celor bogaţi. Nici chiar aceia care sunt la strâmtoare mare nu au dreptul (legiferat de Dumnezeu) de a-şi însuşi bunurile altcuiva, chiar dacă este vorba de cel mai rău dintre hoţi. Totuşi, un popor întreg aflat într-o situaţie de criză are dreptul să confişte averile celor bogaţi.

De ce există această excepţie de la lege? Deoarece Domnul însuşi se manifestă atunci prin acel popor, supunându-i pe cămătarii cei nesătuli judecăţii Sale cosmice (divine). Pe de altă parte, mă văd nevoit să insist asupra faptului că nimeni nu are dreptul să îi omoare pe cămătari şi pe cei bogaţi, decât dacă se află la mare strâmtoare. Populaţia înfometată nu are dreptul decât să le ia acestora acea parte din comorile lor nelimitate de care are nevoie pentru a-şi putea susţine existenţa, reinstaurând astfel pacea socială.

Mai mult, oamenii ar trebui să îi lase cămătarului bogat atât cât să nu fie strâmtorat; căci aceasta este singura plată pentru munca sa. Domnul nu vrea să pedepsească pe nimeni, ci doar să răsplătească pe fiecare după munca sa.

Şi cum bogatul şi cămătarul nu se mai pot aştepta la nimic în afara acestei vieţi lumeşti, este drept şi justificat ca ei să-şi găsească aici răsplata pentru talentul şi pentru munca lor.

În acest fel, Domnul nu doreşte să judece pe nimeni în această lume, lăsându-le tuturor posibilitatea să îşi întoarcă de bunăvoie spatele acestei lumi şi să se reorienteze către Domnul. Dacă un cămătar bogat ar rămâne fără nimic, el ar fi supus unei judecăţi depline, căci s-ar lăsa cuprins de disperare şi de o furie nemărginită, care nu i-ar mai permite să păşească vreodată pe drumul vindecării. Pe de altă parte, dacă îi va rămâne destulă avere, el nu se va lăsa cuprins de disperare şi nu se va considera nedreptăţit, adică nerăsplătit pentru talentul său economic. Mai mult, nefiind judecat complet, el va putea urma oricând un sfat înţelept precum cel pe care i l-a dat Domnul tânărului bogat, şi astfel ar avea şansa de a ajunge la viaţa veşnică.

Un popor profund sărăcit nu are însă dreptul de a comite o baie de sânge în numele disperării sale. Atunci când se întâmplă aşa ceva, Domnul nu mai acţionează alături de poporul respectiv, iar faptele acestuia nu vor fi binecuvântate de El! Chiar dacă el va învinge astăzi, mâine va fi din nou biruit, şi atunci va curge din nou sângele, dar în sens invers! Nimeni nu trebuie să uite vreodată că toţi oamenii sunt fraţii lui. Orice ar face omul, el trebuie să acţioneze cu inima plină de iubire, cu intenţia fermă de a nu face vreodată ceva rău semenilor săi, ci numai ceva bun. Aceasta este calea cea mai rapidă către trezirea spirituală şi către viaţa veşnică.

Dacă intenţia lui este curată şi bună, Domnul va binecuvânta cu siguranţă faptele sale. Invers, dacă intenţia lui este în mod deliberat rea, Domnul îi va blestema faptele! Dacă Domnul însuşi, care deţine toate puterile din ceruri şi de pe pământ şi care nu trebuie să întrebe pe nimeni ce are voie să facă sau să nu facă, - nu doreşte să judece şi să condamne pe nimeni, cu atât mai puţin are dreptul să acţioneze un om de pe pământ după voia sa rea.

Vai însă acelui popor care se ridică împotriva celor puternici şi bogaţi fără să aibă la bază necesitatea cea mai disperată! Acesta va plăti cel mai crunt pentru fapta sa, pentru că sărăcia este a Domnului. Cine îl iubeşte pe Domnul, acela iubeşte şi sărăcia. În schimb, bogăţia şi viaţa bună aparţin lumii exterioare şi lui Satan! Cine aspiră către cele lumeşti şi iubeşte luxul exterior, acela s-a dăruit lui Satan din cap până în picioare!

Atât timp cât un popor se poate sătura cât de cât, fie şi numai o singură dată pe zi, şi cât îşi poate menţine încă viaţa, el nu are dreptul să se ridice împotriva celor bogaţi. Doar atunci când bogaţii şi cămătarii l-au spoliat în ultimul hal, astfel încât pe mii de săraci îi ameninţă în mod vizibil moartea prin înfometare, abia atunci este timpul ca oamenii să se ridice şi să împartă între ei bunurile de prisos ale celor bogaţi. Pentru că numai atunci vrea Domnul ca bogaţii să fie pedepsiţi în bună măsură pentru iubirea lor de sine şi pentru lăcomia lor infamă.

În încheierea acestei explicaţii cu privire la cea de-a şaptea poruncă, unii ar dori probabil să întrebe dacă luarea de dobândă pentru capitalul împrumutat nu încalcă cumva această poruncă. Despre acest lucru vă pot spune doar atât: dacă într-o ţară procentajul dobânzii este reglementat prin lege, această dobândă li se poate lua fără a păcătui celor bogaţi. Dacă însă cineva a împrumutat unui om sărman o sumă necesară de bani, el nu ar trebui să îi ceară acestuia dobândă.

Pe de altă parte, dacă omul sărman se foloseşte cu înţelepciune de banii primiţi, pe care îi chiverniseşte şi reuşeşte să se redreseze din punct de vedere financiar, atunci el ar trebui să îi dea înapoi prietenului său capitalul împrumutat. Dacă el doreşte însă să plătească dobânzile legale doar în semn de recunoştinţă, cel care i-a împrumutat banii nu ar trebui să le primească, ci ar fi de preferat ca el să îi recomande celui dispus să plătească înapoi banii să îi împartă fraţilor săi mai săraci, după puterile lui.

Celor foarte săraci însă nimeni nu ar trebui să le împrumute un capital, iar dacă le oferă ceva, să le ofere de tot (nu cu împrumut). Aceasta este voia lui Dumnezeu. Cine o urmează, acela va avea parte de iubirea Domnului. – Am epuizat astfel toate situaţiile asociate cu această poruncă, aşa că putem trece de îndată în sala a opta, unde vom învăţa despre o nouă poruncă, ce se aseamănă în multe privinţe cu cea de-a şaptea.

Explicarea semnificaţiei spirituale a celei de-a opta porunci, predată în sala a opta. Corpul material – instrumentul minciunii

Ne aflăm aşadar în cea de-a opta sală. Pe tabla rotundă care ne este binecunoscută din sălile precedente vedem scris citeţ: „Să nu depui mărturie mincinoasă”, sau, ceea ce înseamnă acelaşi lucru: „Să nu minţi!”

Şi această poruncă sună straniu în împărăţia spiritelor curate, întrucât un spirit pur este incapabil să rostească o minciună. El nu poate să spună decât ceea ce gândeşte, căci gândul lui este sinonim cu cuvântul lui. De aceea, spiritul pur nu poate să rostească vreun neadevăr, pentru simplul motiv că este de o puritate absolută şi nu poate avea nici o intenţie ascunsă.

De minciună este capabil doar un spirit necurat, şi numai atât timp cât acesta se înfăşoară într-un înveliş material. Dacă este eliberat de învelişul său grosier, nici chiar un spirit necurat nu poate să rostească un neadevăr.

Aşa se explică de ce preferă spiritele rele să îşi ia tot felul de înfăţişări mincinoase şi amăgitoare, pentru a putea minţi la adăpostul acestei măşti grosiere pe care şi-o pun.

Însuşi Satan a fost nevoit să îşi schimbe înfăţişarea spirituală în faţa primului cuplu de oameni din paradis, ascunzându-se sub forma materială a unui şarpe, pentru a-şi putea disimula intenţia ascunsă şi pentru a putea rosti astfel alte cuvinte decât ceea ce gândea cu adevărat.

Tot aşa se explică de ce reuşesc oamenii de pe pământ să mintă oricât de des doresc, ascunzându-şi intenţia reală şi conducându-şi maşinăria trupului exact în direcţia opusă gândirii lor.

După cum am menţionat deja, acest lucru nu este însă posibil pentru spiritele curate. Tot ce pot face acestea, atunci când comunică cu oamenii de pe pământ, este să se folosească de corespondenţe, ajungând să spună astfel (în aparenţă) cu totul altceva decât sensul interior al cuvintelor lor. Acest lucru nu înseamnă însă a minţi, ci a transpune adevărul spiritual în imagini pământeşti, care corespund exact acestui adevăr.

Cum s-ar spune, această poruncă nu le este de nici o utilitate spiritelor, întrucât capacitatea de a minţi le lipseşte acestora cu desăvârşire.

Pentru cine este în acest caz valabilă această poruncă? – Cu siguranţă, mulţi se vor grăbi cu răspunsul, afirmând că ea este valabilă exclusiv pentru spiritele înfăşurate într-un trup material, cărora le porunceşte să nu se folosească de învelişul lor trupesc pentru a-şi disimula gândirea şi voinţa ce rezultă din ea în starea lor pur spirituală.

Noi ştim însă că această poruncă, la fel ca toate cele precedente, provine de la Dumnezeu, care este însăşi sursa absolută a spiritualităţii. De aceea, este evident că ea nu poate avea exclusiv o interpretare materială, complet independentă de una spirituală.

Dacă dorim să realizăm în profunzime semnificaţia acestei porunci, noi trebuie să începem prin a elucida ce anume se înţelege prin conceptul de „minciună”, respectiv de „mărturie mincinoasă”. Ce este aşadar minciuna sau mărturia mincinoasă din perspectiva spirituală? Mulţi dintre voi se grăbesc să răspundă: orice neadevăr. Dar eu vă întreb: ce este în acest caz un neadevăr? Cu siguranţă, se va găsi cineva printre voi care să spună: „Fiecare frază pe care o rosteşte omul pentru a induce pe altcineva în eroare reprezintă un neadevăr, o minciună, ‚o mărturie falsă’”. Această definiţie este corectă din perspectiva lumească, dar nu şi din cea interioară (spirituală). Iată un raţionament care va dovedi acest lucru:

Întrebare: poate voinţa să gândească? Răspunsul este în mod evident negativ, întrucât voinţa se află în raport cu omul la fel ca animalul înhămat la o căruţă. El trage căruţa cu putere, dar încotro ar putea-o duce el căruţa fără căruţaşul care gândeşte?

Întreb mai departe: este înzestrat gândul cu voinţă? Să ne întoarcem la exemplul cu căruţa: poate căruţaşul să mute din loc căruţa grea, oricât de inteligentă ar fi mintea sa, fără puterea de tracţiune a animalului de greutate? Răspunsul este evident: oricât de mult ar filozofa chiar şi cel mai inteligent căruţaş lângă căruţa încărcată cu o mare greutate, el nu o va putea mişca nici măcar cu un milimetru din loc, cu toate gândurile sale, până când nu va cădea de acord în mintea sa că în faţa acesteia trebuie pusă o putere de tracţiune mai mare decât încărcătura ei.

Din acest exemplu am văzut aşadar că voinţa nu poate gândi şi că gândul nu este înzestrat cu voinţă. Pe de altă parte, dacă gândul şi voinţa sunt unite, voinţa poate acţiona, dar numai în direcţia în care o duce gândul.

Doresc să vă întreb mai departe: dacă aşa stau lucrurile, ce principiu interior al omului este capabil să mintă? Voinţa cu siguranţă nu, fiindcă aceasta se conformează în permanenţă gândirii. Poate un gând să mintă? Cu siguranţă nu, căci el este simplu şi nu se poate diviza. Poate cumva trupul să mintă? Această idee este într-adevăr hilară, căci trupul nu este decât o maşinărie animată prin gândirea şi prin voinţa spiritului, prin intermediul sufletului.

Nu am nici o îndoială că se va găsi printre voi un psiholog, adept al filozofiei dualiste, care va spune: „Sufletul omului este o fiinţă în sine, capabilă să gândească în mod conştient. El gândeşte pe de-o parte ţinând cont de imaginile pe care le primeşte din lumea naturală şi pe de altă parte ţinând cont de imaginile pe care le primeşte din lumea spirituală. De aceea, în el se pot forma două feluri de gânduri: naturale şi spirituale. Astfel, el se poate gândi în sinea sa la cele spirituale, dar se poate folosi de voinţa spiritului său pentru a rosti cu voce tare gânduri care se opun adevărului spiritual. În acest caz, el minte sau depune o mărturie mincinoasă”. Ce credeţi, este corectă această concluzie?

La prima vedere, ea pare corectă, dacă privim lucrurile din perspectiva omului exterior, dar în profunzime concluzia este totuşi greşită, căci în ce fel am reuşi să urnim căruţa din loc dacă am înhăma un număr egal de cai de tracţiune în faţa şi în spatele ei, plasând totodată în ambele părţi câte un căruţaş pentru conducerea cailor?

De bună seamă, căruţa nu ar putea fi urnită vreodată din loc în asemenea condiţii. Cam la fel ar arăta şi viaţa omului dacă ar avea la bază două principii polar opuse. Cum s-ar spune, +1 adunat cu -1 dă zero.

Aşadar, la temelia vieţii nu poate sta decât un singur principiu viu; în acest caz, cum ar putea acesta să mintă şi să depună mărturie mincinoasă?

Practic, nu pot exista decât două posibilităţi: ori acest principiu unic nu poate minţi şi nu poate depune vreodată mărturie mincinoasă, ori prin conceptele de „a minţi” şi „a depune mărturie mincinoasă” trebuie înţeles cu totul altceva.

Se vor găsi, desigur, destui care să aducă şi clasicul contraargument: „Dacă aşa ar sta lucrurile, înseamnă că nici o minciună din cele pe care le cunoaştem atât de bine, nici un jurământ mincinos şi nici o înşelătorie prin cuvinte nu ar trebui considerate păcate”. La prima vedere, ei par să aibă dreptate, dar aşa cum spune zicala voastră: „Cine râde la urmă, râde mai bine”. Ne rezervăm şi noi această satisfacţie pentru sfârşit.

Ce este o mărturie mincinoasă?

Pentru a tăia dintr-o singură lovitură acest nod gordian, vă propun să trecem pe loc la analiza acestei noţiuni care stă la baza celei de-a opta porunci.

Aşa cum ştim foarte bine, Domnul a dat fiecărui spirit o voinţă liberă, şi implicit o gândire liberă pentru a ghida această voinţă. Această gândire liberă este de fapt vederea şi lumina spiritului, prin care acesta poate vedea lucrurile în sfera lor naturală.

Pe lângă această lumină pe care au primit-o toate spiritele de la Dumnezeu, acestea mai au şi o altă capacitate: aceea de a recepta direct de la Dumnezeu lumina interioară şi sfântă a acestuia, dar nu prin ochiul lor, ci prin ureche, care este şi ea un fel de ochi. Desigur, acest ochi nu poate recepta aparenţele exterioare, aşa cum apar acestea prin voia atotputernică a Domnului, ci doar lumina pur spirituală care provine de la Dumnezeu, respectiv Cuvântul lui Dumnezeu.

Voi vă puteţi da seama de această înzestrare a spiritului chiar şi ţinând cont numai de structura voastră naturală, constatând cât de mult diferă ceea ce vedeţi cu ochii de ceea ce auziţi cu urechile voastre. Voi nu puteţi vedea cu ajutorul ochilor decât imaginile naturale, în timp ce cu urechile voastre puteţi recepta înseşi razele cele mai profunde ale conştiinţei, adică ale spiritului divin care se află în inimile voastre.

Ascultând armonia intonaţiilor muzicale, voi puteţi auzi limba spiritelor. Altfel spus, puteţi asculta formele secrete ale creaţiei interioare spirituale chiar cu ajutorul urechilor voastre fizice. Cât de departe se situează ochiul din acest punct de vedere, prin comparaţie cu urechea!

Ei bine, la fel se petrec lucrurile şi cu spiritul. Datorită înzestrării sale particulare, acesta are capacitatea de a recepta două realităţi, cea exterioară, metaforică şi iluzorie, şi cea interioară, esenţială şi autentică.

În această dublă viziune asupra lucrurilor stă secretul voinţei libere.

Indiferent dacă are un trup material sau doar unul spiritual, fiecare om este situat în mod natural între aceste două tipuri de realităţi: una exterioară şi alta interioară. Altfel spus, el poate să vadă în permanenţă cele mai variate forme exterioare, dar în acelaşi timp poate sesiza şi adevărul interior sau esenţa divină a acestor forme.

Lumina exterioară nu îl ajută să perceapă altceva decât formele exterioare, care stau apoi la baza gândurilor sale. Aceste gânduri îi pun apoi în funcţiune voinţa sa liberă, care îl mână către împlinirea dorinţelor sale.

Fascinat de acest mecanism, omul uită să se mai folosească şi de celălalt ochi, cel interior, al luminii divine, ci se mulţumeşte doar cu formele exterioare. În acest fel, el cade în autoamăgire, căci aceste forme vor rămâne pentru el tot atâtea apariţii goale, până când nu le va putea înţelege în profunzime.

În aceste condiţii, conceptul de „mărturie mincinoasă" se referă în mod evident la faptul că omul dispune de lumina interioară de la Dumnezeu, pe care o poate vedea, dar în loc să se folosească de ea pentru a înţelege esenţa formelor exterioare, el se limitează doar la contemplarea învelişului exterior al acestora, ratând adevărata lor semnificaţie interioară. În acest fel, el „depune o mărturie mincinoasă".

În acest fel, am pus degetul pe rană şi am identificat adevăratul fundament al conceptului de „mărturie mincinoasă". Cuvintele omului nu ar trebui să difere vreodată de adevărul divin care sălăşluieşte în el.

Dar cea mai profundă semnificaţie este următoarea: iubirea este totuna cu lumina adevărului receptată în interior direct de la Dumnezeu, iar înţelepciunea este totuna cu lumina care străluceşte tot de la Dumnezeu, dar în exterior, în spaţiile nemărginite.

Dacă cineva dispune de această iubire, dar nu o foloseşte, ci se raportează exclusiv la lumina exterioară şi la voinţa sa divizată, orientată către lumea exterioară, el devine din ce în ce mai slab, iar ca urmare a focalizării lui haotice, în toate direcţiile (către exterior), el devine din ce în ce mai blocat din punct de vedere spiritual şi tot mai puţin receptiv la lumina adevărului lăuntric, derivată din iubirea din Dumnezeu.

Dacă aşa stau lucrurile, acest om se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu şi fiecare atom al său, care ar trebui să fie o oglindă a existenţei spiritului divin, depune practic o mărturie mincinoasă.

Cine aude cuvântul divin, dar nu îl urmează, ci urmează doar cuvintele amăgitoare ale lumii exterioare către care îl conduce ochiul său, trezind astfel în el dorinţa de a-şi satisface simţurile, acela depune prin fiecare pas pe care îl face, prin fiecare cuvânt pe care îl rosteşte şi prin fiecare mişcare a mâinii sale o mărturie mincinoasă. Chiar dacă îşi propune să vorbească despre adevărul divin, adică despre cuvântul curat al Evangheliei, el minte şi depune o mărturie mincinoasă în faţa Domnului, pentru că nu respectă prin faptele sale acest cuvânt şi adevărul divin.

Dacă cineva se roagă şi se reculege în faţa lui Dumnezeu, dar nu trăieşte la unison cu cuvintele Domnului, el este şi rămâne un mincinos. Rugăciunea sa este doar o formulă exterioară, a cărei valoare interioară este practic egală cu zero, pentru că el nu se foloseşte de lumina interioară divină pentru a ilumina şi pentru a insufla viaţă în interiorul acelei forme exterioare.

Este ca şi cum cineva ar privi cu cea mai mare încântare o stea. La ce îi foloseşte însă această încântare şi acest act de contemplare dacă el nu poate vedea steaua din apropiere, percepând-o ca pe o lume minunată? Sau l-am putea compara cu un om flămând aflat în faţa unui dulap plin cu pâine, dar închis. El poate să se uite la dulapul de pâine plin de dor sau de respect, dar nu se va sătura astfel niciodată, căci atâta timp cât nu poate muşca din

această pâine pentru ca aceasta să ajungă direct în stomacul său, simpla privire a dulapului nu-i va fi de nici un folos, cu tot respectul şi cu toată încântarea de pe faţa lui.

Cum poate deschide însă el acest dulap (metaforic vorbind) şi cum se poate sătura el cu adevărul divin? Nu există decât o singură cale: să deschidă acest dulap, adică să aplice iubirea şi lumina interioară, şi să asimileze astfel adevărul rostit de Dumnezeu (Cuvântul Divin). Mai departe, el nu va mai prelua decât acele forme exterioare care îi sunt cu adevărat necesare, în funcţie de corespondenţa acestora cu lumina sa interioară. Atât timp cât nu va face acest lucru, fiecare mărturie falsă despre adevărul interior divin pe care o va depune în faţa semenilor săi va fi o minciună curată.

De aceea spune Domnul: „Cine se roagă, să o facă în lumina spiritului şi a adevărului său lăuntric", sau: „Dacă vă rugaţi, mergeţi în camera voastră", şi mai departe: „Nu vă gândiţi ce veţi vorbi, căci la momentul potrivit cuvintele vă vor veni de la sine pe limbă".

În mod evident, El dorea să spună că gândurile exterioare nu sunt adevărate în sine, căci adevărul este interior. Numai cine respectă acest adevăr interior poate spune că acţionează la unison cu Cuvântul lui Dumnezeu, care este infinit mai presus decât fluxul obişnuit al gândurilor.

Altfel spus, fiecare om ar trebui să se ghideze exclusiv în funcţie de adevărul său interior, acţionând numai la unison cu acesta. În acest fel, gândurile sale vor reflecta din ce în ce mai mult lumina interioară, şi astfel el va ajunge la conştiinţa divină, stare în care îi va fi imposibil să mai fie un mincinos.

În schimb, se înţelege de la sine că cel care vorbeşte altfel decât gândeşte şi care acţionează altfel decât vorbeşte şi gândeşte este un mincinos; căci el este înmormântat deja complet în materia sa dură (se identifică perfect cu corpul său exterior) şi nu-i permite spiritului său să îşi asume forma divină cu care l-a înzestrat Dumnezeu. – Aceasta este semnificaţia care li se predă în această lume elevilor, pentru ca aceştia să înţeleagă adevăratul sens al acestei porunci.

Explicarea semnificaţiei spirituale a celei de-a noua porunci, predată în sala a noua

Ne aflăm deja în cea de-a noua sală, în mijlocul căreia se află aceeaşi tablă rotundă, pe care stă scris:

„Să nu ceri ceea ce aparţine semenilor tăi: nici casa, nici boii, nici măgarul sau parcela lor de pământ, şi nimic din ceea ce creşte pe aceasta".

Dacă analizăm cu superficialitate această poruncă, riscăm să ne pierdem în păreri subiective şi în comentarii critice, aşa cum s-a întâmplat în cazul celei de-a şaptea porunci. Căci şi în acest caz avem de-a face cu conceptul de proprietate, cu menţiunea că acum nu mai este vorba de furt, ci de porunca de a nu cere ceea ce le aparţine de drept semenilor tăi

La fel ca în cazul poruncii anterioare, ne putem pune pe loc întrebarea: cum a putut Domnul să dea această poruncă poporului israelit

aflat în deşert, deşi nici un evreu nu avea în acea vreme o casă, un bou, un măgar, şi cu atât mai puţin o parcelă de pământ pe care să cultive ceva? În cel mai bun caz oamenii visau la astfel de proprietăţi, caz în care legea ar putea fi tradusă astfel: dacă aproapele tău îşi imaginează că dispune de o proprietate, atunci nu-ţi imagina la rândul tău că posezi aceeaşi proprietate şi nu lua imaginaţia aproapelui tău, însuşindu-ţi-o.

Nu cred că trebuie să insist prea mult asupra absurdităţii acestei interpretări. O poruncă divină trebuie să se refere cu siguranţă la o realitate autentică, a cărei pierdere i-ar putea afecta pe mulţi oameni. Ce poate pierde însă un arhitect de palate din aer în faţa unui alt arhitect de palate din aer, dacă unul din ei îndrăzneşte să încalce legea, construind tot palate din aer, dar după un alt model? Eu cred că pentru a putea cântări o asemenea pagubă, am avea nevoie de un cântar eteric spiritual foarte fin… Există pe pământ o sectă care crede că arhanghelul Mihail dispune cu adevărat de un astfel de instrument, dar eu sunt absolut convins că această credinţă este falsă!

Am dat acest exemplu pentru a ilustra astfel că o proprietate imaginată nu valorează nimic. Dacă aşa stau lucrurile, de ce mai avem nevoie de o asemenea lege, care cu siguranţă nu poate asigura proprietatea altuia, de vreme ce nimeni nu posedă o astfel de proprietate care să fie luată de la altcineva, conform poruncii?

Unii se vor grăbi cu siguranţă să spună: „Da, dar Domnul a prevăzut că oamenii îşi vor construi în viitor proprietăţi, aşa că a dat din timp această poruncă, tocmai pentru a asigura aceste proprietăţi viitoare, astfel încât nimeni să nu aibă vreodată dreptul să ia proprietatea aproapelui său. Sună aproape de bun simţ! Dar eu cred altceva: că în nici un alt fel nu se poate dezonora mai uşor iubirea şi înţelepciunea divină decât printr-o astfel de sentinţă.

Cu siguranţă, Domnul ar da un cu totul alt sfat oamenilor: să nu îşi construiască proprietăţi pe acest pământ! Cum ar fi putut să dea El o astfel de poruncă care garantează trezirea invidiei reciproce, susţinându-i astfel pe cămătari, pe cei lacomi, pe cei zgârciţi şi pe cei care se iubesc pe sine, în condiţiile în care este ştiut faptul că Domnul priveşte cu oroare bogăţia pământească?

Nu cred că trebuie să mai insist pe această temă, căci absurditatea unei asemenea afirmaţii este limpede pentru toată lumea, aşa că nu mai este necesar să ne pierdem în explicaţii.

Dar pentru ca să înţeleagă şi cei mai orbi dintre voi, doresc să întreb un jurist: pe ce se bazează de fapt dreptul de proprietate? Cine le-a dat primilor oameni dreptul de proprietate asupra unui lucru? Să luăm exemplul a zece emigranţi care ajung pe o fâşie de pământ nelocuită. Ei găsesc această fâşie de pământ şi îşi stabilesc aici o colonie. Ce lege le permite lor să se numească proprietarii acestui teren şi să se instaleze aici ca stăpâni de drept ai acestuia?

Eu ştiu deja ce răspuns îmi veţi da: „Cine ajunge primul are dreptul fundamental de proprietate asupra terenului”. Bine, spun eu, dar care din cei zece emigranţi care au ajuns în acelaşi timp are în acest caz drepturi mai

mari asupra fâşiei de pământ găsite? Probabil că îmi veţi spune: cel care a planificat această călătorie sau cel care a zărit primul pământul de pe puntea vasului are cele mai mari drepturi asupra lui. Bun, dar ce are organizatorul călătoriei în plus faţă de ceilalţi? Dacă nu ar fi mers cu ei, atunci cu siguranţă ar fi rămas acasă. La fel, ce are primul om care a văzut pământul în plus faţă de ceilalţi? Poate o vedere mai bună decât ceilalţi zece? Chiar dacă dispune de acest avantaj, poate fi considerat el mai presus decât ceilalţi? Eu cred aşadar că toţi cei zece emigranţi trebuie să aibă drepturi egale asupra pământului găsit. Ce ar trebui să facă ei în acest caz, pentru a institui pe pământ acest drept egal de proprietate? Ei vor trebui să împartă pământul în zece părţi egale. Dar cine nu ştie că la astfel de împărţiri urmează inevitabil şi certurile? Căci cu siguranţă A îi va spune lui B: „De ce trebuie să iau eu această bucată de teren, care după părerea mea este mai proastă decât a ta?" La care B îi va răspunde: „Nu văd nici un motiv să îmi schimb parcela mea cu a ta". Şi uite-aşa, chiar dacă i-am lăsa pe cei zece colonişti ai noştri să îşi împartă pământul între ei timp de zece ani, tot nu vom ajunge să vedem o împărţire care să fie pe placul tuturor.

Pe de altă parte, dacă cei zece s-ar înţelege între ei şi ar institui o proprietate colectivă asupra acestui pământ, ar mai putea fi dată oare porunca a noua unuia dintre ei? Poate vreunul să ia ceva de la altcineva, în condiţiile în care pământul şi roadele sale le aparţin în egală măsură tuturor, astfel încât fiecare poate să ia din aceste roade atât cât îi este necesar, fără a-i întinde celuilalt o chitanţă de plată?

Ne putem da cu uşurinţă seama că apariţia dreptului de proprietate nu a fost deloc simplă în acele vremuri de început. Oriunde veţi privi în istoria acestui pământ al vostru, nu veţi găsi decât lupte între primii colonişti pentru a obţine proprietatea asupra pământurilor. Orice aţi face, nu veţi găsi nicăieri un drept de proprietate iniţial. Iar dacă cineva vine pe lume fără a avea nici o proprietate, atunci vă întreb, ce ar trebui să facem cu el: să îl omorâm pe loc sau să îl lăsăm să moară lent de foame? Sau poate ar trebui să-l izgonim din această ţară, ori să-l lăsăm la mila proprietarilor de pământ, fără a uita însă să-i impunem să respecte cea de-a noua poruncă?

Eu sunt de părere că avem toate motivele să ne punem întrebarea: de ce trebuie acest suflet nevinovat să fie făcut ţap ispăşitor în faţa proprietarilor de pământ imediat după venirea lui pe lume, pentru care nu are nici o vină, în timp ce primii nu pot niciodată să se păcătuiască în acest fel unul împotriva celuilalt? Ce jurist mi-ar putea dovedi că el se face vinovat de ceva în faţa legii? Eu cred că nici un avocat din lume nu ar putea dovedi acest lucru, chiar dacă ar fi Satan însuşi. Cât despre oamenii care gândesc cât de cât corect şi cu bun simţ, nu cred că aceştia ar putea considera vreodată legitim un astfel de drept de proprietate.

Constat deja că unii dintre voi îşi spun: „E drept, în cazul primelor colonizări ale unei ţări nu se poate vorbi de un drept de proprietate, mai ales dacă primii colonişti s-au înţeles de comun acord ca proprietatea să rămână comună. Dar între colonizări, care sunt primele apariţii ale unor formaţiuni statale, intră totuşi cu siguranţă în vigoare un drept al proprietăţii, de îndată ce oamenii ajung să accepte aceste diviziuni ale proprietăţii".

Bine, spun eu: dacă este cazul, atunci fiecare colonie poate să îşi legitimeze un drept de proprietate iniţial. Cum ar putea face însă ea acest lucru, ştiut fiind că oamenii nu au decât dreptul de a folosi proprietatea Domnului, dar în nici un caz un drept de proprietate asupra ei?

Certificatul dreptului de folosinţă este înscris chiar în pielea şi în stomacul omului. Cine are însă dreptul de a-şi asuma un certificat de proprietate, mai ales dacă ţinem cont de faptul că fiecare om născut pe acest pământ, chiar dacă vine din altă parte, aduce cu sine acelaşi certificat al dreptului divin de folosinţă, absolut valabil şi înscris în pielea şi în stomacul său, egal cu al oricărui localnic? Dacă pornim de la premisa că dreptul de proprietate îşi are originea iniţială în dreptul de folosinţă, atunci această frază anulează din start orice proprietate individuală, pentru că fiecare om are acelaşi drept de folosinţă. Dacă pornim însă de la premisa că numai dreptul de proprietate îi conferă cuiva dreptul de folosinţă, nu mai rămâne decât să acceptăm vechiul dicton de drept: *„Potiori jus”*, adică: „Omoară cât mai mulţi beneficiari ai dreptului de folosinţă, pentru a-ţi putea însuşi pe deplin, numai pentru tine, o bucată cât mai mare de pământ, prin puterea pumnului tău”.

Altfel spus, dacă altor beneficiari ai dreptului de folosinţă le-ar veni ideea să-ţi conteste, în acord cu dreptul lor divin de proprietate, proprietatea ta câştigată prin forţă, atunci omoară-i pe toţi sau, în cel mai rău caz, transformă-i în nişte supuşi plătitori de biruri, pentru ca ei să lucreze cu sudoarea frunţii pe proprietatea câştigată cu forţa de tine, iar tu să le poţi măsura dreptul de folosinţă după bunul tău plac.

Cine poate să justifice războiul dintr-o perspectivă divină? Ce înseamnă de fapt războiul? Nimic altceva decât o lovitură plină de cruzime şi de violenţă pentru a-i lua omului dreptul său natural de folosinţă şi pentru a introduce cu forţa în locul lui un drept al proprietăţii individuale. Altfel spus, să distrugi dreptul dumnezeiesc şi în locul acestuia să introduci unul profund satanic.

În aceste condiţii, cine ar mai putea să aştepte de la Dumnezeu o lege care să anuleze legea iniţială a dreptului de folosinţă (cea care certifică limpede că existenţa fiecărui om este divină), punând în locul acesteia o lege diabolică a dreptului de proprietate asumat cu forţa şi care încalcă orice autoritate dumnezeiască? – Nu cred că trebuie să insist prea mult pentru a dovedi sensul contradictoriu al acestei afirmaţii, întrucât acesta este la fel de limpede ca lumina soarelui, putând fi văzut chiar şi de către un orb.

Rezultă şi în acest caz că această lege trebuie să aibă cu siguranţă o altă semnificaţie decât cea pe care i-o atribuie oamenii, cu referire exclusivă la proprietatea individuală. Fiind o lege divină, ea trebuie să fie valabilă nu doar pe pământ, ci şi în ceruri, în conformitate cu profunzimea ordinii dumnezeieşti. Ce spirit din ceruri posedă însă case, boi, măgari şi pământuri? În cer nu există decât oameni cu dreptul de folosinţă, Domnul fiind singurul care deţine drepturile depline de proprietate asupra creaţiei Sale. – De aceea, ne propunem să analizăm de îndată adevăratul sens al acestei legi.

Consideraţii referitoare la cea de-a noua poruncă

Înainte de a da verdictul final, ne propunem însă să facem câteva afirmaţii prin care să le închidem definitiv gura demagogilor jurişti şi propovăduitorilor îndoctrinaţi ai drepturilor omului, care ar putea crede că pot câştiga această dezbatere punând dreptul de proprietate pe seama dreptului de luare în posesiune. De aceea, dorim să elucidăm şi această idee.

Nu putem nega că înainte de a beneficia de un drept de folosinţă, omul trebuie să se bucure mai întâi de toate de un drept de luare în posesiune. Într-adevăr, nimeni nu se poate folosi de un obiect oarecare dacă nu îl ia mai întâi în mâinile sale şi în puterea sa. Cum s-ar spune, înainte ca cineva să-şi poată băga un măr în gură, el trebuie să îl ia din pom sau de pe jos.

„Dreptul de luare în posesiune" este justificat ca un drept divin pornind de la mai multe argumente. Primul argument sunt ochii, cu care omul trebuie să vadă unde se află obiectul. Al doilea argument sunt picioarele, cu ajutorul cărora el trebuie să se deplaseze până la obiectul cu pricina. Al treilea argument sunt mâinile, pe care omul trebuie să le întindă şi să apuce obiectul dorit. Susţinătorii acestor argumente trag astfel concluzia că, în virtutea lor, omul are un drept de la Dumnezeu de a lua în posesiune tot ceea ce vede în faţa ochilor.

Şi în acest caz apar o serie de întrebări: dacă un om a luat un lucru, este acesta din urmă proprietatea lui legitimă, născută din dreptul său divin de a lua în posesiune ceea ce a apucat să adune pentru folosul lui? Mai are altcineva dreptul să-şi îndrepte mâinile şi să ia obiectul luat deja în posesiune de aproapele său? Cu siguranţă un drept îl condiţionează pe celălalt. Astfel, dacă eu am de la Creatorul meu dreptul natural de folosinţă, care stă scris pe pielea mea şi în stomacul meu, atunci eu trebuie să am şi dreptul de a lua în posesiune, căci fără acesta din urmă nu mi-aş putea satisface dreptul de folosinţă.

La ce îmi foloseşte însă dreptul de luare în posesiune dacă acesta nu-mi asigură bucata pe care o duc la gură? Dacă orice om are dreptul să-mi ia mărul din mână, deşi eu sunt primul care l-a cules din pom sau de pe jos, conform dreptului meu de luare în posesiune, pentru simplul motiv că el a fost prea comod pentru a-şi culege singur unul, este evident că eu voi muri – vrând nevrând – de foame, cu dreptul meu de folosinţă în braţe.

De aceea, este absolut necesar ca dreptul de luare în posesiune să prevaleze asupra dreptului de proprietate, pentru că altfel nu mai putem vorbi de un drept real de folosinţă.

La acest drept de luare în posesiune se asociază şi dreptul de prelucrare şi de pregătire. Dacă nu-mi este permis să îmi asum pe deplin dreptul de proprietate asupra alimentelor pe care le-am pregătit (sau asupra altor obiecte pe care le-am prelucrat), atunci nu mai are sens să îmi pierd timpul cu acest proces de procesare, iar eu mă voi vedea nevoit să mănânc crude şi pe ascuns toate alimentele pe care am apucat să pun mâna, iar în al doilea rând să merg tot timpul dezbrăcat. Pentru că dacă eu îmi fac o haină şi un alt om, prea leneş pentru a-şi face singur o haină, mi-o ia în virtutea

dreptului său de folosinţă, se pune întrebarea: ce rost mai are în acest caz propriul meu drept de folosinţă?

Dacă eu îmi zidesc o casă într-un ţinut friguros, dar nu am nici un drept de proprietate asupra ei, în acord cu dreptul de pregătire şi de procesare, înseamnă că primul om mai puternic decât mine mă poate alunga din această casă, exercitând el însuşi asupra acesteia dreptul lui de folosinţă.

Rezultă în mod evident că odată cu dreptul natural de achiziţie trebuie să-i fie dat celui care exercită o meserie şi un drept relativ de proprietate asupra obiectelor produse de el, fără de care ar fi greu de imaginat existenţa unei societăţi umane.

Pe de altă parte, dacă acceptăm că dreptul de luare în posesiune şi cel de pregătire sunt pe deplin valabile, este normal ca bucata de pământ pe care eu am cultivat zarzavaturi sau pe care am plantat şi am altoit pomi fructiferi să îmi fie adjudecată ca proprietate individuală.

Apare însă o nouă întrebare: cine îmi poate adjudeca mie acest drept la începutul unei colonii? Răspunsul este uşor de dat: coloniştii aleg din mijlocul lor un şef pe care îl consideră complet lipsit de lăcomie şi plin de înţelepciune. Ei îi conferă acestui şef puterea de a împărţi şi de a adjudeca proprietăţile, depunând un jurământ de menţinere a sa în funcţiune şi de respectare a deciziilor sale. În virtutea acestui contract, toţi cei care se împotrivesc deciziilor luate de şeful ales sunt respinşi de comunitate, folosind diferite mijloace adecvate.

Este uşor să ne dăm seama că aşa s-au născut primele state monarhice. Odată acceptat dreptul prerogativ de proprietate în asociere cu cel de luare în posesiune, cel de achiziţionare şi cel de preparare, nimănui nu i se mai poate îngrădi dreptul de luare în posesiune, de achiziţionare şi de preparare pe proprietatea care i-a fost atribuită. Numai în acest fel îi poate încuraja conducătorul ales pe cei pe care îi conduce să dea dovadă de o hărnicie cât mai mare, organizându-şi astfel cât mai bine proprietăţile atribuite. Cu cât omul dă dovadă de o mai mare hărnicie, adunând mai multe produse pe proprietatea sa, cu atât mai justificat este dreptul său de a se folosi neîngrădit de ea.

Odată reglementat acest drept de proprietate pentru a legitima astfel dreptul de strângere, de achiziţionare şi de folosinţă, această lege atrage neapărat după sine dreptul de păşunat, fără de care nimeni nu poate fi considerat proprietarul de drept al proprietăţii care i-a fost adjudecată de şef.

Acest drept de păşunat presupune însă o măsurare cât mai exactă a terenului atribuit. Abia după delimitarea clară a frontierelor poate face fiecare proprietar uz de dreptul de păşunat, inclusiv de dreptul de a-şi apăra proprietatea.

Acest drept de păşunat nu poate fi însă pus în practică fără nişte paznici împuterniciţi. Altfel spus, proprietarul trebuie să angajeze oameni care să-i apere proprietatea şi care au dreptul nelimitat de a veghea asupra frontierelor acesteia. În acest scop, ei trebuie să aibă un drept de executor, adică un drept de pedepsire şi de aplicare a pedepselor corporale. Şi cine poate fi conducătorul legitim al acestor oameni înarmaţi? Cu siguranţă, nimeni altcineva decât liderul ales al întregii colonii.

Aşa a apărut pe pământ casta militarilor, care a condus la amplificarea neîngrădită a puterii liderului. Acesta a căpătat astfel posibilitatea de a porunci şi de a sancţiona aşa cum dorea neîmplinirea poruncilor lui, cu ajutorul oamenilor înarmaţi din subordinea sa.

De vreme ce acest raţionament ne-a condus atât de departe, cine ar mai putea spune că actualele constituţii de stat nu sunt bazate pe dreptul divin? Un critic poate argumenta însă orice doreşte. Nu mai rămâne de lămurit decât ce anume îi conferă monarhului dreptul de proprietate supremă. Oricum, dacă am reuşit să dovedim raţionamentul anterior, care a fost cu mult mai greu, atunci vom putea dovedi cu uşurinţă şi de suprema proprietate a unui monarh.

Să vedem cum putem face acest lucru.

Dacă am acceptat ideea că liderul ales are dreptul suprem de a împărţi proprietatea şi de a-i apăra pe colonişti cu ajutorul soldaţilor săi, oare nu are el tot dreptul din lume să le spună coloniştilor pe care i-a fericit cu înţelepciunea sa: „Iată, eu sunt în mijlocul vostru, am avut grijă de voi prin înţelepciunea mea, iar voi m-aţi făcut din acest motiv conducătorul vostru, recunoscând că eu sunt omul cel mai puţin lacom dintre voi.

Prin urmare, eu am împărţit cu dreptate pământul între voi şi la ora actuală veghez cu înţelepciunea mea şi cu soldaţii conduşi de mine asupra proprietăţilor voastre. Dar atunci când am împărţit pământul, am uitat cu totul de mine, tocmai pentru că sunt complet lipsit de lăcomie. Voi veţi înţelege însă cu siguranţă, dacă vă pasă de ghidarea mea înţeleaptă, că nici eu nu pot trăi cu aer. De altfel, cum m-aş putea eu întreţine? Timp ca să strâng roadele pământului nu am, căci eu trebuie să îmi folosesc întregul timp gândindu-mă cum să veghez din ce în ce mai bine asupra proprietăţilor voastre.

Voi ştiţi foarte bine că un muncitor scump este demn de o răsplată pe măsură. De aceea, voi aveţi datoria de a-mi asigura mie traiul, prin bunurile voastre păzite de mine. Eu am tot dreptul din lume de a vă cere acest lucru, cu atât mai mult cu cât menţinerea averii voastre depinde întru totul de mine. Pe lângă întreţinerea mea este necesară de asemenea şi întreţinerea soldaţilor mei, căci nici aceştia nu au timp de lucrat pământul, dat fiind că trebuie să păzească graniţele voastre în perfectă ordine.

Propria voastră sănătate şi bunăstare depind aşadar de mine şi de soldaţii mei, care nu avem absolut nici un venit. De aceea, este normal ca fiecare dintre voi să accepte să plătească o anumită taxă, pentru a-şi asigura astfel propria bunăstare”.

Această cerere nu li se poate părea altfel coloniştilor decât foarte dreaptă şi adevărată, motiv pentru care ei acceptă să plătească acel impozit. Şi astfel, conducătorul a obţinut deja un prim drept natural, chiar dacă nu încă dreptul suprem, asupra terenului comun, întrucât el a reuşit să le impună coloniştilor legea ca să fie el coproprietar al pământurilor lor, alături de ei.

De altfel, între dreptul de proprietar şi cel de coproprietar este o deosebire atât de mică încât şi un copilaş îşi poate da seama de acest lucru. Tot ce trebuie să facă în continuare liderul este să le spună coloniştilor:

„Dragii mei colonişti! Aşa cum ştiţi foarte bine, o altă colonie la fel ca a noastră s-a stabilit nu departe de noi. Pentru a ne putea apăra de ea va trebui să îmi daţi drepturi nelimitate, astfel încât într-o situaţie de urgenţă să pot fi considerat proprietarul suveran al tuturor posesiunilor voastre şi să pot aranja graniţele după înţelepciunea mea. În consecinţă, în cazul în care o altă naţiune se dovedeşte a fi mai puternică decât noi, eu trebuie să am dreptul, în numele vostru şi pentru propria voastră bunăstare, să negociez cu ea.

Mai departe, trebuie să înţelegeţi că eu, în calitate de conducător al vostru, trebuie să am un loc stabil în mijlocul vostru, unde să mă pot întreţine şi apăra, spre folosul vostru. Nu este însă suficient pentru siguranţa mea şi pentru bunăstarea voastră ca voi să-mi construiţi o casă, ci în jurul acesteia trebuie să fie şi alte case pentru oastea mea”. Într-o traducere ceva mai liberă, acest lucru ar suna astfel: „Voi trebuie să-mi construiţi în mijlocul vostru o reşedinţă în care să pot fi ferit atât de atacurile străine cât şi de posibilele voastre atacuri”!

Deja, prin această cerere, monarhul se declară proprietarul suprem al întregului pământ al naţiunii. Dar nici acest lucru nu îi este însă de ajuns. Iată cum continuă el:

„Dragii mei colonişti, v-am explicat motivul absolut pentru care trebuie să îmi construiţi o casă solidă în mijlocul vostru. Acest lucru este spre binele vostru. Ascultaţi-mă însă în continuare: pământul naţiunii noastre este întins, iar mie îmi este imposibil să fiu peste tot. De aceea, doresc să vă testez şi să aleg din rândul vostru pe cei mai înţelepţi dintre voi, pentru a-i numi locţiitori ai mei în provinciile lor. La fel ca şi mine, aceşti locţiitori trebuie îngrijiţi şi ascultaţi de către toţi supuşii lor.

Dacă unuia dintre aceşti locţiitori aleşi prin înţelepciunea mea i se va face o nedreptate, el va avea dreptul să vină la mine şi să se plângă, primindu-şi dreptatea în funcţie de împrejurări. Pentru a preîntâmpina însă orice fel de certuri, cel mai bine ar fi să îmi daţi încă de pe acum acordul vostru, pentru propriul vostru bine, că vă veţi conforma fără nici o crâcnire sentinţei mele finale. Mai mult decât atât, dacă se vor găsi unii care să refuze să asculte deciziile mele, doresc să îmi daţi dreptul de a-l obliga cu forţa pe cel neascultător să se conformeze indicaţiilor mele. Voi nu veţi putea fi cu adevărat un popor fericit decât dacă îmi veţi acorda toate aceste prerogative.

Acesta a fost aşadar cel de-al doilea pas făcut de toţi conducătorii pământului: ei au obţinut mai întâi de toate dreptul de a-şi conduce suveran supuşii, iar în al doilea rând dreptul de posesiune absolută a pământului. Aşa s-a născut pe pământ dreptul natural al proprietăţii. La ora actuală, acesta pare la fel de legitim ca şi dreptul omului de a avea o pereche de ochi pentru a putea vedea şi o pereche de urechi pentru a putea auzi. Dacă îi privim pe colonistii de la începuturile istoriei, constatăm că aceştia îşi ascultau într-adevăr orbeşte conducătorii.

De la această ascultare şi până la teama faţă de aceşti conducători nu a fost însă decât un singur pas. Iar din această teamă s-a născut o altă întrebare legitimă: „De ce oare trebuie să acceptăm noi că acest om este cel mai deştept şi cel mai puternic dintre noi, şi de ce avem noi datoria să ne

supunem lui, ca şi cum am fi nişte prostănaci?" Această întrebare pare uşor naivă, dar în realitate este foarte importantă, căci în funcţie de răspunsul dat este confirmat monarhul ca stăpân absolut al pământului. Sună ciudat la prima vedere, dar dacă veţi avea puţină răbdare, vom examina de îndată această problemă dintr-un cu totul alt unghi!

Sensul interior al celei de-a noua porunci

Până acum, am văzut că întregul drept al proprietăţii s-a dezvoltat pe o bază naturală, lipsită însă de o sancţiune mai înaltă, divină, care să justifice sau să infirme dreptul suveran al monarhului asupra supuşilor săi.

Oricât de înţelept şi-ar conduce un asemenea monarh primitiv poporul şi oricât de mult s-ar convinge acesta din urmă că liderul său este într-adevăr înţelept, oamenii tot vor începe să se întrebe la un moment dat: „De unde are acest om această înţelepciune şi noi de ce nu suntem înzestraţi cu ea?" Desigur, poporul nu ştie mai nimic sau ştie foarte puţine lucruri despre Dumnezeu, dar conducătorul are mai mult sau mai puţin habar de existenţa Acestuia.

Ce poate face în aceste condiţii monarhul, pe măsură ce aceste întrebări se îndesesc, pentru a răspunde la ele? El îi cheamă pe cei mai deştepţi dintre oameni şi le vorbeşte despre o fiinţă mai înaltă, care a creat totul şi care conduce întreaga creaţie. În continuare, el le spune că a primit înţelepciunea sa de la această fiinţă supremă, tocmai spre bunăstarea lor. Altfel spus, monarhul îi vorbeşte poporului credul despre existenţa de necontestat a unui Dumnezeu nemărginit, Creator şi Conducător al tuturor lumilor, afirmând însă că această Divinitate nu îi înzestrează cu înţelepciune decât pe cei pe care îi numeşte personal pentru a fi conducători ai popoarelor.

La acest lucru se referă expresia: „Prin mila Domnului", sau cum spuneau romanii: *„Favante Jove"*. Odată făcut acest pas, conducătorul devine stăpânul absolut al naţiunii sale, guvernând discreţionar asupra ei, ajutat de puterile sale naturale suficient de mari şi de cele spirituale, încă şi mai măreţe, care îi sunt atribuite.

Cei care au citit cu atenţie aceste rânduri trebuie să-şi spună probabil: „Aşa este, dar nu se mai poate face nimic în această direcţie, căci aceasta este istoria naturală a primelor titluri nobiliare şi de proprietate primite de oameni, situaţie care nu mai poate fi schimbată, la fel cum un fir subţire de aţă nu mai poate fi separat în două, pentru a nu se distruge până la temelii o societate întreagă de oameni fericiţi. În caz contrar, orice om ar putea lua orice bun, şi atunci efectele ar fi catastrofale în societatea umană.

Pe de altă parte, dacă aşa stau lucrurile, atunci este limpede ca lumina zilei că Domnul cerului şi al pământului a dat această poruncă doar pentru prezervarea finală a proprietăţilor oamenilor, respectiv pentru menţinerea în vigoare a primelor principii naturale. Acesta este singurul sens pe care îl poate avea această poruncă.

Dacă acestei porunci i s-ar da un alt sens, s-ar anula înseşi principiile de funcţionare ale primei comunităţi naturale de oameni. Dacă este anulat

dreptul de proprietate, vor fi implicit anulate şi primele documente pe care le primesc oamenii şi nimeni nu va mai putea strânge sau face ceva. În aceste condiţii de haos social deplin, omul va avea de îndurat o existenţă mai grea decât a unui animal. Dacă dispare sensul textual al acestei porunci, odată cu el va dispărea şi dreptul suveran al conducătorilor umanităţii de a-şi conduce supuşii, iar omenirea se va afla din nou în starea primordială de haos, mai joasă chiar decât starea naturală în care trăiesc animalele".

Acest lucru este foarte corect, dragii mei prieteni şi fraţi. Pe de altă parte, aşa cum am văzut până acum, sensul interior spiritual al unei legi nu anulează niciodată sensul exterior natural al acesteia, care continuă să producă efecte de drept. Am văzut de asemenea că prin necunoaşterea sensului interior, o poruncă divină devine foarte greu de respectat. Ea nu poate fi respectată decât cel mult parţial, sau cel mai adesea deloc.

Invers, dacă oamenii înţeleg şi respectă sensul interior al unei porunci divine, ei o vor respecta implicit şi din perspectiva sensului ei exterior natural, la fel cum, dacă cineva pune un răsad bun în pământ, acolo se va dezvolta de la sine şi planta purtătoare de fructe, fără ca omul să fie nevoit să se folosească de cine ştie ce manipulare care oricum nu ar duce la nimic bun.

La fel stau lucrurile şi în cazul acestei porunci. Dacă oamenii înţeleg şi respectă sensul ei interior, ei îi vor respecta implicit şi sensul literal, la unison însă cu ordinea divină. Invers, dacă ei nu respectă decât sensul exterior al poruncii, ei anulează astfel toate documentele de drept rămase de la începuturile istoriei umanităţii. Domnitorii devin astfel nişte tirani, iar supuşii devin nişte oameni zgârciţi şi nişte cămătari. Cei blânzi sunt călcaţi în picioare de către soldaţi, iar supuşii bine intenţionaţi devin unelte de joacă ale celor puternici şi ale cămătarilor.

Urmările acestei stări de lucruri nu pot fi decât răscoalele populare, revoluţiile, loviturile de stat, distrugerile şi amărăciunea populară, urmate de războaie sângeroase de lungă durată, de foamete, de epidemii şi de moarte.

În aceste condiţii, care este sensul profund spiritual al legii, a cărui respectare le-ar permite tuturor popoarelor să îşi găsească o fericire de nezdruncinat şi nelimitată în timp? Foarte pe scurt, acest sens sună astfel:

„Cinstiţi-vă între voi prin iubirea voastră frăţească reciprocă şi adevărată, şi nimeni să nu invidieze pe fratele său, dacă acesta a fost miluit într-o mai mare măsură de către Mine, Creatorul lui, din cauza iubirii lui mai mari. În schimb, cel miluit într-o mai mare măsură de Mine să nu se bucure prea evident avantajele lui, în detrimentul fraţilor săi, ci să împărtăşească ceea ce are cu ei, căci astfel voi întemeia între voi o uniune a vieţii veşnice, pe care nici o putere vremelnică nu o va putea distruge vreodată!"

Cred că sunteţi unanim de acord că respectarea acestui sens spiritual profund al celei de-a noua legi atrage automat după sine şi respectarea sensului ei literal. De asemenea, constataţi cât de uşor de respectat devine ea din punct de vedere natural dacă o privim din această perspectivă spirituală. Căci cel care îl respectă pe fratele său în inima lui, acela va respecta inclusiv averea acestuia. Mai mult, înţelegerea sensului spiritual profund al acestei porunci previne orice fenomen al cămătăriei şi orice acumulare lacomă şi

exagerată de posesiuni, care nu devin posibile decât prin respectarea exclusivă a sensului literal al legii. Următorul capitol ne va ajuta să înţelegem încă şi mai clar aceste lucruri.

Despre binecuvântarea autolimitării înţelepte

Aşa cum am văzut, în sensul ei deopotrivă spiritual şi natural porunca nu afirmă în nici un caz că însuşirea posesiunilor acumulate sau produse personal şi folosirea lor pentru propriile necesităţi, fără ca vecinul tău să aibă dreptul să-ţi conteste într-o formă sau alta acest drept de proprietate, ar reprezenta o faptă păcătoasă sau greşită. Dimpotrivă, tocmai acest mod de interpretare a ei permite asigurarea deplină a proprietăţii dobândite într-un mod legitim.

Pe de altă parte însă, această lege conţine în sine invitaţia de a practica o autolimitare înţeleaptă în dreptul de a acumula. Această invitaţie corespunde ordinii divine şi este la fel de limpede ca şi lumina soarelui, fapt dovedit de primele documente de posesie înscrise în trupul fiecărui om. Ce vrem să spunem prin aceste cuvinte? Vom explica imediat.

Care este necesitatea naturală a stomacului uman, după măsura dreaptă? Orice om înzestrat cu măsură poate determina singur şi cu o exactitate maximă această necesitate. Dacă presupunem că un om înzestrat cu măsură are nevoie de un kilogram şi jumătate de mâncare pe zi, putem calcula foarte uşor necesarul lui pe un an de zile, înmulţind această cantitate cu 365 de zile. În consecinţă, aceasta este necesitatea naturală a unui om, şi el nu ar trebui să acumuleze mai multe alimente într-un an decât acest cuantum. Dacă omul respectiv are soţie şi unul sau mai mulţi copii, el are dreptul să acumuleze această cantitate înmulţită cu trei (respectiv cu numărul membrilor familiei sale); numai în acest fel va acţiona el în acord cu dreptul său natural. Desigur, măsura poate varia de la un om la altul, în funcţie şi de celelalte circumstanţe. De pildă, un om puternic, care trebuie să presteze munci grele, are dreptul să acumuleze o măsură dublă.

Dacă această necesitate naturală ar fi respectată la modul general, oamenii de pe pământ nu ar mai fi nevoiţi să suporte vreodată sărăcia. Domnul a creat astfel acest pământ încât prin împărţirea corectă a terenurilor în parcele roditoare, douăsprezece miliarde de oameni să îşi poată asigura pe deplin subzistenţa. La ora actuală nu trăiesc însă pe pământ decât puţin peste un miliard de oameni, şi totuşi, printre ei se numără circa şapte sute de milioane de nevoiaşi!

De ce s-a ajuns la această situaţie? Tocmai pentru că această lege divină, care este întemeiată pe natura umană, nu este înţeleasă şi practicată în mod corect.

Să mergem mai departe. Este uşor de măsurat cât de mare este un om şi de ce cantitate de pânză are el nevoie pentru a-şi acoperi trupul. În mod natural, fiecărui om ar trebui să-i fie permis să îşi procure patru rânduri de haine, câte unul pentru fiecare anotimp. Aceasta este măsura naturală pentru acumularea hainelor. Desigur, la aceste haine exterioare se va adăuga şi lenjeria de dedesubt, care poate fi acumulată într-o cantitate de patru ori mai

mare, ţinând cont de necesitatea schimbării ei frecvente, din motive de igienă.

Dacă ar fi aplicată această măsură justă, pe suprafaţa pământului nu ar mai exista nici un om gol. Din păcate, această măsură naturală nu este respectată pe pământ, unde sunt construite fabrici imense de obiecte de îmbrăcăminte, care cumpără materia primă la preţuri ridicole, obţinute prin constrângeri, din care fac apoi un număr nesfârşit de obiecte de îmbrăcăminte cu mult mai luxoase decât ar fi necesar, pe care le vând în continuare la preţuri strigătoare la cer celor nevoiaşi. În aceste condiţii, nu-i de mirare că în timp ce săracii nu îşi pot permite nici măcar un al doilea rând de haine, cei înstăriţi îşi schimbă de mai bine de o sută de ori hainele în decursul a zece ani (mai ales reprezentantele genului feminin din această categorie), fapt care perturbă în cel mai înalt grad ordinea naturală a lucrurilor.

Să mergem însă mai departe. Cât de mare trebuie să fie o casă pentru a adăposti în mod rezonabil câţiva oameni şi slujitorii care le sunt necesari? Dacă veţi merge la ţară, vă veţi convinge că pentru a asigura condiţii rezonabile şi confortabile de adăpost nu este nevoie de palate şi castele cu peste o sută de camere.

Tot ce depăşeşte această măsură naturală încalcă ordinea lui Dumnezeu, şi implicit porunca Sa.

Cât de mare trebuie să fie în aceste condiţii o parcelă de pământ? Să luăm ca exemplu un teren care dă o cantitate acceptabilă de roade. În mod evident, o suprafaţă de o mie de metri pătraţi este suficientă pentru ca un om să poată recolta chiar şi în anii mai slabi şi în condiţiile unei cultivării medii a pământului atât cât îi este necesar să îşi asigure hrana în condiţii îndestulătoare pe o perioadă de un an de zile. Dacă pământul este foarte roditor, este de ajuns chiar şi jumătate din această suprafaţă. Dacă pământul este mai puţin roditor, omul are dreptul la o suprafaţă dublă, pentru a-şi putea asigura traiul în condiţii decente. În mod proporţional, suprafaţa necesară (în mod natural) pentru o familie trebuie înmulţită cu numărul de membri ai acesteia. Haide să fim însă mai darnici în calculele noastre şi îi oferim unei persoane o suprafaţă dublă, considerând că acesta este dreptul natural şi pe deplin valabil al oricărui om de la Dumnezeu. Dacă pământurile ar fi împărţite în această manieră, peste şapte miliarde de familii ar avea pe deplin garantată o proprietate funciară pe suprafaţa acestui pământ.

Care este însă situaţia actuală a împărţirii pământurilor pe planeta voastră? Majoritatea terenurilor aparţin unui număr mic de proprietari de pământ, în timp ce restul oamenilor sunt fie coproprietari, fie arendaşi sau proprietari de mâna a doua, iar cei mai mulţi dintre ei nu au nici măcar o piatră pe care să şi-o pună sub cap!

În lumina acestor constatări, toţi cei care deţin în proprietate o cantitate mai mare de bunuri decât măsura indicată mai sus o deţin împotriva legii divine şi împotriva legii naturale, purtând asupra lor păcatul încălcării celei de-a noua porunci. Această cădere în păcat nu poate fi corectată decât printr-o dărnicie direct proporţională, respectiv prin dăruirea

roadelor culese de pe proprietatea lui unui număr corespunzător de oameni care nu au nimic. Vom explica în continuare de unde rezultă acest lucru.

Cine păcătuieşte împotriva ordinii divine exprimată de cea de-a noua poruncă?

Aşa cum am văzut, a noua poruncă exprimă limpede necesitatea autolimitării înţelepte a dreptului de acumulare şi de posesiune. Dacă înţelegem în mod corect acest lucru, putem trage concluzia că ea interzice în mod clar inclusiv dorinţa de a lua în posesiune ceea ce îi aparţine aproapelui tău.

De fapt, ce aparţine aproapelui tău? În lumina celor explicate mai sus, el are exact atât drept asupra pământului creat de Domnul pentru bunăstarea tuturor oamenilor de pe pământ cât îi permite măsura dreptului său natural derivată din necesităţile sale. Cine acumulează şi prelucrează o cantitate de bunuri care depăşeşte această măsură, acela păcătuieşte împotriva acestei porunci, întrucât legea exprimă clar că orice dorinţă nestăpânită este pasibilă de pedeapsă.

La fel de mult păcătuieşte însă faţă de această poruncă şi acela care se dovedeşte prea leneş pentru a-şi exercita dreptul său natural de acumulare, dar care îşi doreşte să ia în posesiune ceea ce a strâns şi a prelucrat aproapele său, conform aceluiaşi drept natural.

Aşadar, împotriva acestei porunci se poate păcătui în două feluri: pe de o parte printr-o prea mare lăcomie de a acumula şi de a prelucra bunuri, iar pe de altă parte prin lene şi indolenţă, dublată de dorinţa de a-ţi însuşi pe nedrept bunurile altuia. Porunca pedepseşte ambele categorii de excese, recomandând în schimb autolimitarea înţeleaptă. În primul caz ea recomandă limitarea lăcomiei excesive care conduce la acumularea şi la prelucrarea unei cantităţi de bunuri mai mari decât cea derivată din dreptul natural al omului, iar în la doilea caz ea recomandă limitarea lenei şi a indolenţei. Altfel spus, cea de-a noua poruncă recomandă prin excelenţă aplicarea căii de mijloc, exprimând respectul (rezultat din iubire) pentru dreptul aproapelui tău de a-şi satisface necesităţile sale naturale.

Cu siguranţă, se vor găsi unii care să spună: „Am înţeles, dar în această epocă există oameni foarte bogaţi care nu posedă nici o palmă de proprietate funciară. Ei au acumulat o mare avere financiară prin speculaţii comerciale norocoase sau prin moştenire, iar acum trăiesc din dobânzile lor legale. Cum trebuie procedat cu aceştia? Este avuţia lor legală din punct de vedere natural sau nu, dacă ţinem seama de dreptul divin dintru începuturi? Aceşti oameni nu îngrădesc prin banii pe care îi posedă proprietatea funciară a vreunui alt om, întrucât nu îşi propun să-şi cumpere terenuri, ci se limitează să îşi împrumute banii în schimbul unor dobânzi legale, sau fac afaceri comerciale, mărindu-şi astfel capitalul lor iniţial cu multe mii de galbeni în fiecare an, deşi din perspectiva dreptului de a-şi satisface necesităţile naturale ei nu ar avea nevoie nici de a suta parte a câştigului lor anual pentru a se întreţine suficient de confortabil. Cu toate aceasta, aceşti oameni respectă cel mai adesea legea şi nu de puţine ori sunt chiar

filantropi. Ce putem spune în aceste condiţii despre ei: încalcă ei sau nu cea de-a noua poruncă?”

Dar eu vă spun: este acelaşi lucru dacă cineva posedă mai mulţi bani sau mai mult pământ decât are nevoie. Aceste lucruri sunt echivalente. Căci dacă eu am atât de mulţi bani încât îmi pot cumpăra mai multe hectare de pământ decât am nevoie, acest lucru este ca şi cum aş fi luat cu forţa de la alte persoane aceste hectare. De aceea, această acumulare excesivă de averi încalcă foarte tare ordinea divină, căci cine posedă echivalentul unei cantităţi atât de mari de pământ lasă automat să moară de foame câteva mii de oameni, întrucât el nu ar fi niciodată în stare să lucreze atât de mult pământ pentru el personal.

Să luăm de pildă cazul unui om care nu are nici o proprietate funciară, dar are atât de mulţi bani încât şi-ar putea cumpăra o împărăţie întreagă. În cel mai bun caz el îşi poate administra singur aceşti bani, sau îi trebuie cel mult câţiva contabili, pe care îi plăteşte cu un salariu minim, prin comparaţie cu venitul lui, salariu care de multe ori nu le ajunge să-şi satisfacă necesităţile, mai ales dacă au şi o familie.

Ei bine, nici un astfel de posesor de bani nu se poate justifica în faţa lui Dumnezeu pentru banii pe care îi păstrează, indiferent dacă i-a acumulat prin speculaţii, printr-un câştig la loterie sau printr-o moştenire. Oricare ar fi cazul, el stă în faţa lui Dumnezeu la fel ca un tăinuitor lângă un hoţ. De ce? – s-ar putea întreba unii.

Ce înseamnă de fapt a te îmbogăţi prin speculaţii norocoase? Nu înseamnă nimic altceva decât a lua ceea ce aparţine mai multor cămătari, sustrăgând în acest fel câştigul altor persoane pentru a ţi-l însuşi personal. Din acest punct de vedere, cel care s-a îmbogăţit prin speculaţii norocoase nu este altceva decât un hoţ. La fel stau lucrurile şi în ceea ce priveşte câştigul la loterie, căci cel care îşi însuşeşte acest câştig primeşte astfel contribuţia multor mii de oameni. În cazul moştenirii avem de-a face cu un tăinuitor care ia în posesiune averea strămoşilor săi, pe care aceştia nu au putut-o acumula decât în cele două feluri menţionate mai sus.

Exploatarea aproapelui - cel mai condamnabil lucru în faţa Domnului

Unii se vor grăbi să spună: „Această explicaţie sună ciudat, căci ce poate face moştenitorul dacă şi-a primit averea prin lege de la părinţii săi sau de la alte rude ale sale? Ar trebui el să îşi calculeze partea naturală ce îi revine din această moştenire şi să ia din ea doar atât cât corespunde necesităţilor sale, dăruind restul te miri cui? Sau ar trebui el oare să accepte toată averea, dar să considere doar o mică parte din ea drept proprietatea sa legitimă, iar cea mai mare parte fie să o folosească pentru cei leneşi care au ajuns la strâmtoare din cauza propriei lor indolenţe, fie să o dăruiască pentru scopuri caritabile altor organizaţii, respectiv liderilor acestora?”

Această întrebare este bună, dar răspunsul la ea depinde de o altă întrebare, la care nimeni nu răspunde vreodată, sau la care se oferă în cel mai bun caz un răspuns foarte scurt: este oare legea divină totuna cu legile statale, sau este înţelepciunea divină totuna cu politica mondială şi cu aşa-

zisa diplomaţie? Ce spune în această direcţie Domnul? Iată ce spune El: „Tot ce este măreţ în faţa lumii este o oroare în faţa lui Dumnezeu!”

Şi ce este mai măreţ în această lume decât puterea abuzivă a statelor, care nu guvernează în nici un caz ţinând cont de poruncile divine, ci doar de înţelepciunea statală şi lumească, care constă în politică şi în diplomaţie, şi care subjugă popoarele folosindu-şi puterile doar pentru a le exploata?

De vreme ce este o ruşine şi o oroare în faţa lui Dumnezeu dacă un om îşi înşeală unul, doi sau trei fraţi, cu cât mai mare trebuie să fie oroarea Tatălui ceresc atunci când un om încearcă să se încoroneze cu forţa, pentru ca după această încoronare să poată înşela un întreg popor, promiţându-i tot felul de avantaje, fie printr-o ipocrizie ascunsă, fie, dacă aceasta nu este suficientă, direct cu forţa!?

Eu cred că această frază explică suficient de clar cât de mult încalcă majoritatea statelor ordinea divină. Cuvintele adresate de Domnul tânărului bogat: „Vinde toate bogăţiile tale şi împarte-le celor săraci, iar tu urmează-Mă, căci numai în acest fel îţi vei găsi comoara din ceruri” sunt suficient de clare pentru a înţelege cum trebuie să-şi împartă omul bogat averea dacă doreşte să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Dacă nu doreşte să facă acest lucru, el trebuie să îşi asume verdictul dat de Domnul tânărului trist: „Mai uşor îi va fi cămilei să intre prin urechile acului decât unui astfel de bogat să ajungă în cer!” În această privinţă, nu trebuie să uităm că Domnul a dat acest verdict ştiind că are de-a face cu un moştenitor.

Unii se întreabă probabil: „De ce a fost necesar ca în acest exemplu să apară ‚un tânăr bogat’, şi nu un speculant experimentat, în faţa căruia Domnul şi-ar fi putut exprima liniştit dezacordul Său total pentru bogăţiile lumeşti?” Răspunsul este simplu: deoarece tânărul nu era încă un adevărat administrator de avere, ci abia îşi primise moştenirea. De aceea, nu se identifica încă în totalitate cu bogăţiile sale lumeşti, având de ales între acestea şi calea divină. Numai aşa se explică de ce s-a putut apropia el pentru o scurtă perioadă de timp de Domnul, ascultând astfel direct de la El ce anume trebuie să facă cu averea sa. Din păcate, tânărul nostru a căzut la acest examen, nerecunoscând voinţa divină şi preferând să se întoarcă acasă la bogăţiile sale.

Aşadar, acest tânăr a avut dreptul să se apropie de Domnul, căci nu era încă responsabil pentru faptele sale, dar adevăraţii bogaţi, speculanţii şi cămătarii se află exact în poziţia cămilei care trebuie să treacă prin urechea unui ac pentru a putea ajunge la Domnul, aşa cum a ajuns acest tânăr. Pe scurt, nici un bogătaş nu are dreptul de a-L găsi pe Domnul, aşa cum s-a întâmplat cu acel tânăr. Cei care doresc totuşi să se apropie de Divinitate au la dispoziţie parabola „bogatului risipitor”, pe care nu cred că trebuie să v-o mai repet.

Cine îşi foloseşte aşa cum trebuie mintea înţelege cu uşurinţă că nimic nu i se pare mai odios Domnului cerului şi al pământului decât bogăţia unui cămătar şi ceea ce derivă din aceasta. Pentru nici un alt păcat nu deschide cu atâta uşurinţă Domnul vieţii şi al morţii porţile iadului decât pentru acesta.

Atât timp cât a stat pe pământ, Domnul nu a trimis pe nimeni în iad pentru crime, divorţuri, desfrâu sau alte păcate. Singurul păcat pe care l-a interzis El cu desăvârşire, deopotrivă prin cuvintele şi prin faptele Sale (vezi izgonirea din templu cu ajutorul biciului), a fost cămătăria.

Noul Testament nu conţine nici o dovadă că Domnul a ridicat vreodată mâna Sa atotputernică pentru a pedepsi un păcătos pentru o altă greşeală decât cămătăria. Singurii care au fost bătuţi şi scoşi afară din templu de mâna puternică a Domnului cu un bici răsucit au fost schimbătorii de valută şi speculanţii!

De ce oare? Această întâmplare adevărată pe care o povesteşte Evanghelia nu înseamnă altceva decât că Domnul cerului şi al tuturor lumilor este duşmanul absolut al acestui tip de păcat. În faţa oricărui alt păcat, El răspunde prin iubirea Sa divină şi prin răbdarea Sa, prin înţelegerea şi compasiunea Sa, dar în faţa acestui păcat al cămătăriei nu răspunde decât prin furia şi prin mânia Sa!

Atunci când spune că mai uşor îi va fi cămilei să intre prin urechile acului decât unui bogat să intre în Împărăţia lui Dumnezeu, El deschide practic porţile iadului şi le arată celor păcătoşi. Prin această exprimare terifiantă, Domnul dă clar de înţeles că mai degrabă vor intra în împărăţia lui Dumnezeu desfrânaţii, cei ce divorţează, hoţii şi alte categorii de păcătoşi, decât cămătarii şi speculanţii care se îmbogăţesc pe seama celor săraci.

El nu s-a limitat însă la aceste cuvinte, ci a pătruns în templu ţinând în mâna Sa atotputernică o armă pentru a-i pedepsi şi pentru a-i alunga fără milă pe toţi speculanţii, pe care i-a descris ca fiind ucigaşi ai împărăţiei lui Dumnezeu, întrucât au transformat templul (care simbolizează împărăţia lui Dumnezeu) într-o peşteră de tâlhari.

Am mai putea da numeroase astfel de exemple din care să reiasă cât de mare este oroarea Domnului în faţa acestui păcat, dar pentru cei care gândesc cu propria lor minte, exemplele de mai sus le vor fi cu siguranţă suficiente. De aceea, ne vom limita să repetăm din nou că pentru nici un alt păcat nu a interzis Domnul intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu ca pentru acela de a încălca cea de-a noua poruncă, menţionând că aceasta reprezintă cea mai mare oroare între toate în faţa Lui.

În toate celelalte cazuri El a interzis numai comiterea faptelor; acesta este singurul caz în care a interzis inclusiv intenţia, căci pericolul care derivă din ea pentru spirit este mult prea mare. El îndepărtează cu totul spiritul de la Dumnezeu şi îl orientează în întregime către iad. Orice păcătos simte un regret după ce a comis fapta sa, dar un speculant bogat se bucură în gura mare după o speculaţie reuşită!

Triumful său este triumful iadului, ceea ce explică de ce se străduieşte atât de mult împăratul iadului să îi atragă pe oameni către iubirea pentru bogăţia lumească, căci el ştie foarte bine că această iubire este cea mai odioasă în faţa Domnului şi că Acesta nu are nici un fel de milă faţă de cei care cad victimă acestui păcat! – Nu cred că trebuie să mai insist asupra acestui subiect.

Fericit este cel care înţelege în profunzime aceste cuvinte, căci ele exprimă un adevăr divin veşnic şi de necontestat! Ele nu conţin nici o silabă

în plus, ci dimpotrivă, ar mai fi încă multe de spus în această privinţă. Un singur lucru merită însă să fie reţinut mai presus de orice: în privinţa oricărui alt păcat, Domnul este dispus să încerce orice pentru a-l salva pe păcătos, preferând de o mie de ori să nu îl distrugă, dar faţă de acest păcat al atracţiei faţă de bogăţia lumească El nu face nimic altceva decât să ţină deschise porţile iadului, aşa cum se arată în Evanghelie. Tot ce am spus până acum sunt adevăruri concrete care exprimă adevăratul sens al celei de-a noua porunci. De aceea, insist o dată în plus: ţineţi minte aceste cuvinte! – Deocamdată, ne vom opri aici. Iată, ne aflăm deja în faţa celei de-a zecea săli, în care ne pregătim să intrăm!

Explicarea semnificaţiei spirituale a celei de-a zecea porunci, predată în cea de-a zecea sală

Am pătruns deja înăuntru, unde putem observa pe aceeaşi tablă din mijlocul încăperii scris foarte citeţ: „Să nu doreşti femeia (soţia) aproapelui tău!”

Cu siguranţă, nu puţini vor fi cei care se vor minuna de apariţia acestei porunci în această împărăţie a spiritelor, şi mai ales în împărăţia copiilor. Mai întâi de toate, aceşti copii nu au nici o idee despre ce va să zică o femeie cununată, iar în al doilea rând în această lume nu se practică deloc cununia între sexe, şi cu atât mai puţin în împărăţia copiilor! Dacă ar fi să ne limităm la sensul concret al cuvintelor, această poruncă nu şi-ar găsi nici o aplicare în împărăţia spiritelor.

Ca de obicei, se vor găsi unii care să zică: „Bine, dar de ce să nu fi dat Domnul o poruncă – măcar una între toate zece – care să corespundă exclusiv condiţiilor terestre? Căci pe pământ, legătura dintre un bărbat şi o femeie este ceva obişnuit, o practică din străbuni bazată pe ordinea divină, care necesită o reglementare pentru a rămâne în această ordine divină. Poată că, în acest caz particular, Domnul a dat o poruncă doar pentru menţinerea ordinii unei relaţii exterioare, lumeşti, pentru ca aceasta să nu încalce ordinea spirituală interioară”.

Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci această poruncă nu ar fi decât o repetare inutilă a celei de-a şasea porunci, care vorbeşte practic de acelaşi lucru. Aşa cum am arătat la capitolul respectiv, şi această poruncă interzice tot ce are legătură cu incestul, cu desfrâul şi cu adulterul, atât din punct de vedere trupesc, cât mai ales din punct de vedere spiritual.

Dacă ar fi să comparăm între ele cele două porunci, rezultă că cea din urmă nu este deloc utilă din perspectiva împărăţiei cereşti, fiind astfel cu totul de prisos.

Cu siguranţă se va găsi însă cineva care să spună însă: „Dragă prietene, în această privinţă te înşeli. Deşi pe fond pare să interzică aproape acelaşi lucru ca şi cea de-a şasea poruncă, cea de-a zecea poruncă are totuşi particularităţile ei. Ea se află pe o treaptă mai sus şi atinge lucrurile într-o profunzime mai mare decât cea de-a şasea poruncă. În mod evident, aceasta din urmă nu interzice decât fapta în sine, în timp ce cea de-a zecea poruncă interzice dorinţa şi intenţia, adică motivaţiile de fond care îndeamnă sufletul să comită fapta. Îndeosebi bărbaţii tineri se cunună de obicei cu femei tinere

şi frumoase. Cât de uşor îi este în aceste condiţii unui alt bărbat să uite de soţia sa, care poate nu este la fel de frumoasă, îndrăgostindu-se cu privirea de frumoasa soţie a aproapelui său, fapt care trezeşte în sufletul său un impuls tot mai puternic şi o dorinţă din ce în ce mai aprigă pentru femeia aproapelui său, de a-şi satisface poftele sale cu ea".

Mă tem că dacă am privi această poruncă din acest unghi de vedere, am cădea în ridicol şi în nebunie, iar elementul spiritual care stă la baza ei ar fi tras în jos în noroiul sordid şi în cloaca urât mirositoare a glumei şi a minţii lumeşti a omului. Pentru a înţelege mai bine cât de superficial a fost înţeleasă şi interpretată această poruncă pe parcursul a peste opt veacuri, vom enumera în continuare elementele absurde şi ridicole ale acestei interpretări.

Aşadar, porunca precizează că un bărbat nu trebuie să aibă nici o dorinţă pentru femeia aproapelui său. Ne putem întreba însă, pe bună dreptate: la ce dorinţă face referire ea? Căci există o sumedenie de dorinţe uzuale şi întru totul permise pe care un vecin le poate îndrepta către femeia aproapelui său. Şi totuşi, porunca precizează clar: „să nu ai nici o dorinţă". Să înţelegem oare că numai vecinii de sex masculin au voie să converseze unul cu celălalt, în timp ce femeile trebuie să se ascundă şi să se privească reciproc cu dispreţ? O astfel de interpretare arată nici mai mult nici mai puţin decât o înţelegere turcească a acestei porunci evreieşti!

Mai departe, dacă interpretăm porunca exclusiv literal şi dintr-o perspectivă materială, atunci nu putem interpreta din punct de vedere literal doar o parte din ea şi din punct de vedere spiritual cealaltă parte. Dacă am proceda în acest fel, ar fi ca şi cum am purta pe un picior un crac de pantalon negru şi pe celălalt un crac transparent de culoare albă, sau ca şi cum am susţine că un pom trebuie să crească în aşa fel încât jumătate din trunchiul său să fie acoperit cu scoarţă, iar cealaltă jumătate să nu fie acoperită. Privind lucrurile din această perspectivă limitată, a zecea poruncă interzice exclusiv dorinţa faţă de femeia „aproapelui". Cum trebuie interpretat acest concept într-un sens literal? În mod evident, „aproapele" nu poate fi decât ori un vecin apropiat, ori o rudă de sânge. Aşadar, din această perspectivă textuală, singura interdicţie se referă la dorinţa faţă de femeile acestor două categorii de oameni, în timp ce noi putem dori fără să stăm prea mult pe gânduri femeile locuitorilor mai îndepărtaţi ai districtului în care locuim, dar mai ales femeile străinilor, care cu siguranţă nu ne sunt apropiaţi! Nu trebuie să fii expert în matematică sau în geometrie pentru a-ţi da seama că, prin comparaţie cu vecinul de lângă tine, cel aflat la o depărtare de câteva ore (ca să nu mai vorbim de un om de neam străin), nu poate fi considerat în nici un caz un apropiat. Desigur, şi această manieră de a înţelege porunca este tot turcească. – Să mergem însă mai departe.

Doresc să vă întreb: este oare femeia scutită de respectarea acestei legi divine? Căci în lege stă scris că numai bărbatului i se interzice să aibă vreo dorinţă pentru femeia aproapelui său, dar despre posibilitatea ca o femeie pătimaşă să aibă vreo dorinţă pentru vecinul ei apropiat porunca nu precizează nici o silabă. Să înţelegem oare că, în acest caz, femeile sunt privilegiate faţă de bărbaţi, putând să-i seducă fără prea multă bătaie de cap pe toţi cei care le stau în faţă? La urma urmelor, cine le-ar putea interzice

aşa ceva, dat fiind că în cazul lor Domnul nu a dat nici o poruncă? Desigur, avem de-a face cu o nouă dovadă de filozofie turcească. Probabil aşa se explică de ce îşi încuie turcii femeile în casă, pentru ca acestea să nu iasă afară pentru a-şi face de cap cu alţi bărbaţi. Dacă un turc îi permite totuşi uneia dintre femeile sale să iasă în oraş, aceasta trebuie să se înfofolească din cap până-n picioare, ascunzându-şi atât de bine atractivitatea trupească încât să nu trezească nici măcar dorinţa unui urs, dacă s-ar întâlni cu el. Ea nu are voie să îşi expună farmecele decât în faţa bărbatului ei. Iată unde conduce interpretarea literală a acestei porunci! Avem de-a face cu o nouă situaţie ridicolă, derivată în aparenţă din această poruncă divină. Să mergem însă mai departe.

Vin şi vă întreb din nou: oare nu pot vecinii apropiaţi să aibă şi nişte fiice mature sau alte slujnice suficient de drăguţe? Cum interpretăm în acest caz cea de-a zecea poruncă? Are sau nu voie bărbatul însurat să îşi manifeste dorinţa pentru fiica sau pentru slujnica aproapelui său? Dacă ar fi să acceptăm exclusiv sensul literal al poruncii, aşa ceva îi este întru totul permis, cu atât mai mult cu cât porunca a şasea nu suflă nici o vorbă despre intenţie, ci pedepseşte numai fapta. Cât despre cea de-a zecea poruncă, aceasta interzice numai dorinţa faţă de soţia aproapelui, ceea ce înseamnă că permite fără probleme dorinţa pentru fiica acestuia sau pentru alte fete frumoase care există în casa sa. Avem din nou de-a face cu o înţelegere turcească a legii. Pentru ca acest lucru să devină şi mai evident, doresc să mai dau câteva exemple de astfel de interpretări absurde.

Cine este acel „tu” la care face referire cea de-a zecea poruncă?

În lege se spune: „(Tu) să nu doreşti femeia aproapelui tău”. O întrebare legitimă pe care ne-o putem pune în acest context este: la cine se referă de fapt acest „tu”? Este oare vorba de un bărbat însurat, de un văduv, de un bărbat tânăr neînsurat, de un băieţandru, sau poate chiar de o femeie căreia i-am putea spune: „Să nu faci cutare sau cutare lucru”? Mulţi vor spune: „Această poruncă este dată cu precădere pentru genul masculin, fără diferenţiere, indiferent dacă avem de-a face cu un bărbat celibatar sau însurat, dar se înţelege de la sine că nici femeile nu au dreptul să seducă şi să dorească alţi bărbaţi”.

Eu însă spun altceva: dacă oamenii sunt în stare să îşi stabilească atât de clar propriul statut, deosebindu-se astfel între ei fără nici o dificultate, cu greu i-am putea face Domnului reproşul că a dat în necunoştinţă de cauză legi exprimate neclar, şi cu atât mai puţin că a introdus în aceste legi tot felul de chichiţe juridice, asemenea unui avocat şiret, pentru ca oamenii să fie nevoiţi să păcătuiască într-un fel sau altul împotriva acestora, fără nici o cale de ieşire din acest impas.

Ideea că o lege divină ar putea fi exprimată neclar sau confuz este din start cât se poate de absurdă. De aceea, noi trebuie să pornim de la premisa că şi această lege, la fel ca celelalte, este una foarte precisă. Cei care au întors-o pe dos şi au interpretat-o în toate felurile cu putinţă, numai aşa cum trebuie nu, au fost, ca de obicei, oamenii, astfel încât la ora actuală nici un om nu mai cunoaşte sensul exact al acestei legi. Şi acest lucru s-a

întâmplat din pură lăcomie de înavuţire. Dacă legea ar fi fost interpretată în sensul ei corect, ea nu ar fi adus niciodată clerului vreun ban. Interpretarea ei greşită a dat însă undă verde pentru tot felul de mijlociri, dispense şi divorţuri cu taxă, îndeosebi într-o anumită perioadă a istoriei umanităţii (mai puţin la ora actuală). Această modalitate de înavuţire a clerului era una cât se poate de simplă, căci nimeni nu se putea împotrivi încălcării ei (aşa cum era interpretată ea la acea vreme).

Temându-se să nu ajungă în iad, oamenii veneau conştiincioşi la spovedanie, de mai multe ori pe an. Desigur, preoţii insistau foarte mult asupra acestui aspect, declarând ca un păcat de adulter împotriva acestei legi orice situaţie în care un vecin oarecare avea o soţie tânără şi frumoasă, iar ceilalţi vecini de parte bărbătească îi adresau acesteia un gând, o privire sau un cuvânt. Păcatul trebuia apoi ispăşit printr-o ofrandă adusă preotului. Dacă apropierea dintre păcătos şi vecina sa era chiar mai mare, el era afurisit pe deplin şi ameninţat cu iadul şi cu cântarul Sfântului Mihail, fiind nevoit să pună pe celălalt taler al cântarului jertfe foarte consistente pentru ca greutatea lor să îl poată scoate afară din iad pe sărmanul păcătos afurisit. Consideraţi dintotdeauna nişte mijlocitori ai puterii lui Dumnezeu, preoţii nu s-au numărat niciodată printre aceia care cereau foarte mult, ci printre cei care doreau să îşi spolieze în totalitate semenii!

Mulţi cavaleri şi grofi foarte bogaţi s-au văzut nevoiţi din acest motiv să îşi cedeze bogăţiile bisericii, ca o ispăşire pentru eliberarea din iad. Soţiile lor erau nevoite adeseori să intre în mânăstiri pentru a ispăşi la rândul lor pedeapsa pentru bărbatul lor infidel. Chiar şi copiii lor, deopotrivă cei de parte bărbătească şi cei de parte femeiască, erau trimişi în astfel de mănăstiri, fiindu-le interzis să deţină orice fel de bogăţii lumeşti.

Nu cred că mai trebuie să insist asupra grozăviilor la care se poate ajunge prin răstălmăcirea acestei legi. Acest „tu” neclar definit care apare în lege a fost izvorul dintru început al tuturor dispenselor, care au condus la acumularea unor mari bogăţii. Dacă cineva aducea o jertfă mare, cuvântul „tu” putea fi interpretat în aşa fel încât păcătosul să nu ajungă în iad. De altfel, preoţii l-au interpretat în mod deliberat în acest fel, ameninţându-i cu afurisenia şi cu iadul pe toţi „păcătoşii”, care nu mai puteau fi salvaţi apoi decât prin aducerea unor jertfe însemnate pe altarul bisericii.

Am văzut aşadar la ce fel de aberaţii a dat naştere nedefinirea clară a cuvântului „tu”. Nu ne vom mulţumi însă cu această expunere, ci dorim să mai aducem şi alte exemple, pentru a vedea până unde poate fi împins ridicolul în interpretarea acestei legi. Scopul nostru este ca fiecărui cititor să îi fie cât se poate de limpede cât de necesară este cunoaşterea sensului autentic al unei legi divine, fără de care omul nu va putea deveni vreodată liber, ci va fi nevoit să rămână sclavul acesteia, fiindu-i imposibil să iasă de sub blestemul ei! – Aşadar, să mergem mai departe!

Exemple de înţelegere greşită a celei de-a zecea porunci

Noi ştim cu toţii cum sună legea: ea interzice o dorinţă sau o poftă. Se naşte însă o întrebare. Să spunem că un bărbat este sărac, iar vecinul său este bogat. Soţia vecinului are însă o inimă bună şi plină de compasiune.

Bărbatul cel sărac apelează la soţia vecinului său, mizând pe compasiunea ei, şi îi cere ceva de mâncare. Întrebare: a păcătuit el sau nu? În mod evident, avem de-a face cu o dorinţă personală, adresată soţiei vecinului său. De vreme ce stă scris: „Să nu râvneşti la soţia aproapelui” – cine ar putea considera această cerere a săracului ca nefiind păcătoasă? Căci termenul de „râvnire” acoperă cu siguranţă orice fel de dorinţă, iar cuvântul „nu” nu permite nici o excepţie. În concluzie, orice fel de dorinţă adresată de un bărbat soţiei vecinului său ar trebui interzisă.

Dacă am accepta această explicaţie absurdă, am putea trage concluzia că Domnul a dorit ca femeile să îşi întoarcă spatele faptelor de iubire, căci oricare binefacere adresată de o femeie casnică unui om sărac ar încălca această poruncă divină!

Ce om de pe pământ şi-ar putea imagina o astfel de poruncă lipsită de sens din partea Domnului, care reprezintă iubirea cea mai înaltă cu putinţă? Unii vor obiecta şi vor spune: „Bine, dar această poruncă este valabilă doar pentru dorinţele carnale”. Eu însă spun: de acord. Doresc să fac însă câteva observaţii. Dacă aceste observaţii vor putea pune la îndoială valabilitatea acestei legi, atunci toată lumea va trebui să accepte că sensul ei profund este altul. Iată aşadar care sunt aceste observaţii:

Să acceptăm că această poruncă interzice exclusiv dorinţa senzuală a cărnii. Bine, spun eu, dar doresc să pun o întrebare: precizează ea în vreun fel despre ce tip de femeie este vorba? Altfel spus, se referă ea la toate femeile, sau există şi diferite excepţii naturale?

Să presupunem de pildă că mai mulţi vecini au soţii bătrâne şi neatrăgătoare. În acest caz, putem fi absolut siguri că vecinii lor nu vor mai avea nici un fel de dorinţă trupească pe ele. Rezultă că legea nu este valabilă decât pentru femeile tinere, şi numai cu condiţia ca acestea să fie frumoase şi atrăgătoare. La rândul lor, bărbaţii bătrâni şi neputincioşi nu mai sunt chinuiţi de dorinţa cărnii pentru soţia vecinului lor, indiferent cum arată aceasta.

După cum putem vedea, această poruncă este valabilă doar în anumite condiţii. Aşadar, legea nu este universală, şi deci nu poate fi divină. Căci dacă natura permite ea însăşi excepţii la o lege, cum ar putea aceasta să fie considerată universal valabilă? Cine nu poate înţelege acest lucru, nu are decât să rupă un pom şi să vadă dacă acesta va mai creşte şi va mai aduce roade.

O lege divină trebuie să fie în aşa fel construită încât sensul ei spiritual să fie valabil de-a pururi. Dacă legea permite deja excepţii pe durata scurtă a unei vieţi lumeşti, adică în starea naturală a omului, ce se va întâmpla atunci cu ea de-a lungul veşniciei? Oare nu sunt bazate toate legile lui Dumnezeu pe nemărginita Lui iubire? În acest caz, ce se întâmplă dacă o astfel de poruncă nu mai este valabilă la un moment dat? Se anulează oare iubirea divină, în funcţie de o circumstanţă exterioară sau alta?

Din păcate, pe această premisă se bazează credinţa voastră păgân-creştină, care consideră că iubirea lui Dumnezeu nu durează decât atât timp cât trăieşte omul pe pământ. Dacă trupul a murit şi din om nu mai rămân decât spiritul şi sufletul său, automat începe judecata aspră a unui

Dumnezeu ultra-sever, ca şi cum Acesta ar uita instantaneu de iubirea şi de milostenia Sa.

Chiar dacă omul ajunge în cer prin meritele pe care le-a acumulat, acest lucru nu se întâmplă din cauza iubirii dumnezeieşti, ci doar din cauza dreptăţii lui Dumnezeu, în conformitate cu ordinea strictă a Acestuia. În schimb, dacă omul nu a acumulat nici un fel de merite, el este trimis pentru totdeauna în infern, din care nimeni şi nimic nu îl va mai putea salva vreodată. Această viziune aberantă afirmă practic că Dumnezeu este la fel ca un tată nemernic care înfiinţează o lege în casa sa, valabilă pentru toţi copiii săi, şi care sună cam aşa:

„Eu le dau tuturor copiilor mei o libertate deplină începând de la naştere şi până la vârsta de şapte ani. În acest interval de timp cu toţii vor avea parte în egală măsură de iubirea mea. După trecerea acestor şapte ani însă, îmi voi retrage toată iubirea pentru copiii mei şi îi voi judeca. În acest fel, pe unii dintre ei îi voi ferici pentru totdeauna, iar pe ceilalţi îi voi chinui pe veci. Acei copii care au respectat legile mele grele vor avea dreptul să se bucure în continuare de bunătatea mea, inclusiv după trecerea celor şapte ani. Cei care nu s-au schimbat însă deloc după trecerea acestor şapte ani, prin respectarea legilor mele grele, aceia vor fi pedepsiţi şi alungaţi pe vecie din casa mea părintească”. – Ce aţi spune voi despre un asemenea tată infam? Vă puteţi imagina o tiranie mai cumplită şi mai odioasă?

Dacă o astfel de atitudine din partea unui părinte uman vi se pare atât de absurdă şi de rea, cât de lipsit de sens trebuie să gândiţi voi dacă vă puteţi imagina aşa ceva despre Dumnezeu, care este în Sine cea mai înaltă iubire şi înţelepciune posibilă!

Ce a făcut Domnul pe cruce, atunci când, pentru o clipă, i s-a luat iubirea veşnică şi i s-a lăsat numai înţelepciunea divină? – Deşi în acel moment nu avea acces decât la înţelepciunea divină, care stă la baza justiţiei divine, El s-a adresat totuşi Tatălui său, adică Iubirii veşnice, dar nu i-a cerut să îl răzbune, ci a implorat Iubirea divină să le ierte acestor răufăcători şi preoţilor care L-au condamnat pe nedrept toate faptele, pe motiv că aceştia nu ştiau ce fac!

Aşa acţionează justiţia divină şi aşa împarte ea dreptatea. Cum să blestemi nemărginita Iubire divină când dreptatea însăşi se roagă pentru mai multă iubire şi pentru mai multă milostenie?

Cei care nu consideră că Domnul a vorbit atunci cât se poate de serios, susţinând că a făcut acest lucru doar pentru a da exemplu, îl consideră practic un mincinos, ca şi cum El s-ar fi rugat în văzul tuturor pentru iertare, dar în secret s-ar fi gândit totuşi la răzbunare, adică i-ar fi judecat deja de mult pe acei răufăcători, condamnându-i la focul iadului.

O, lume! O, oameni! O, ce nonsens îngrozitor! Ce om cu capul pe umeri şi-ar putea imagina vreodată aşa ceva, în toată nemărginirea şi veşnicia? Ce poate fi mai oribil decât să te gândeşti că Domnul aflat pe cruce nu era decât un mincinos, care una propovăduia cu gura şi alta gândea în inima Sa, nefiind astfel decât un trădător şi comportându-se la fel ca orice cetăţean obişnuit al acestei lumi? Şi toate aceste aberaţii nu s-au inventat decât cu scopul de a-i ameninţa pe oameni cu pedeapsa eternă a iadului,

desigur, în scopuri cât se poate de lucrative! De unde putea proveni această învăţătură, dacă nu din gura Satanei?

Nu cred că trebuie să mai insist pe această temă, căci sunt convins că aţi înţeles la ce infamii se poate ajunge prin interpretarea şi răstălmăcirea unei legi divine. Din păcate, în lumea voastră aproape toate adevărurile divine sunt răstălmăcite, fapt pe care îl cunoaşteţi cu toţii. De ce se întâmplă însă acest lucru, asta nu ştiţi şi nici nu aveţi de unde să ştiţi; căci prea este încâlcit nodul gordian al legii şi nimeni nu îl poate desface.

De aceea, Domnul s-a milostivit de voi şi v-a trimis această revelaţie referitoare la soarele vostru, care este suficient de luminos pentru a permite dezlegarea acestui nod, astfel încât voi să puteţi înţelege care este cauza întregii răutăţi şi întunecimi din lumea voastră.

Unii dintre voi vor spune, desigur: „Bine, dar cum este posibil ca tot răul din lume să depindă atât de mult de înţelegerea greşită a celor zece porunci ale lui Moise?”

Vă voi răspunde astfel la această întrebare: „Pentru că aceste zece porunci sunt date direct de Dumnezeu şi poartă în sine întreaga ordine nesfârşită a lui Dumnezeu”.

În consecinţă, cine iese în afara ordinii divine într-o privinţă sau alta, oricât de neînsemnată ar părea aceasta la prima vedere, acela nu mai rămâne deloc integrat în ordinea divină, întrucât aceasta este asemenea unui drum drept. Dacă cineva se abate într-un punct oarecare de la acest drum, mai poate oare el să spună: „Nu au am deviat decât cu o pătrime, cu o cincime, cu o şeptime sau cu o zecime a drumului”? Cu siguranţă nu. Pentru că de îndată ce a părăsit drumul, abătându-se oricât de puţin de la acesta, el păşeşte deja pe alături. Dacă el nu doreşte să se reîntoarcă pe drumul cel drept, avem tot dreptul din lume să afirmăm că acel punct singular în care călătorul s-a abătut de la acesta l-a îndepărtat pe călător de întregul drum.

La fel se petrec lucrurile cu fiecare punct distinct al legii dumnezeieşti. Este aproape imposibil să încalci în întregime legea, dar este suficient să păcătuieşti într-o singură privinţă şi să persişti în păcatul tău pentru a te îndepărta în acest fel de întreaga lege. Dacă un astfel de păcătos nu doreşte şi dacă Domnul nu ar fi dispus să îi sară în ajutor, el nu s-ar mai întoarce niciodată pe calea legii şi a ordinii divine. Aşa se naşte întreaga răutate din lume, pornind de la înţelegerea greşită a legii şi continuând cu răstălmăcirea voită şi rău intenţionată a sensului acestor ultime două porunci divine.

Am vorbit suficient despre interpretările greşite şi adeseori ridicole ale acestei porunci; de aceea, ne propunem să trecem în sfârşit la explicarea adevăratei semnificaţii a acestei legi, în lumina căreia interpretările absurde vor deveni şi mai evidente.

Motivul din cauza căruia este ascunsă semnificaţia propriu-zisă a celei de-a zecea porunci

Cei care au citit capitolele anterioare vor spune probabil: „Suntem chiar curioşi să aflăm această semnificaţie, după ce toate sensurile pe care

le-am dat noi acestei porunci au fost expuse ca fiind ridicole şi absurde. Mai mult decât atât, dorim să aflăm ce se înţelege în cazul de faţă prin cuvântul „tu" şi cine este „aproapele şi femeia acestuia". Pentru că, aşa cum am stabilit, porunca nu face precizări suficient de clare în această privinţă. Cuvântul „tu" se poate referi – teoretic vorbind – la oricine, dar nu este limpede dacă el se referă inclusiv la femei sau nu. De asemenea, trebuie limpezit sensul cuvântului „aproapele", pentru a afla dacă acest cuvânt trebuie înţeles într-un sens mai larg, din perspectiva căruia fiecare om este aproapele nostru căruia ar trebui să îi acordăm ajutorul. Nici cuvântul „femeie" nu se ştie exact la cine face trimitere, căci nu este evident dacă prin el se înţelege numai femeile măritate sau şi tinerele fete nemăritate. Este interesant că legea foloseşte acest cuvânt la singular, nu la plural, aşa că legea nu pare să facă vreo referire la acele regiuni ale pământului în care este practicată poligamia. De aceea, suntem cu atât mai curioşi să aflăm semnificaţia reală a acestei porunci, fiind evident că semnificaţia ei literală nu poate fi aplicată în cazul de faţă".

Aşa este. Acceptarea semnificaţiei literale a legii conduce la un nonsens generalizat şi la tot felul de situaţii absurde, care nu au nimic de-a face cu adevărul curat.

Se vor găsi şi de această dată unii care să spună: „Bine, dar de ce nu a dat Domnul legea în aşa fel încât să nu conducă la o confuzie atât de mare, ci să fie limpede pentru toată lumea cum trebuie ea înţeleasă în mod corect?"

Dacă este privită din perspectiva lumii exterioare, această întrebare pare întru totul îndreptăţită, având valoarea unei obiecţii înţelepte. Dacă o privim însă în lumina adevărului interior, ea pare atât de stupidă încât cu greu ne putem închipui ceva mai aberant. Pentru ca toată lumea să înţeleagă stupiditatea acestei întrebări în modul cel mai clar cu putinţă, la fel ca cineva care stă la numai câteva mile depărtare de soare, fără să-l vadă, după care acesta îi apare brusc în faţa ochilor, iar el îşi dă seama că nu a văzut pădurea din cauza copacilor, doresc să fac mai întâi câteva afirmaţii de bun simţ, exprimate foarte pe scurt.

Să presupunem că unui aşa-zis cercetător al naturii (un botanist, de pildă) i-ar trece prin gând să pună următoarea întrebare, născut din cea mai pură comoditate: „De ce nu a creat Dumnezeu pomii şi plantele în aşa fel încât interiorul lor să fie în exterior, iar scoarţa în interior, astfel încât să nu fie necesar un efort prea mare pentru a vedea la microscop cum înaintează în sus seva către crengile copacului, precum şi reacţiile acestora şi alte efecte? La urma urmelor, ce şi-a propus Creatorul? Să nu-l lase niciodată pe omul gânditor de pe pământ să pătrundă secretul efectelor miraculoase care există în natură?" – Ce spuneţi de această întrebare? Nu este ea stupidă în cel mai înalt grad?

Să presupunem însă că Domnul s-ar lăsa corupt de cererea savantului şi ar inversa ordinea naturală a plantelor. Ce credeţi? Oare nu se vor găsi imediat alţi naturalişti care vor spune: „La ce ne foloseşte faptul că putem privi miezul pe dinafară, dacă nu putem descoperi în acest fel maniera miraculoasă în care se formează scoarţa interioară a copacului?" – Ce rezultă de aici? Domnul ar trebui să se conformeze din nou cererii acestora,

punând, dacă se poate – mie unul mi se pare inimaginabil acest lucru – atât scoarţa cât şi miezul în partea din exterior a copacului. Să spunem însă că Domnul ar înfăptui acest miracol, iar partea din interior a copacului nu ar mai consta decât din lemnul intermediar. Nu credeţi că s-ar găsi imediat savanţi care să aibă o nouă pretenţie absurdă, spunând: „Drama este că scoarţa şi miezul acoperă acum procesul minunat al formării lemnului. Nu ar putea fi copacul alcătuit în aşa fel încât totul – miezul, lemnul şi scoarţa – să fie situat în partea exterioară, sau cel puţin să fie la fel de transparente ca aerul?”

Nu au decât opticienii şi matematicienii să stabilească în ce fel s-ar putea crea un copac la fel de transparent ca aerul sau ca apa! Cât despre fructele care vor creşte într-un astfel de copac, cei mai în măsură să le descrie ar fi probabil băştinaşii care trăiesc la polul nord sau la polul sud. Căci numai acolo se întâmplă câteodată astfel de fenomene ca urmare a frigului intens; aşa cum la voi apar uneori iarna copaci de gheaţă cristalini pe geamurile de sticlă, în acele regiuni aceşti copaci apar uneori chiar în aer liber. Câte smochine şi câte curmale cresc însă pe ei, îi las pe băştinaşi să ne spună!

Ar fi mai uşor să construieşti o sferă pătrată decât un copac cu miezul, lemnul şi scoarţa pe din afară. Cred că am demonstrat astfel stupiditatea întrebării de mai sus, care v-a devenit astfel la fel de limpede ca şi soarele pe cerul senin. Pentru ca totul să vă fie încă şi mai clar, doresc să mai adaug câteva exemple.

Să presupunem că un doctor care a studiat foarte mult, acumulând la fel ca un polip o cantitate uriaşă de informaţii ştiinţifice, este chemat la căpătâiul unui pacient foarte bolnav şi este întrebat de cei din jur: „Ce credeţi despre acest bolnav? Ce anume îi lipseşte? Poate fi el ajutat?”

Doctorul răspunde oferind explicaţii savante, care nu îi reflectă însă decât confuzia: „Dragii mei! În clipa de faţă nu vă pot spune nimic. Mai întâi de toate trebuie să prelevez nişte probe şi să le duc la laborator, pentru a le analiza. În funcţie de reacţiile obţinute, voi şti ce măsuri trebuie luate. Dacă nu vor apărea însă nici un fel de reacţii, trebuie să fiţi de acord cu mine că nu mă pot uita în interiorul trupului pentru a găsi acolo locul bolii şi structura acesteia”.

Nemulţumită de răspuns, una din persoanele de faţă îi spune medicului: „Domnule doctor, oare nu ar fi făcut Dumnezeul nostru mai bine dacă l-ar fi creat pe om la fel cum un tâmplar face un dulap, pe care îl poţi deschide şi în interiorul căruia poţi privi pentru a vedea ce este acolo? Nu ar fi fost mai bine dacă El ar fi aşezat în exterior părţile cele mai problematice ale corpului, asemeni degetelor, urechilor, ochilor şi nasului, pentru ca noi să putem sări imediat în ajutorul acestor părţi la care în clipa de faţă nu putem ajunge decât cu mare dificultate, aplicând asupra lor un pansament, o alifie sau o compresă? Nu ar fi fost mult mai corect ca Dumnezeu să îl fi creat pe om la fel de transparent ca apa, sau chiar să nu fi introdus deloc în trupul lui astfel de organe care se pot îmbolnăvi uşor, punându-i în pericol viaţa, construindu-l la fel ca o piatră?”

Deşi strâmbă puţin din nas, medicul spune totuşi: „Da, dragul meu prieten, ar fi fost infinit mai bine dacă aşa ar fi stat lucrurile. Din păcate, Creatorul nostru nu ne-a creat în acest mod înţelept descris de tine, aşa că trebuie să ne mulţumim cu ce avem. În aceste condiţii, noi nu putem trage concluzii mai exacte referitoare la starea interioară de sănătate şi de boală a omului decât pe calea experienţei. Dacă omul ar putea fi deschis la fel ca un dulap, acest lucru ar fi chiar mai periculos pentru el, căci o simplă manipulare greşită cu mâna a organelor sale interioare l-ar putea costa pe loc viaţa. De altfel, chiar dacă am putea să privim măruntaiele trupului printr-o asemenea deschizătură, acest lucru nu ne-ar fi de nici un folos. Măruntaiele şi organele delicate ar trebui să rămână tot timpul închise, căci după deschidere toate sucurile şi întreaga esenţă a vieţii ar pieri. Cât despre poziţia măruntaielor interioare, trebuie să recunoşti, dragul meu, că aşezarea lor în această manieră ar da unui trup omenesc o estetică extrem de nefericită. Pe de altă parte, dacă omul ar fi complet transparent, imaginea lui ar fi foarte greu de suportat, căci noi am putea vedea în acelaşi timp pielea sa, muşchii, vasele de sânge, nervii şi oasele sale. Cât de îmbietoare ar fi această privelişte, cred că îţi poţi imagina şi singur”.

Eu zic că această observaţie scoate destul de clar în evidenţă stupiditatea obiecţiilor de mai sus.

Ar mai putea exista însă o obiecţie: „Într-adevăr, este absurd să gândeşti că exteriorul poate fi egal cu interiorul în cazul lucrurilor materiale şi naturale. Dar cuvântul nu este un copac, nici un animal şi nici un om, ci este o realitate spirituală, care nu are nici un aspect material. În acest caz, de ce trebuie el comparat cu un pom sau cu un om, şi de ce trebuie să aibă el un sens interior, greu de descoperit la prima vedere? De altfel, cum am putea descoperi acest sens, dacă ţinem cont de extraordinara simplitate a cuvântului?”

Să luăm cuvântul „tată”. Ce descrie de fapt acest cuvânt? Este cuvântul totuna cu tatăl propriu-zis, sau nu face el decât să îl descrie pe acesta, caz în care cuvântul nu reprezintă decât o metodă exterioară de recunoaştere? Văd că îmi răspundeţi: „În mod evident, cuvântul nu este totuna cu tatăl propriu-zis, ci reprezintă doar o descriere exterioară a acestuia”. Bine, spun eu, dar doresc să vă întreb la rândul meu: „Ce fel de realitate trebuie să descrie acest cuvânt pentru a-l considera o descriere corectă a respectivei realităţi?” Răspuns: „Cuvântul trebuie să descrie un om cu o vârstă corespunzătoare, care este căsătorit şi care a conceput împreună cu soţia lui copii de care se îngrijeşte apoi trupeşte şi spiritual”.

Constatăm aşadar că în spatele cuvântului „tată” se ascunde o realitate complexă, care nu poate fi descrisă decât prin foarte multe asemenea cuvinte.

De vreme ce fiecare realitate exterioară necesită o explicaţie interioară, cu atât mai mult este necesar ca fiecare cuvânt exterior să aibă un sens interior spiritual, un principiu viu care să explice realitatea exterioară pe care o desemnează el. De pildă, un tată are cu siguranţă un suflet şi un spirit. Ar putea descrie oare corect cuvântul „tatăl” realitatea exterioară a părintelui dacă el ar exclude spiritul şi sufletul acestuia? Cu siguranţă nu, căci tatăl propriu-zis este alcătuit dintr-un trup, un suflet şi un spirit, adică

dintr-un înveliş exterior, un miez interior şi un înveliş de mijloc. De vreme ce tatăl propriu-zis este alcătuit în acest fel, cuvântul care îl descrie trebuie să oglindească această realitate, căci numai în acest fel îl va putea descrie el corect pe tatăl real.

Cred că am explicat astfel suficient de clar necesitatea sensului interior al cuvântului. Privind lucrurile din această perspectivă, este evident că dacă doreşte să le comunice oamenilor de pe pământ voinţa Sa, Domnul nu poate face acest lucru, în acord cu ordinea Sa veşnică, decât prin intermediul unor imagini exterioare, în spatele cărora se ascunde însă un sens interior infinit mai profund. Procedând în acest fel plin de înţelepciune, omul este protejat în întregime de iubirea divină, deopotrivă în interior şi în exterior.

Acum, că am justificat această necesitate a sensului interior al legii şi am confirmat astfel această construcţie a ei, ne va fi cu siguranţă foarte uşor să găsim adevăratul sens interior al poruncii noastre. Odată explicat în detaliu, acest sens va putea fi unanim recunoscut ca fiind extrem de solid, singurul adevărat şi de necontestat. – De aceea, vă propun să trecem imediat la această explicaţie!

Adevăratul sens interior al celei de-a zecea porunci

Porunca, pe care cred că până acum aţi învăţat-o deja pe de rost, sună astfel: „Să nu doreşti nevasta aproapelui tău”, sau: „Să nu râvneşti la soţia aproapelui tău”, ceea ce înseamnă de fapt acelaşi lucru. – La cine se referă aşadar „soţia” şi pe cine simbolizează „aproapele”?

Femeia (sau soţia) simbolizează iubirea omului, iar aproapele este orice alt om cu care acesta are de-a face şi care ar putea necesita ajutorul lui. Dacă aţi înţeles acest lucru, putem spune că aţi înţeles întreaga semnificaţie a legii.

La ce se referă aşadar această poruncă? Mesajul ei este cât se poate de simplu: nici un om nu ar trebui să solicite iubirea aproapelui său pentru propria sa bunăstare; căci iubirea de sine nu este nimic altceva decât o deturnare a iubirii pentru propria plăcere, fără a oferi în schimbul ei o scânteie cât de mică de iubire personală.

Acesta este sensul spiritual profund al acestei porunci. Se vor găsi, desigur, unii care să spună:

„De vreme ce tu ai putut exprima atât de limpede acest sens în cuvinte simple şi uşor de înţeles, nu ar fi fost mai simplu dacă legea era exprimată de la bun început în acest fel, astfel încât să nu ne mai complicăm cu toate parantezele inutile de până acum?” – Dar eu vă spun: „Aşa este! Totul ar fi fost mult mai simplu dacă legea ar fi fost prezentată de la bun început în această manieră explicită. Pe de altă parte, dacă un copac este crăpat la mijloc, miezul său iese imediat în exterior şi poate fi văzut la fel de simplu cum era văzută înainte scoarţa copacului. Problema este dacă el mai poate să producă şi roade…

Domnul a ascuns cu bună ştiinţă sensul interior în spatele unei imagini naturale şi exterioare, pentru ca acest sens interior sacru şi viu să nu

poată fi atacat de oamenii răutăcioşi cu scopul de a-l distruge, punând astfel în mare pericol întregul cer şi toate lumile create. Domnul însuşi a precizat acest lucru atunci când a spus: „Adevărul trebuie să rămână ascuns în faţa celor puternici şi a mai-marilor acestei lumi, şi doar celor mici, neputincioşi şi slabi trebuie să le fie mărturisit el”.

Exact la fel se petrec lucrurile şi în cadrul naturii. Ce s-ar fi întâmplat dacă Domnul ar fi creat astfel copacii încât miezul şi organele lor vitale să fie situate în exteriorul tulpinii? Spuneţi-mi, la câte primejdii ar fi fost expus un astfel de copac, în fiecare secundă?

Aşa cum ştiţi foarte bine, dacă miezul interior al unui copac este străpuns din greşeală sau cu bună ştiinţă, copacul moare. Dacă un vierme răutăcios mănâncă rădăcina pe care se sprijină tulpina sau atacă miezul copacului, acesta nu mai are nici o şansă să supravieţuiască. Cine nu cunoaşte fenomenul atacării pomilor de aşa-zişii „gândaci ai cojii”? Ce fac aceştia? Ei atacă ici şi colo organele vitale ale copacului, după care acesta se usucă şi moare. Dacă pomul este expus chiar şi aşa cum este construit unor primejdii atât de mari, la ce pericole ar fi el expus dacă organele sale vitale ar fi situate în exteriorul tulpinii?

Exact la fel se petrec lucrurile şi în cazul Cuvântului Domnului. Dacă sensul său interior ar fi fost revelat de la bun început, religia ar fi dispărut de mult de pe pământ, căci oamenii ar fi ros şi ar fi deformat sensul interior sacru al Cuvântului Divin, exact aşa cum au procedat cu scoarţa exterioară a Copacului Vieţii. În acest fel, ei ar fi distrus de multă vreme oraşul interior şi sfânt al lui Dumnezeu, pe care nu ar mai fi rămas piatră pe piatră, la fel cum au procedat cu vechiul Ierusalim, respectiv cu sensul exterior al cuvintelor legii.

În sensul său exterior, literal, însuşi cuvântul Dumnezeu, aşa cum apare el în Sfânta Scriptură, este la fel de diferit de semnificaţia sa interioară profundă şi vie cum este actualul oraş Ierusalim faţă de vechiul oraş, care era un veritabil centru al lumii.

Desigur, modificarea, înjumătăţirea şi prescurtarea sensului exterior al literelor nu favorizează revelarea sensului interior al Cuvântului Divin, căci în înţelepciunea Lui, Domnul şi-a construit în aşa fel creaţia încât adevărul suprem să poată fi păstrat şi revelat numai prin studierea imaginilor exterioare.

Ce s-ar fi întâmplat însă dacă Domnul ar fi expus de la bun început adevărul interior spiritual, fără să îl protejeze printr-un înveliş exterior? Oamenii ar fi ros şi ar fi distrus acest adevăr sfânt şi viu după bunul lor plac, iar lumea pe care o cunoaşteţi voi ar fi fost de mult timp anihilată.

Prin ascunderea sensului interior al Cuvântului, astfel încât lumii exterioare să îi fie imposibil să îl găsească vreodată, viaţa interioară rămâne protejată chiar dacă îmbrăcămintea exterioară este sfâşiată în mii de bucăţi. Şi aşa, atunci când este mărturisit, sensul interior al Cuvântului sună de parcă ar fi totuna cu sensul său exterior. Acest lucru nu trebuie să ne amăgească însă. Sensul interior, viu şi spiritual al Cuvântului cuprinde în sine întreaga ordine divină, permiţând recunoaşterea acesteia, în timp ce imaginile exterioare care îi corespund nu exprimă decât o relaţie specială

(un caz particular), care, aşa cum am văzut, nu poate avea niciodată acelaşi sens profund.

Acum, că v-am dezvăluit sensul interior profund, spiritual şi viu, al acestei legi, doresc să fac o sinteză a ei, pentru a aşeza toate lucrurile într-o lumină cât mai limpede.

În timp ce în forma sa exterioară, legea afirmă: „Să nu râvneşti la femeia (soţia) aproapelui tău", semnificaţia ei interioară este: „Să nu râvneşti la iubirea fratelui sau a surorii tale!"

De ce este ascuns oare sensul profund al poruncii în spatele imaginii referitoare la femeia aproapelui, la care este interzis să râvneşti?

Pentru a răspunde la această întrebare, doresc să vă atrag atenţia asupra cuvintelor rostite de Domnul cu privire la iubirea bărbatului pentru femeia sa „Căci fiul îi va părăsi pe tatăl şi pe mama sa pentru a se alătura femeii sale".

Ce dorea să spună Domnul prin aceste cuvinte? E simplu: El dorea să spună că cea mai mare iubire a bărbatului pe pământ este iubirea pentru femeia sa. Căci ce iubeşte un bărbat mai presus pe pământ decât o femeie frumoasă şi bună, conform ordinii naturale a lucrurilor? Femeia atrage aşadar către sine toată iubirea bărbatului; la fel, ea nu poate iubi nimic pe pământ – conform aceleiaşi ordini naturale – mai presus de bărbatul ales de inima sa.

De aceea apare porunca în această formă, întrucât imaginea femeii include întreaga iubire a bărbatului (sau a omului în general), dat fiind că femeia nu reprezintă altceva decât învelişul exterior cât se poate de subtil al iubirii unui bărbat.

Dincolo de imaginea exterioară a legii: „Să nu râvneşti la femeia aproapelui tău" se ascunde sensul profund al acesteia: „Să nu soliciţi în propriul tău avantaj iubirea aproapelui tău", adică întreaga lui iubire, dat fiind că femeia reprezintă în această lume tot ce poate iubi bărbatul mai presus.

Dacă vom examina cu mare atenţie această semnificaţie profundă, vom putea înţelege cu uşurinţă toate imaginile exterioare asociate cu această poruncă pe care nu le-am înţeles până acum. Vom explica imediat acest lucru.

De pildă, cuvântul „tu", care ne-a preocupat atât de mult mai devreme, nu are o semnificaţie concretă. De ce? Deoarece în sensul lui interior, prin acest cuvânt trebuie înţeles orice om, indiferent de sex (care poate fi aşadar feminin sau masculin). În mod similar, cuvântul „femeia" nu are o semnificaţie literală concretă şi nu face referire la o femeie bătrână sau tânără, la o singură soţie sau la mai multe, la o fată sau la o văduvă. De ce nu face legea referiri concrete la acest lucru? Deoarece femeia simbolizează iubirea omului, care este una singură (nimeni nu poate avea mai multe iubiri) şi nu are nimic de-a face cu bătrâneţea sau cu tinereţea, nici cu văduvia sau cu fecioria, ci este însăşi inima omului. Ea reprezintă datoria cea mai sacră a omului, întrucât reprezintă însăşi viaţa sa pură. De aceea, cel care râvneşte la această iubire a aproapelui său din zgârcenie, invidie sau

lăcomie, apare ca un criminal în faţa acestuia, deoarece doreşte să îşi însuşească însăşi iubirea sau viaţa acestuia. În sfârşit, nici cuvântul „aproapele” nu are o semnificaţie concretă. De ce? Deoarece în sensul lui spiritual, el face referire la orice om, fără să ţină cont de sexul acestuia.

Sper că am reuşit să vă demonstrez astfel că semnificaţia spirituală profundă pe care v-am revelat-o este singura adevărată, întrucât cuprinde absolut totul.

Ca de obicei, se vor găsi destui oameni fără scrupule care, auzind această explicaţie, să îşi spună încântaţi: „Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că nu este nici un păcat să te culci cu femeia sau la fiica aproapelui tău, ori să râvneşti la ele”. Dar eu le spun: „Hei, dragul meu prieten! Mă tem că nu ai ţintit în direcţia justă! Oare nu include „dorinţa pentru iubirea aproapelui tău” şi dorinţa ta pentru tot ce consideră el mai preţios în inima sa? Aceasta este doar o aplicaţie particulară a acestei legi, care nu numai că interzice limpede dorinţa pentru femeia şi pentru fiica aproapelui tău, dar merge chiar mai departe, incluzând în această interdicţie tot ce cuprinde iubirea fratelui tău.

Din acest motiv au fost date ultimele două porunci împreună, ca o singură poruncă. Ele nu se deosebesc decât prin faptul că porunca a noua reprezintă un caz particular al legii care guvernează iubirea faţă de aproapele tău, în timp ce porunca a zecea prezintă sintetic cadrul general în care trebuie manifestată această iubire.

Este evident în aceste condiţii că dorinţa faţă de femeia sau de fiica aproapelui tău este interzisă. Nu există excepţii de la lege, la fel cum dacă îi dai cuiva un viţel, i-l dai cu totul, inclusiv cu extremităţile lui, cu coada, coarnele, urechile şi picioarele, etc. La fel, dacă Domnul i-ar face cuiva cadou o lume, El îi va da tot ce se află pe aceasta şi nu îi va spune: „Numai interiorul lumii este al tău. Suprafaţa, însă, îmi aparţine Mie”.

Mai limpede de atât nu poate fi explicată această lege. Cunoaştem acum pe deplin sensul interior şi profund al acestei porunci, aşa cum este el valabil în ceruri, pentru eternitate, condiţionând fericirea tuturor îngerilor. Am preîntâmpinat de asemenea toate obiecţiile posibile. De aceea, ne propunem să trecem de îndată în cea de-a unsprezecea sală, care este la fel de strălucitoare ca şi cele de dinainte. Abia aici vom putea confirma noi cele spuse până acum, într-o manieră sintetică şi în lumina cea mai clară cu putinţă. – Aşadar, să păşim înăuntru!

Explicarea semnificaţiei spirituale a celei de-a unsprezecea porunci, predată în cea de-a unsprezecea sală. Iubirea faţă de Dumnezeu

Ne aflăm deja în această sală, unde putem vedea în mijloc o tablă rotundă pe o coloană mare, albă şi strălucitoare. Ea luminează la fel ca soarele şi în mijlocul ei stă scris cu litere roşii ca rubinele şi extrem de luminoase:

„Să-l iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău mai presus de orice, din toată inima şi cu toate puterile tale, dăruite ţie de Domnul”.

În jurul acestei table care străluceşte la fel ca un soare, pe care stă scrisă o lege cu un înţeles profund, stau adunaţi o sumedenie de copii, mult mai maturi decât cei de până acum. Aşa cum puteţi observa, aceştia privesc către tablă, după care se înţeleg din priviri cu învăţătorul lor şi rămân adânciţi în sine, ţinându-şi mâinile încrucişate pe piept, asemenea unor statui. Priveliştea este impresionantă şi vorbeşte de la sine, afirmând că avem de-a face cu ceva extrem de important.

Unii s-ar putea întreba: „Într-un fel, acest lucru era de aşteptat, dar dacă privim lucrurile în lumina adevărului, această poruncă scrisă pe tabla ca un soare nu spune nimic altceva decât ce au spus toate celelalte porunci de mai înainte luate laolaltă. De ce străluceşte atunci atât de puternic această tablă, în timp ce toate celelalte erau simple table albe, pe care legile erau scrise cu litere închise la culoare?" – Această întrebare nu este lipsită de noimă. Dacă o vom privi însă în adevărata lumină a adevărului, ea îşi va pierde orice valoare, la fel cum celelalte învăţături îşi pierd în mod necesar strălucirea în faţa unui singur cuvânt rostit de gura Domnului.

Ca de obicei, explicaţia este simplă şi uşor de înţeles, putând fi ilustrată cu exemple preluate din natură. Să ne gândim doar la câte mii şi milioane de luminiţe mai mici sau mai intense luminează în fiecare noapte din cerurile înalte în jos, spre pământul întunecat. Nu de puţine ori, luna însăşi este activă pe parcursul întregii nopţi. Pe lângă aceste lumini minunate, oamenii pe pământ aprind pe timp de noapte aproape tot atât de multe lumini artificiale.

În faţa atâtor lumini am putea crede că viaţa pe pământ aproape că nu mai poate fi suportabilă în timpul nopţii, din cauza luminii excesive. Realitatea ne arată însă că după asfinţitul soarelui pe pământ se lasă un întuneric din ce în ce mai dens, în pofida tuturor luminilor care apar din ce în ce mai frecvent pe cer, cu soarele dispare mai mult sub orizont.

Cine poate spune că aceste lumini nu sunt minunate? Oricât de puţin ar fi dispus omul să recunoască cu admiraţie minunile lui Dumnezeu, este suficient ca el să îşi ridice ochii şi să privească cerul înstelat pe timp de noapte pentru a se bate cu pumnii în piept, spunând: „O, Doamne, nu sunt demn să păşesc în această sfinţenie a Ta, în acest templu atotputernic şi nemărginit al Tău!" Pe bună dreptate, orice om are dreptul legitim de a striga în fiecare noapte: „O, Doamne! Acela care îţi priveşte creaţia are o mare bucurie şi un motiv de mândrie!"

De ce un motiv de mândrie? Într-adevăr, fiecare om are un motiv întemeiat să simtă o stare de mândrie evlavioasă din cauza fericirii profunde şi a plăcerii pe care i-o provoacă această priveliştе măreaţă, căci Cel care a creat aceste lucruri minunate este Tatăl său! – El are dreptul legitim să facă acest lucru, să se bucure atunci când priveşte în noapte, adâncit în sine, marile miracole create de Tatăl său atotputernic. Chiar şi flacăra unei lămpi şi lumina dată de focul din cuptor se numără printre creaţiile minunate ale Tatălui atotputernic, ca să nu mai vorbim de lumina sublimă a nenumăratelor stele ce împodobesc cerul!

Ei bine, această splendoare a nopţii poate fi comparată cu cuvântul Vechiului Testament.

Acest cuvânt din vechime este precum cerul nopţii, pe care strălucesc o sumedenie de lumini greu de numărat, mai mari şi mai mici. Strălucirea lor este sublimă şi cine le priveşte cu atenţie simte fără să vrea un respect profund, ca şi cum ar asista la un spectacol sfânt, care ascunde multe secrete. De ce? Deoarece spiritul lui intuieşte că în spatele acestor lumini se ascund multe lucruri măreţe. Din păcate, el se află la o depărtare prea mare de ele. Le poate vedea cu ochii, dar micuţele lumini nu se apropie de el pentru a-şi revela minunile spiritului său dornic de cunoaştere.

La cine fac referire aceste lumini ale cerului în vechiul cer al spiritului (în Vechiul Testament)?

Iată, ele fac referire la toţi patriarhii, părinţii, profeţii, învăţătorii şi acei conducători ai poporului evreu cunoscuţi vouă din Biblie, prin care s-a manifestat din plin Spiritul lui Dumnezeu. – Ce simbolizează însă în metafora noastră luminile artificiale de pe pământ? Pe cine reprezintă ele în Vechiul Testament? Ele fac referire la acei oameni demni de toată admiraţia noastră, care au trăit cu devoţiune la unison cu Cuvântul Divin primit de la aceşti profeţi, respectiv de la nişte oameni inspiraţi de Dumnezeu. Prin vieţile lor cinstite şi pline de devoţiune, ei i-au inspirat la rândul lor pe cei din jur.

Vechiul Testament ne inspiră aşadar parabola unei nopţi minunate. Desigur, din când în când cerul nopţii este acoperit de nori trecători, care dispar însă repede. Aceeaşi furtună care iniţial a adus norii duşmănoşi ce au acoperit lumina sublimă a stelelor îi vântură apoi mai departe, alungându-i de pe cer, care devine astfel chiar mai curat decât înainte. Oamenii obişnuiţi se sperie din cauza acestei furtuni de vară, de scurtă durată, şi îşi doresc ca noaptea să redevină liniştită, minunată şi luminată de miile de luminiţe ale stelelor, dar un naturalist înţelept le spune: „Astfel de furtuni nu sunt decât vestitorii zilei care se apropie; de aceea, nu trebuie să vă temeţi”.

Chiar aşa se petrec lucrurile. Căci acolo unde o mare putere este pusă în mişcare, putem trage pe bună dreptate concluzia că în spatele ei se ascunde o putere încă şi mai mare, ba chiar puterea supremă, întrucât vânturile slabe nu sunt altceva decât curenţii laterali ale unui uragan mare şi nu prea îndepărtat. Naturalistul nostru are aşadar dreptate, iar după trecerea furtunii noi ne înviorăm şi mai tare, minunându-ne în faţa splendorilor acestei nopţi sublime.

Ne simţim la fel de încântaţi ca şi îndrăgostiţii care se plimbă sub clar de lună şi ne plimbăm pe sub numeroasele ferestre ale imensei şi fastuoasei case a Domnului. Privim cu ardoare şi cu un dor nestins în sus, către ferestrele luminate slab ale casei cereşti, în spatele cărora intuim că se ascunde motivul iubirii noastre.

Inima ne este străfulgerată de presimţiri, iar prin minte ne trec o mie de gânduri cu înţeles adânc, care iluminează asemeni stelelor căzătoare cerul iubirii noastre. Dar nici o astfel de lumină trecătoare şi efemeră nu ne poate satisface îndeajuns setea iubirii noastre.

Cam aşa se petrec lucrurile cu vechiul cer înstelat al spiritului. Dar ce se întâmplă oare? Odată cu răsăritul soarelui, orizontul începe să se înroşească, devenind din ce în ce mai luminos. Continuăm să privim cerul

care ni se părea atât de minunat până mai adineauri, şi ce vedem? – Stelele care ne-au fascinat atât de tare dispar una după alta.

Pe cer răsare soarele, în toată splendoarea lui, iar stelele dispar din cauza luminii lui orbitoare, care iluminează lumea mai puternic decât ar fi putut-o face vreodată toate stelele la un loc, în timpul nopţii.

Îndrăgostitul care a contemplat încântat ferestrele casei cereşti de-a lungul nopţii nu mai vede acum decât o singură fereastră, dar aceasta are pentru el un sens extrem de profund. Această unică fereastră îi permite în sfârşit să îşi împlinească dorul nestins al inimii şi îi transmite cu o singură privire binevoitoare mai mult decât i-au permis să înţeleagă în decursul nopţii toate fanteziile şi gândurile lui la un loc!

Aceasta este imaginea pe care ne-o prezintă zilnic natura, iar ea corespunde pe deplin cu imaginea naturii noastre spirituale.

Atunci când pe cer se înalţă dimineaţa sublimul astru solar (care corespunde învăţăturii Domnului Iisus Christos), luna (învăţătura lui Moise) dispare în spatele munţilor. Tot ce înainte, în timpul nopţii, era înconjurat de un întuneric misterios, iese acum la vedere, strălucind luminos în faţa ochilor noştri!

Acesta este efectul luminii glorioase a soarelui. Din punct de vedere spiritual avem de-a face cu acelaşi efect, produs de învăţătura Domnului Iisus Christos, care poate fi comparat cu un astru divin ce luminează întregul cer şi toate lumile creaţiei!

Aşa cum El este în sine soarele divin din care s-au născut toţi sorii, la fel stau lucrurile şi cu fiecare cuvânt ieşit din gura Lui prin comparaţie cu cuvintele rostite de profeţii, părinţii şi patriarhii din vechime. Vechiul Testament include numeroase avertismente, legi şi prescripţii. Acestea sunt precum stelele şi luminile artificiale din timpul nopţii. Atunci când pe pământ a coborât însă însuşi Domnul, un singur cuvânt al Lui a fost suficient pentru a compensa întregul Testament Vechi.

Aşa se explică de ce cuvintele scrise pe tabla din cea de-a unsprezecea sală strălucesc la fel de puternic ca un soare, a cărui lumină reflectată iluminează fără probleme nenumăratele stele, dar care nu are nevoie, în sine, să îşi amplifice lumina prin licărul slab al stelelor. Pentru că el este lumina dintru început, pe care nenumăratele stele nu fac decât să o reflecte.

Cred că aţi înţeles în urma acestei explicaţii de ce cele zece table de dinainte aveau o culoare albă simplă, licărind mat, în timp ce tabla din a unsprezecea sală străluceşte la fel ca soarele dintru începutul veşniciei, care nu mai necesită o lumină exterioară pe care să o reflecte, ci cuprinde deja în sine toată lumina.

Cine înţelege acest lucru va realiza şi de ce a spus Domnul: „Această poruncă a iubirii include tot ce au spus vreodată Moise şi ceilalţi profeţi”. Este ca şi cum am spune: „În timpul zilei nu se mai văd stelele, dar nici nu mai avem nevoie de lumina lor, căci lumina lor slabă este compensată din plin de lumina soarelui, care este infinit mai strălucitoare”. – Acesta este adevărul deplin, aşa cum vom arăta în continuare.

Iubirea lui Dumnezeu - Substanţa şi cauza fundamentală a tuturor făpturilor create

Iubirea lui Dumnezeu este substanţa fundamentală din care sunt create toate făpturile vii, căci fără această iubire nimic nu ar fi putut fi creat vreodată. Această iubire corespunde căldurii solare care îi permite pământului să înflorească sub picioarele voastre.

Sub impactul acestei călduri, pomul înţepenit se dezmorţeşte şi înverzeşte, apoi înfloreşte, iar în final dă roade. Elementul care permite coacerea fructelor în pomi este căldura soarelui. Pe scurt, nici o fiinţă şi nici un obiect de pe suprafaţa pământului nu ar putea exista şi nu s-ar putea bucura de viaţă dacă nu ar beneficia de căldura soarelui.

Cu siguranţă, unii vor obiecta: „Gheaţa este complet lipsită de căldură (mai ales gheaţa polară). Este imposibil să detectezi vreun pic de căldură la aproape patruzeci de grade sub zero, căci nu există vreun instrument capabil să sesizeze această căldură". Tot ce vă pot spune în această direcţie este că oamenii de ştiinţă de pe planeta voastră nu au descoperit încă instrumentul cu care să poată deosebi adevărata căldură de adevăratul frig. Cei care dispun de cunoaşterea interioară au o cu totul altă măsură.

Savanţii tereştri consideră că frigul începe odată cu îngheţarea apei. Dacă punctul de îngheţ al apei este însă sinonim cu adevăratul frig, cum se face că temperatura mai poate coborî foarte mult sub zero grade? De pildă, o temperatură de aproximativ 4-5 grade sub aşa-zisul punct de îngheţare al apei este încă suportabilă. Dacă termometrul scade însă până la minus 18 grade, frigul devine extrem de dureros. Pe bună dreptate, putem spune că 18 grade cu minus sunt mult mai greu de suportat decât 4 grade cu minus, ceea ce înseamnă că cele 4 grade cu minus conţin mai multă căldură decât cele 18 grade cu minus. Putem considera în aceste condiţii că o temperatură de 18 grade cu minus reprezintă frigul absolut? Nici vorbă, căci temperatura coboară uneori până la minus 30 de grade. Această temperatură este mult mai greu de suportat pentru o fiinţă vie decât cea de 18 grade cu minus. De ce? Deoarece, la rândul ei, această temperatură conţine mai puţină căldură decât cea de minus 18 grade. Putem merge însă şi mai departe: o temperatură de minus 40 de grade este şi mai greu de suportat decât una de minus 30 de grade. Putem considera oare această temperatură de minus 40 de grade ca fiind total lipsită de căldură?

În mod evident, trecerea de la căldură la frig este cât se poate de relativă. De aceea, putem spune pe bună dreptate că nici un lucru şi nici un corp care este capabil de căldură nu poate fi numit în totalitate rece. El dispune cu siguranţă de o anumită cantitate de căldură, direct proporţional cu mărimea şi cu volumul lui. Astfel, o bucată de gheaţă luată de la polul nord al pământului poate fi topită la foc, iar apa poate fi adusă la stadiul de fierbere. Dacă această bucată de gheaţă nu ar conţine în sine o anumită căldură, ea nu ar putea fi în veci încălzită.

La modul absolut, frigul nu este altceva decât acea parte a unei fiinţe în care nu mai poate exista nici un pic de căldură. Din acest punct de vedere,

formarea gheţii la polul nord este pur şi simplu o reacţie a apei la lipsa de căldură exterioară; fiind ameninţată de frig, apa îşi strânge toate corpurile şi se întăreşte, pentru a se putea opune astfel frigului exterior.

Natura reflectă pe deplin realitatea spirituală. De aceea, căldura poate fi comparată întru totul cu iubirea, iar frigul absolut reflectă absenţa totală a iubirii, care corespunde iadului. Ori de câte ori se confruntă cu frigul exterior, creatura trebuie să se înarmeze cu eterna iubire, căci frigul distrugător nu poate câştiga vreodată în faţa căldurii iubirii.

Ce înseamnă aşadar: „Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice”? – Dacă analizăm logic această frază, ea nu poate însemna altceva decât:

„Dacă doreşti să te bucuri de-a pururi de viaţă, amplifică-ţi căldura primită de la Dumnezeu raportându-te în permanenţă la căldura veşnică a Creatorului tău”.

Dacă vei tăia cu bună ştiinţă această legătură care uneşte iubirea ta (sau căldura care îţi dă viaţă) cu iubirea divină (căldura care animă şi dă viaţă întregii creaţii), încercând să depinzi numai de tine, propria ta căldură (dătătoare de viaţă) nu va mai avea nici o sursă de unde să se alimenteze.

Temperatura ta interioară va coborî astfel din ce în ce mai jos, iar tu te vei scufunda din ce în ce mai mult în starea de frig, care corespunde morţii şi iadului. Mai mult decât atât, cu cât temperatura ta interioară va coborî mai jos, cu atât mai greu îţi va fi să te încălzeşti din nou. Când vei intra în starea de frig absolut, te vei afla chiar lângă Satana. Vei fi atunci complet rece, căci nu vei mai fi în stare de nici un pic de căldură sufletească!

Ce se întâmplă mai departe nimeni nu ştie, nici chiar îngerii cerului.

Creaţia lui Dumnezeu este nesfârşită, şi ea cuprinde adâncuri insondabile, pe care nimeni nu le poate explora, păstrându-şi în acelaşi timp viaţa.

Cred că v-aţi făcut astfel, pornind de la aceste câteva cuvinte, o imagine destul de clară de ce această poruncă reprezintă însăşi esenţa tuturor legilor, fiind un veritabil soare al tuturor sorilor şi Cuvântul din care derivă toate celelalte cuvinte. – De aceea, ne propunem să analizăm mai în detaliu această lege.

Ce înseamnă să-l iubeşti pe Dumnezeu mai presus de orice?

Eu îl înţeleg pe acela care vine şi spune: „Toate bune şi frumoase, dar nu prea înţeleg cum poate fi aplicată această lege care se referă la Dumnezeu însuşi. Cum trebuie iubit Acesta, şi încă mai presus de orice? Trebuie oare să fii îndrăgostit de Dumnezeu la fel ca mirele de mireasa sa frumoasă şi bogată? Sau este de preferat să fii îndrăgostit de El la fel ca un matematician de calculele sale matematice sau ca un astronom de stelele sale? Ori poate trebuie să fii îndrăgostit de El la fel ca un speculant de marfa sa, sau ca un capitalist de banii săi, ori ca un proprietar de proprietăţile sale, sau chiar ca un monarh de tronul său?… Acestea sunt singurele măsuri pe care le cunoaşte iubirea omenească, căci iubirea copiilor pentru părinţii lor

nu poate fi considerată o măsură serioasă a iubirii. Realitatea de zi cu zi ne învaţă că toţi copiii îşi părăsesc mai devreme sau mai târziu părinţii pentru a face o căsătorie bună, pentru a câştiga bani sau pentru a prelua o funcţie mai înaltă. După ce se despart de ei, iubirea copiilor pentru părinţii lor păleşte, fiind înlocuită de o altă iubire, mai mare. De aceea, nu am menţionat mai sus decât cele mai înalte măsuri ale iubirii omeneşti. Se pune însă întrebarea: care din aceste măsuri măsoară cel mai bine iubirea pentru Dumnezeu?"

Dacă altcineva îi răspunde primului: „Cutare sau cutare măsură", eu nu pot decât să-i răspund: „Prietene, te înşeli".

Este adevărat că măsurile iubirii enumerate mai sus sunt singurele pe care le cunoaşte omul; dar legea afirmă că pe Dumnezeu trebuie să-l iubeşti mai presus de orice, adică cu mult deasupra acestor măsuri obişnuite.

Apare însă o nouă întrebare: cum se poate ridica iubirea omului până la acest nivel imposibil de nemăsurat şi de cuantificat? Unii vor spune: „Iubirea de Dumnezeu poate fi comparată cu iubirea pentru propria ta viaţă". Dar eu îi contrazic: iubirea supremă pentru Dumnezeu nu poate fi comparată cu iubirea pentru propria ta viaţă, şi nici cu iubirea copiilor pământeşti pentru părinţii lor. Căci rareori se întâmplă ca un copil de pe pământ să îşi pună viaţa în pericol pentru părinţii săi; dimpotrivă, cei mai mulţi copii aşteaptă de la părinţii lor să se lupte cu greutăţile vieţii, dându-şi chiar viaţa pentru ei dacă este cazul.

Prin urmare, iubirea de sine a copiilor este de regulă mai puternică decât iubirea lor pentru părinţi. Cât despre iubirea pentru propria viaţă, să nu uităm cât de uşor îşi riscă oamenii viaţa, în modul cel mai stupid cu putinţă, de dragul anumitor avantaje. De pildă, unii navighează în noapte, traversând oceane; alţii se duc la război, luptând împotriva duşmanului, iar alţii se aventurează în tot felul de zone periculoase pentru a căuta diferite comori naturale. După cum putem vedea, aşa-zisele măsuri „serioase" ale iubirii omeneşti (cele amintite mai sus) se dovedesc mult mai puternice decât iubirea copiilor pentru părinţii lor şi decât iubirea pentru propria viaţă.

La ce folosesc însă toate aceste măsuri, dacă iubirea de Dumnezeu trebuie să le depăşească cu mult, astfel încât prin comparaţie cu ea celelalte măsuri ale iubirii să pălească cu totul? Vedeţi voi, dragii mei prieteni şi fraţi, această obiecţie este una serioasă, aşa că va trebui să aducem argumente pe măsură pentru a le ţine piept celor care o aduc în discuţie.

Dezbaterea nu se opreşte însă aici. Parcă văd un oponent foarte serios care spune, absolut convins de dreptatea sa: „O, este uşor de răspuns la această obiecţie, căci Domnul ne-a dat El însuşi adevărata măsură a iubirii de Dumnezeu. De aceea, răspunsul este cât se poate de simplu şi constă chiar în repetarea cuvintelor Domnului: ‚Numai cine respectă poruncile Mele Mă iubeşte cu adevărat'. – Aşadar, aceasta este adevărata măsură a iubirii de Dumnezeu. Sunt curios cine mă poate contrazice, stabilind o altă măsură autentică a iubirii de Dumnezeu".

Să vedem ce îi putem răspunde acestui oponent: bun, dragul meu adversar şi prieten! În pofida mulţumirii tale de sine, practic nu ai dovedit nimic altceva decât că ai o memorie foarte bună şi că îţi aduci perfect aminte de diferitele texte din Sfânta Scriptură care dau măsura iubirii supreme faţă

de Dumnezeu. Dacă cineva doreşte însă să explice cu adevărat în ce constă această măsură, nu este suficient ca el să ştie cum sună ea, ci trebuie să o aplice în viaţa de zi cu zi, căci numai în acest fel poate înţelege el la ce se referă de fapt ea.

De pildă, ce ai spune dacă eu L-aş cita la rândul meu pe Domnul, care afirmă El însuşi că iubirea nu este singura rezolvare a acestei porunci? Îţi citesc în priviri că îţi vine să-mi răspunzi: „Nu prea cred că astfel de texte sunt foarte numeroase în Sfânta Scriptură". Dar eu îţi spun: dragă prietene, te înşeli. Ascultă-mă şi îţi voi da o jumătate de duzină de exemple.

Îţi este cunoscută convorbirea Domnului cu tânărul bogat? Oare nu întreabă acesta: „Învăţătorule, ce trebuie să fac pentru a obţine viaţa veşnică?" Şi ce îi răspunde Domnul? Văd că îţi spui triumfător: „Domnul spune: Respectă poruncile şi iubeşte-L pe Dumnezeu, şi în acest fel vei obţine viaţa veşnică!" Bine, adaug eu, dar ce îi răspunde tânărul? El îi răspunde astfel: „Învăţătorule, pe acestea le-am respectat încă din copilărie".

Până aici, nu cred că mă poţi contrazice. Te întreb atunci: de ce i-a dat tânărul acest răspuns Domnului? Cu siguranţă, el a vrut să spună: „Cu toate că le-am urmat încă din copilărie, nu simt nimic din viaţa minunată şi eternă în mine".

Ce îi explică în continuare Domnul tânărului nostru? Că nu este de ajuns să respecţi poruncile divine pentru a obţine viaţa veşnică, după care adaugă cu gravitate: „Vinde-ţi toate bunurile, împarte-le celor săraci şi urmează-Mă!"

Întrebare: dacă Domnul însuşi a rostit aceste cuvinte, chiar crezi că este suficient ca poruncile să fie respectate pentru a-ţi manifesta astfel iubirea supremă faţă de Dumnezeu? Pe mine unul nu m-ai convins. Dar să mergem mai departe!

Ce le-a spus Domnul apostolilor şi ucenicilor Săi, atunci când le vorbeşte despre obligaţiile pe care le au de îndeplinit în faţa lui Dumnezeu? Cuvintele Lui sunt simple, dar extrem de importante: „După ce aţi dus totul la bun sfârşit, gândiţi-vă că nu aţi fost altceva decât nişte robi netrebnici şi inutili".

Doresc să te întreb la rândul meu: ce crezi, consideră oare Domnul că respectarea poruncilor este suficientă, deşi spune pe şleau că orice om care respectă aceste porunci trebuie să se declare în final un slujitor al lui Dumnezeu întru totul nefolositor? Acesta ar fi cel de-al doilea contraargument. Dar să mergem mai departe!

Cunoşti tu pilda despre fariseul şi vameşul din templu? Fariseul se simte cu conştiinţa împăcată şi se laudă în lăcaşul sacru că, spre deosebire de marea majoritate a oamenilor, el a urmat cu exactitate şi cuvânt cu cuvânt toate poruncile lui Moise. Prin poziţia sa umilă, săracul vameş, aflat într-un colţ al templului, îi lasă observatorului impresia că el nu prea a ţinut cont de poruncile lui Moise, şi cunoscându-şi păcatele, nu are nici măcar curajul să privească locul sacru a lui Dumnezeu (altarul sau sfânta sfintelor), ci îşi recunoaşte cu smerenie inutilitatea şi îl roagă pe Dumnezeu să se milostivească de el.

Dacă respectarea poruncilor ar fi într-adevăr de ajuns, cum se face, dragul meu prieten bun cunoscător al textului sacru, că Domnul l-a lăudat pe săracul vameş păcătos, condamnându-l în schimb pe fariseul care urma cu exactitate poruncile Sale?

Dacă ar fi să spunem lucrurilor pe nume, se pare că Domnul însuşi a pus o a treia piedică în calea respectării absolute a poruncilor divine. Constat că dai din umeri şi nu mai ştii ce să spui şi încotro să te îndrepţi. Stai puţin însă, căci mai am de dat câteva exemple! Să mergem aşadar mai departe.

Ce ai spune dacă ţi-aş cita un text din Scriptură în care Domnul afirmă cu gura Lui (indirect) că respectarea poruncilor divine nu este suficientă pentru a ajunge în Împărăţia lui Dumnezeu, după care spune că numai El însuşi garantează câştigarea vieţii eterne?

Văd că îţi spui: „Dragă prietene, aş fi curios să ascult cum sună acest text". Ei bine, îl vei auzi imediat, dragul meu prieten! Ce spune Domnul atunci când găseşte un copil la marginea drumului, după care îl ia în braţe şi îl alintă? El spune: „Dacă nu veţi deveni la fel ca acest copilaş, nu veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu".

Întrebare: chiar crezi că acel copil, care nu ştia încă să vorbească corect, a studiat poruncile lui Moise şi le-a urmat cu stricteţe, punându-şi viaţa la unison cu ele? Cu siguranţă, nu există vreun om pe acest pământ care să fie atât de stupid încât să afirme aşa ceva. Te întreb atunci: cum a putut Domnul să afirme că un copilaş care nu ştie nimic despre poruncile lui Moise reprezintă cel mai bun exemplu pentru dobândirea vieţii eterne? Prietene, dacă doreşti, putem despica în continuare firul în patru. Văd însă că nu spui nimic. Să înţeleg că acest al patrulea contraargument al meu te-a pus cu spatele la zid?

În ce constă adevărata iubire faţă de Dumnezeu?

Ţi-am demonstrat prin cele patru exemple de mai sus că Domnului nu îi este de ajuns simpla respectare a poruncilor divine pentru a acorda cuiva viaţa eternă, ba chiar, în cel de-al patrulea exemplu, a anulat indirect această relaţie de cauzalitate.

Mă întreb însă ce ai spune dacă ţi-aş cita câteva exemple din Biblie în care Domnul se exprimă critic cu privire la respectarea poruncilor? Văd că îţi zici în sinea ta: „Nu cred că este posibil aşa ceva!" Şi totuşi, îţi pot da nu doar un singur exemplu în această direcţie, ci chiar o duzină de exemple. Aşadar, ascultă-mă!

Orice om care a răsfoit vag istoria poruncilor lui Moise ştie cât de insistent le-a poruncit acesta iudeilor să fie ospitalieri. Cine păcătuia faţă de această poruncă era declarat vinovat în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor. Porunca ospitalităţii i-a fost dată poporului iudeu, care avea o anumită înclinaţie către lăcomie, tocmai pentru a putea îndepărta acest popor de iubirea de sine şi de lăcomie, şi pentru a cultiva iubirea pentru aproapele său.

Legea le cerea iudeilor să primească cu tot respectul şi să omenească orice oaspete străin, mai ales dacă acesta era de naţionalitate iudaică; şi

această poruncă a venit de la Dumnezeu, căci Dumnezeu, şi nu Moise, a fost Acela care a dat aceste porunci.

Atunci când Domnul, adică Cel care a dat în trecut poruncile prin Moise, s-a dus în Betania acasă la Lazăr, Marta a urmat cu exactitate porunca şi şi-a dat toată silinţa să-L servească aşa cum se cuvine pe oaspetele atât de important. În schimb, Maria, sora ei, a uitat complet de bucuria pricinuită de prezenţa oaspetelui divin, şi implicit de porunci, s-a pus la picioarele Sale şi a ascultat cu cea mai mare atenţie povestirile şi pildele Domnului. Supărată de această atitudine care părea în dezacord cu legea, Marta i-a spus Domnului, extrem de agitată: „Doamne! Eu am atât de multă treabă! Porunceşte-i Tu surorii mele să vină şi să mă ajute la treburi!” – Într-un fel, ea dorea să-i spună Domnului: „Doamne, Tu – care ne-ai dat legile prin Moise, reaminteşte-i surorii mele de ele”.

Ce i-a răspuns însă Domnul? „Marta, Marta! i-a spus El, tu pierzi prea mult timp cu ceea ce este lumesc! Spre deosebire de tine, Maria a ales calea cea bună, de pe care nu se va mai putea rătăci vreodată”.

Spune-mi acum, dragul meu prieten, nu este aceasta o critică evidentă a Domnului la adresa celor care respectă cu prea mare stricteţe poruncile şi în acelaşi timp o laudă extraordinară la adresa celei căreia nu părea să-i pese deloc de porunci (Maria), ci i-a transmis următorul mesaj prin comportamentul ei: „Doamne, dacă Te am pe Tine, tot restul lumii îmi este indiferentă”? – Nu arată aici Domnul că simpla respectare a legii nu-i dă nimănui dreptul să considere că se află pe calea cea bună, de pe care nu se va mai putea rătăci vreodată? Acesta a fost cel de-al cincilea contraargument. Dar să mergem mai departe!

Ce îi spune Domnul lui Moise în porunca a treia? „Să cinsteşti ziua de odihnă (sabatul)!” Întrebare: ce a făcut Domnul însuşi în prezenţa ucenicilor Săi, care îndeplineau legea literă cu literă? Răspuns: El nu numai că nu a respectat niciodată această zi a sabatului (în sensul literal al legii), dar chiar le-a dat voie ucenicilor Săi să culeagă spice într-o zi de sabat şi să se sature cu grăunţele lor. Cum îţi place această respectare a legii lui Moise, prin care Domnul a dat, ca să spunem aşa, întregul sabat peste cap, spre deplina supărare a fariseilor dogmatici, care respectau legea în sensul ei literal? Văd că îmi răspunzi: acest lucru l-a putut face doar Domnul, căci El este adevăratul Domn al sabatului.

Bine, dar te întreb: ştiau oare fariseii supăraţi că fiul tâmplarului era însuşi Domnul sabatului? - Tu afirmi că ei ar fi trebuit să îl recunoască, ca urmare a minunilor Lui. Dar eu îţi spun: pentru poporul iudeu aceste minuni nu erau suficiente pentru a recunoaşte deplina îndumnezeire a lui Christos, căci minuni au înfăptuit toţi marii profeţi, în toate timpurile, nu numai cei adevăraţi, ci şi cei mincinoşi câteodată. De aceea, nu este corect să pretinzi că minunile lui Hristos ar fi trebuit să-i convingă pe farisei de îndumnezeirea şi de măreţia Lui.

Pe de altă parte, toţi ceilalţi profeţi au sfinţit sabatul; numai El singur l-a dat peste cap. Nu era normal ca adepţii dogmatici ai legii (în sensul ei literal) să fie supăraţi pe El? Şi totuşi, Domnul nu a acceptat nici o clipă să negocieze cu ei.

Ce reiese de aici? Reiese că Domnul nu pune un preţ prea mare pe simpla respectare a legii. De ce? îngăduie-mi să îţi dau o mică pildă din sfera oricărui om care a trăit vreodată în această lume:

Să spunem că un tată are doi copii cărora le face cunoscută voia lui: el le arată un ogor şi o vie şi le spune: „Acum aţi crescut şi aţi devenit puternici. De aceea, vă cer să lucraţi cu hărnicie acest ogor şi această vie, pentru mine. În funcţie de hărnicia voastră, eu îmi voi da seama care dintre voi doi mă iubeşte cel mai mult". Aşadar, aceasta este legea, iar ea spune că numai acel fiu va fi părtaş la măreţia tatălui său care îl iubeşte cel mai mult.

Ce fac însă cei doi fii? Unul dintre ei ia sapa şi lucrează toată ziua ogorul şi via. Celălalt nu se omoară însă prea mult cu lucrul. De ce? Deoarece îşi spune în sinea lui: „Dacă sunt pe ogor sau în vie, atunci trebuie să mă lipsesc aproape tot timpul de iubitul meu tată. De altfel, eu nu-mi doresc atât de mult să mă bucur de măreţie, la fel ca fratele meu. Dacă mă pot bucura de iubitul meu tată, care este totul pentru inima mea, şi pot să fiu tot timpul în preajma lui, nu-mi pasă dacă fratele meu se va bucura în totalitate de măreţia părintelui nostru comun".

Ca să-l încerce, tatăl îi spune din când în când celui de-al doilea fiu: „Priveşte cu câtă hărnicie lucrează fratele tău, căutând să devină vrednic de iubirea mea". Dar fiul îi răspunde: „O, dragul meu tată! Dacă sunt pe ogor, atunci sunt departe de tine şi inima nu-mi dă pace, ci îmi strigă cu tărie: ‚Iubirea nu locuieşte în mână, ci în inimă; de aceea, ea nu doreşte să fie câştigată cu mâna, ci cu inima!' Dă-i fratelui meu, care lucrează atât de harnic, ogorul şi via. Singurul lucru pe care îl aştept eu de la tine este să îmi permiţi să te iubesc întotdeauna după dorinţa inimii mele, aşa cum doresc şi cum trebuie să te iubesc, pentru că tu eşti tatăl meu, adică tot ce am eu".

Ce crezi că îi va spune tatăl celui de-al doilea fiu, şi încă din profunzimile inimii sale? Cu siguranţă, îi va spune:

„Da, fiul meu multiubit, inima ta ţi-a destăinuit-o pe a mea; legea pe care v-am dat-o nu a fost decât o încercare. Dar, fiul meu, iubirea nu se află în lege, căci orice om care se limitează să respecte legea, o respectă doar din iubire proprie, pentru a câştiga astfel, prin puterea faptei sale, iubirea Mea, şi pentru a se împărtăşi din măreţia Mea. Cel care respectă astfel legea se află însă departe de iubirea mea, căci iubirea lui nu se ţine scai de mine, ci îşi doreşte răsplata mea.

Tu însă te-ai întors la mine. Nu ai dispreţuit legea, pentru că a dat-o tatăl tău, dar te-ai ridicat deasupra ei, iar iubirea te-a condus astfel înapoi la tatăl tău. De aceea, facă-se după voia ta: fratele tău va primi ogorul şi via, şi va avea dreptul să se împărtăşească din măreţia mea; tu însă, fiul meu multiubit, te poţi bucura de ceea ce ai căutat, adică de tatăl însuşi şi de toată iubirea lui!"

Cred, dragul meu prieten, că această pildă exemplifică limpede ce este mai presus: respectarea rigidă a legii sau ignorarea ei şi îmbrăţişarea în totalitate a iubirii.

Dacă tot nu îţi este suficient de clară această idee, te întreb altceva: dacă ai avea ocazia să-ţi alegi o mireasă dintre două fecioare, despre care ai fi absolut convins că amândouă te iubesc, dar nu şi care dintre ele te iubeşte

cel mai mult, nu ţi-ai propune tu oare să afli care dintre ele te iubeşte cel mai mult, pentru a o putea alege pe ea de soţie? Tu spui: „Acest lucru este foarte limpede; dar cum poate fi pus el în practică?” Vom vedea imediat.

Iată, să spunem că te duci la prima fecioară şi constaţi că aceasta este harnică şi activă. Iubirea ei pentru tine este atât de mare încât ea nu-şi mai vede capul de atâta muncă, în încercarea de a te servi. Ea face pentru tine cămăşi, şosete, pijamale şi multe altele. Are atât de mult de lucru încât, nu de puţine ori, din cauza nenumăratelor sale ocupaţii, ea aproape că nu-şi mai dă seama când vii la ea. Aceasta este prima fecioară. – A doua fecioară nu se omoară la fel de mult cu munca. Şi ea lucrează, ce-i drept, pentru tine, dar inima ei tânjeşte prea mult după tine ca să mai fie în stare să îşi consacre întreaga atenţie lucrului. Dacă tu o vizitezi şi ea te zăreşte de departe, uită complet de muncă, căci singura ei preocupare eşti tu şi prezenţa ta în viaţa ei! Pentru ea, tu eşti totul în toate, aşa că este dispusă să renunţe la întreaga lume de dragul tău! Spune-mi, pe care din cele două fecioare o vei alege?

Văd că îmi spui: „Dragă prietene! A doua fecioară îmi este infinit mai dragă decât prima, căci ce contează câteva cămăşi şi câţiva ciorapi? În mod evident, prima fecioară nu doreşte decât să îmi câştige respectul, pentru a primi în schimb de la mine recunoaşterea meritelor ei. Cealaltă nu îşi doreşte însă decât să mă iubească. Ea nu este preocupată de merite şi nu cunoaşte nimic altceva mai înalt decât eu însumi şi iubirea mea. De aceea, pe ea aş lua-o de soţie”.

Ei bine, dragă prietene, nu crezi că acest exemplu ilustrează exact caracterul Martei şi cel al Mariei? Ce i-a spus Domnul Martei, care era ocupată cu respectarea legii, şi ce i-a spus El Mariei cea smerită?

Din acest exemplu îţi poţi da seama cu uşurinţă ce anume cere Domnul de la fiecare om, dincolo de lege, şi în ce constă adevărata iubire faţă de Dumnezeu. – Aşa se şi explică de ce i-a respins El pe cei care respectau legea în sensul ei literal (respectiv pe farisei şi pe cărturari), de ce l-a lăudat pe vameşul păcătos şi de ce s-a dovedit mai dispus să deschidă porţile Împărăţiei lui Dumnezeu hoţilor, desfrânatelor şi adulterilor decât celor care treieră paiele uscate ale legii în litera ei.

De aceea, te întreb din nou, eu, aşa-zisul tău oponent: după ce măsură trebuie să îl iubim pe Dumnezeu mai presus de orice? Dacă avem o măsură, noi îl iubim în funcţie de ea; dacă nu avem însă nici o măsură, atunci îl iubim nemăsurat. De aceea, îţi mai pun încă o dată întrebarea:

Cum trebuie să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice? – Îţi răspund eu, Ioan: „A-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice” înseamnă: „A-L iubi pe Dumnezeu mai presus de toate legile!” – Cum este posibil acest lucru o să vedem în continuare.

Cum trebuie iubit Dumnezeu mai presus de orice

Pentru a afla şi pentru a înţelege temeinic cum trebuie să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de lege, noi trebuie să înţelegem că legea propriu-zisă nu este altceva decât calea uscată care conduce către iubirea lui Dumnezeu.

Cel care începe să-L iubească pe Dumnezeu în inima lui, acela a parcurs deja drumul. Cine îl iubeşte pe Dumnezeu numai prin respectarea legii, acela continuă să fie însă un călător pe drumul iubirii, drum dificil, pe marginea căruia nu cresc fructe şi pe care îl aşteaptă nu de puţine ori hoţii şi tâlharii.

Cine însă îl iubeşte cu inima curată pe Dumnezeu, acela îl iubeşte mai presus de orice! Căci a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice înseamnă: a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de toate legile. Cine se află în lumea exterioară şi avansează pe cale, acela trebuie să păşească mai departe pas cu pas, pentru a ajunge astfel în cel mai obositor mod cu putinţă la destinaţia propusă. Cine îl iubeşte însă pe Dumnezeu direct în inima sa curată, acela sare peste întreaga cale, deci inclusiv peste întreaga lege, şi îl iubeşte astfel pe Dumnezeu mai presus de orice.

Unii vor spune probabil: „Această explicaţie sună bizar, căci noi eram convinşi că ‚a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice' înseamnă: a-L iubi pe Dumnezeu mai mult decât orice pe lume". – De acord, vă spun eu, dar vă întreb: ce fel de măsură poate avea omul pentru a măsura o astfel de iubire? Oponentul de dinainte a arătat destul de limpede care sunt aceste măsuri supreme ale iubirii omului de pe pământ, demonstrând că iubirea faţă de Dumnezeu nu poate fi măsurată cu ele. De fapt, ea nu poate fi măsurată de nici o măsură.

Iar eu adaug: legea descrie perfect cum trebuie să se comporte omul în toate dorinţele sale pentru lucrurile lumeşti. Prin urmare, ea prezintă toate situaţiile posibile şi limitările la care trebuie să se supună omul atunci când iubeşte aceste aspecte lumeşti.

Când vorbim însă de iubirea lui Dumnezeu mai presus de lege, vorbim practic de o iubire mai presus de toate aspectele lumeşti, căci, aşa cum spuneam mai devreme, legea prezintă doar situaţiile lumeşti şi maniera în care trebuie să se comporte omul în aceste situaţii, conform ordinii dumnezeieşti. Următorul exemplu vă va ajuta să înţelegeţi mai clar această idee, ca şi cum ea ar fi scăldată plenar în lumina orbitoare a soarelui:

Aşa cum ştim, Domnul i-a spus tânărului bogat: „Vinde totul, împarte-ţi averea la săraci şi urmează-Mă!" – Ce înseamnă aceste cuvinte? E simplu: „Tinere, dacă până acum ai respectat legea, atunci ridică-te deasupra ei; dă-i înapoi acestei lumi toate legile şi toate lucrurile ei, şi rămâi cu Mine. În acest fel, te vei bucura de viaţa veşnică!"

Cine nu recunoaşte aici îndemnul de a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de lege?

Într-un alt context, Domnul le spune ucenicilor Săi: „Dacă nu veţi deveni la fel ca acest copilaş, nu veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu". Ce vrea să spună El cu aceste cuvinte? Nimic altceva decât:

„Dacă nu veţi veni la Mine la fel ca acest copilaş, uitând de această lume, inclusiv de legile ei, şi dacă nu Mă veţi strânge la piept cu toată iubirea, aşa cum procedează acest copil, atunci nu veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu!" De ce nu? Deoarece tot Domnul spune: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa! Cine vrea să vină la Mine, care sunt pe deplin una cu Tatăl, acela va putea intra prin Mine în împărăţia lui Dumnezeu".

Altfel spus, cine nu îl caută pe Domnul în inima sa plină de ardoare nu va putea să ajungă la Dumnezeu, chiar dacă a respectat neabătut ca o stâncă o mie de legi. Căci cine se mai află încă pe drum, cu siguranţă nu a ajuns la Domnul, iar cine a ajuns la Domnul, ce treabă mai poate avea el cu drumul?

Cei mai mulţi dintre voi susţin că drumul este mai important decât Domnul. Chiar dacă ajung la Domnul, ei fac din nou cale întoarsă şi se îndepărtează de El, numai pentru a se trezi din nou pe drumul cel jalnic! Astfel de oameni preferă de o mie de ori servitutea, sclavia şi jugul cel tare decât pe Domnul, Cel care l-a creat pe om liber. Aşa cum spunea Domnul însuşi, jugul Lui este uşor şi povara Lui este blândă. Într-adevăr, jugul este uşor, pentru ca el să nu apese pe ceafa iubirii faţă de Dumnezeu, împiedicând astfel trezirea la viaţă, iar povara este blândă, căci singura lege dată este iubirea! – Vom da în continuare un exemplu.

Fariseul cel drept se laudă pe sine însuşi, bucurându-se făţiş că încă se mai află pe drum. Vameşul consideră însă că drumul este foarte greu, căci nu a reuşit să-i vadă niciodată capătul. De aceea, el se apleacă în inima lui în faţa Domnului, recunoscându-şi astfel slăbiciunea şi neputinţa de a merge pe drum până la capăt. Prin acest gest de smerenie şi de adoraţie, el se agaţă de Domnul în inima lui şi face astfel un salt imens peste drumul cel greu, ajungând direct la destinaţia finală!

Cine nu înţelege din acest exemplu ce înseamnă să-L „iubeşti pe Domnul mai presus de orice”? – Să mergem aşadar mai departe. În cel de-al doilea exemplu, Marta se află încă pe drum, în timp ce Maria a ajuns deja la capăt! Nu cred că mai trebuie să insist cu explicaţiile, căci este mult prea limpede ce înseamnă în cazul de faţă să-L „iubeşti pe Domnul mai presus de orice”.

Pentru o înţelegere şi mai clară a acestei legi supreme a iubirii de Dumnezeu, să privim scena în care Domnul îl întreabă pe Petru, de trei ori, dacă acesta îl iubeşte? – De ce îi pune Domnul această întrebare lui Petru de trei ori? Doar era limpede că Domnul ştia că Petru îl iubeşte şi – oricum – îi va răspunde la cele trei întrebări cu aceeaşi inimă şi cu aceeaşi gură. Într-adevăr, Domnul ştia toate aceste lucruri. Nu de aceea i-a pus El aceste întrebări lui Petru, ci pentru ca Petru să recunoască că este liber şi că-L iubeşte pe Domnul mai presus de toate poruncile. Astfel, El i-a pus prima întrebare: „Petru, Mă iubeşti?”, adică: „Petru, M-ai găsit tu pe drum?” Petru i-a confirmat acest lucru şi Domnul i-a spus: „Paşte oile Mele”, adică: „Învaţă-i şi pe fraţii tăi să Mă găsească!” – El i-a pus apoi a doua oară întrebarea: „Petru, Mă iubeşti?”, adică: „Petru, te afli tu la poarta Mea?” – Petru i-a confirmat şi de data aceasta, iar Domnul i-a spus: „Atunci, paşte oile Mele!”, adică: „Atunci, adu-i şi pe fraţii tăi la Mine, ca să se afle şi ei la poarta vieţii!” În sfârşit, El i-a pus pentru a treia oară întrebarea lui Petru: „Mă iubeşti?”, adică: „Petru, ai ajuns tu deasupra poruncilor, prin iubirea ta faţă de Mine? Te afli tu în Mine, aşa cum Eu sunt în tine?” – Petru îi răspunde şi de această dată afirmativ, cu timiditate, iar Domnul îi spune încă o dată: „Atunci, paşte oile Mele şi urmează-Mă!”, adică: „Adu-i la Mine şi pe fraţii tăi, pentru ca şi ei să fie în Mine şi să locuiască în ordinea şi în iubirea Mea, la fel ca şi tine”.

A-L urma pe Domnul însemnă: a locui în iubirea Lui. Nu cred că mai este necesar să continui cu explicaţiile referitoare la iubirea lui Dumnezeu mai presus de orice. Pornind de la premisa că aţi înţeles acest lucru şi că aţi recunoscut lumina luminii, ne propunem să trecem imediat în cea de-a 12-a sală.

Explicarea semnificaţiei spirituale a celei de-a douăsprezecea porunci, predată în cea de-a douăsprezecea sală. Iubirea pentru aproapele tău

Am ajuns în interiorul acestei minunate săli, în mijlocul căreia se află, bineînţeles, o tablă mare care luminează ca soarele, pe care stă scris cu litere roşii şi strălucitoare: „Iubeşte-l pe aproapele tău la fel de mult ca pe tine însuţi; în această poruncă stau toate legile şi toţi profeţii". – Şi de această dată, se vor găsi unii care să spună: „Cum trebuie să înţelegem această poruncă? Iubirea de sine este o greutate, aşa că dacă ne luăm după această lege, iubirea faţă de aproapele tău nu poate fi la rândul ei decât tot o greutate, de vreme ce este comparată cu iubirea de sine. Cine doreşte să trăiască în virtute nu are voie să se iubească pe sine. Dacă nu are voie să se iubească pe sine, rezultă că el nu are voie să îl iubească nici pe aproapele său, căci iubirea faţă de acesta ar trebui să fie la fel ca şi iubirea sa de sine. Altfel spus, iubirea faţă de aproape echivalează cu a nu-ţi iubi deloc aproapele, de vreme ce este interzis să te iubeşti pe tine însuţi".

La prima vedere, răspunsul la această obiecţie pare dificil. În realitate, el este cât se poate de simplu: prin iubirea de sine se înţelege în acest caz iubirea pentru propria viaţă. Absenţa acestei iubiri echivalează de fapt cu absenţa vieţii!

Altfel spus, problema pe care o pune această lege este să recunoaştem diferenţa între iubirea justă şi iubirea incorectă de sine.

„Justă" este acea iubire de sine care nu îşi doreşte prea mult lucrurile pământeşti, cu excepţia celor pe care le-a primit în conformitate cu ordinea divină, a căror măsură a fost arătată atunci când am vorbit de a şaptea, a noua şi a zecea poruncă. Dacă iubirea ta de sine depăşeşte aceste măsuri, ea încalcă graniţele ordinii divine şi trebuie considerată ca un păcat. În limita acestor măsuri ea este însă justă şi cu ea compară această lege iubirea pentru aproapele tău. Căci dacă cineva îşi iubeşte fratele (sau sora) peste măsură, el începe practic să îl adore (sau să o adore), iar acest lucru nu îl face mai bun, ci mai rău.

Fructele care rezultă din această iubire exagerată pentru aproapele tău sunt chiar conducătorii popoarelor. De ce? – Deoarece poporul îşi alege din mijlocul său un conducător pe care îl admiră pentru talentele sale deosebite (altfel spus, pe care îl iubeşte peste măsură), după care suportă consecinţele grave ale alegerii sale, respectiv dictatura conducătorului ales şi a urmaşilor săi.

Unii vor spune: „Bine, dar regii şi prinţii trebuie să existe pentru a conduce popoarele şi ei au fost puşi de Dumnezeu". – Eu nu contest acest lucru, dar aş dori totuşi să aduc câteva lămuriri, explicând cum stau lucrurile de fapt şi cum ar trebui să stea ele.

Ce a spus Domnul spre poporul israelit atunci când acesta i-a cerut un rege? El a spus: „La toate păcatele pe care le-a săvârşit poporul acesta în faţa Mea, a mai adăugat acum încă unul, căci nu este mulţumit cu conducerea Mea şi îmi cere un rege”. – Din această frază se poate observa, cred eu, că regii nu au fost daţi popoarelor ca o binecuvântare, ci ca o judecată.

Întrebare: sunt oare regii necesari lui Dumnezeu pentru a conduce omenirea? Putem răspunde cu uşurinţă la această întrebare printr-o altă întrebare: a avut Domnul nevoie de vreun ajutor pentru crearea acestei lumi şi a acestei omeniri?

O altă întrebare: ce regi şi ce prinţi din istoria lumii L-au ajutat pe Domnul să creeze lumile şi să le pună de acord cu ordinea Lui? De ce aristocrat are El nevoie pentru a guverna vânturile, de ce prinţ are nevoie pentru a guverna lumina pe care o emit aştrii solari şi de ce rege are nevoie pentru a guverna întregul univers? Poate oare Domnul să susţină acest univers şi să menţină într-o ordine desăvârşită pământul şi soarele fără ajutorul prinţilor şi al regilor, sau are El nevoie de regii şi prinţii pământului pentru a-L ajuta?

Dacă am analiza istoria ancestrală a umanităţii am descoperi că fiecare popor a avut la început o constituţie teocratică, respectiv că nu a avut un alt Domn decât pe Dumnezeu. Doar cu timpul, când oamenii au devenit nemulţumiţi de conducerea liberală a lui Dumnezeu şi tocmai pentru că le mergea prea bine, s-au găsit popoare care să îşi aleagă conducători umani, pe care i-au iubit peste măsură. Astfel, dacă un om avea un talent deosebit, semenii săi ajungeau să-l adore, rugându-l să le fie conducător. Din păcate, ei nu s-au mulţumit doar să îi ceară să devină liderul lor spiritual, ci şi să dea legi şi să îi sancţioneze pe cei care le încălcau, şi astfel conducătorul iniţial a devenit un stăpân, un domnitor, un patriarh, iar apoi un prinţ, un rege şi un împărat.

Deci, împăraţii, regii şi prinţii nu au fost niciodată aleşi de Dumnezeu, ci doar acceptaţi de Acesta pentru judecarea oamenilor, care i-au ales singuri din mijlocul lor pentru a deveni împăraţi, regi şi prinţi, acceptând ca aceştia să îşi exercite puterea asupra lor prin propria lor voinţă. Această explicaţie ar trebui să fie suficientă pentru a confirma faptul că, în faţa lui Dumnezeu, iubirea excesivă de sine (şi implicit cea pentru aproapele tău) este o oroare.

A-ţi iubi aproapele la fel de mult ca pe tine însuţi înseamnă a-ţi iubi aproapele conform ordinii divine, adică respectând măsura justă care a fost dată fiecărui om de la bun început de către Dumnezeu. Dacă nu aţi înţeles încă pe deplin în ce constă această diferenţă, doresc să mai adaug câteva exemple prin care sper că veţi înţelege limpede ce urmări pot avea exagerările de o parte şi de cealaltă.

Să presupunem că într-un stat oarecare trăieşte un milionar. Reprezintă oare el pentru statul respectiv o binecuvântare sau un blestem? Să analizăm puţin acest lucru. Milionarul constată că băncile statului sunt instabile, şi ce face el? Îşi vinde bonurile de tezaur şi cumpără în schimbul lor mărfuri reale. Ca de obicei, conducătorii statului respectiv (cărora le-a

fost el însuşi până nu demult subaltern) se află într-o mare criză financiară. De aceea, ei îl caută pe milionarul nostru şi îi cer să le împrumute o parte din capitalul său. Milionarul acceptă, dar în schimbul unei dobânzi consistente şi al garanţiei că va putea face el însuşi parte din clasa conducătoare. Vecinii săi şi ceilalţi locuitori ai oraşului au şi ei nevoie de bani. El acceptă să le împrumută bani, fără să facă prea mult tapaj, dar în schimbul înregistrării sale în cartea lor funciară. Această situaţie se prelungeşte apoi ani de zile. Conducătorii statului devin din ce în ce mai săraci, iar locuitorii obişnuiţi nu devin nici ei mai înstăriţi. Ce se întâmplă în acest caz? Milionarul preia conducerea asupra tuturor. Nemaiavând nici un ban şi nici o proprietate, oamenii rămân întru totul la mila lui, iar el le aruncă cu aroganţă doar câţiva gologani pentru a-şi putea duce zilele. În acest fel, milionarul nostru preia frâiele puterii în stat şi devine în acelaşi timp stăpân peste vecinii săi îndatoraţi. Incapabili să plătească banii şi dobânzile sale, oamenii sunt executaţi silit şi sunt nevoiţi să îşi amaneteze toate lucrurile.

Cam aşa arată „norocul” care dă peste locuitorii unui stat atunci când dintre ei se ridică un milionar, respectiv un proprietar al unei iubiri de sine foarte abundente. Nu cred că mai trebuie să insist asupra acestui exemplu. – Dar să trecem acum la cel de-al doilea exemplu.

Să spunem că undeva trăieşte o familie cât se poate de săracă, care nu are nici măcar strictul necesar pentru a putea supravieţui. Un bărbat extrem de bogat şi neverosimil de bun află de această familie săracă, dar altminteri foarte curajoasă şi bună. Având o avere care depăşeşte cu multe milioane propriile sale nevoi, acest om se îndură de familia noastră şi îşi spune: „Doresc să fac această familie fericită. De aceea, îmi propun să le fac membrilor ei cadou o poziţie de stăpân şi să le dăruiesc o avere considerabilă, de o jumătate de milion. De-abia aştept să văd cum se vor lumina chipurile acestor oameni săraci atunci când vor afla vestea”. – După care face ceea ce a hotărât. O săptămână întreagă, membrii familiei respective varsă continuu lacrimi de bucurie, neuitând să îi mulţumească bunului Dumnezeu.

Dacă vom privi însă această familie norocoasă un singur an mai târziu, vom observa că membrii ei trăiesc în luxul deşănţat specific oamenilor bogaţi. Ei devin astfel mai răi şi, profitând de noua lor poziţie de putere, îşi dau toată silinţa să se răzbune în secret pe cei care nu i-au ajutat pe vremea când erau săraci. Acel „Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne” de la început va dispărea în scurt timp, fiind înlocuit cu tot felul de echipaje şi de slugi îmbrăcate luxos, şi alte asemenea mofturi.

Întrebare: a ajutat sau a dăunat acestei familii iubirea excesivă faţă de aproape? Nu cred că mai avem nevoie de cuvinte pentru a răspunde la această întrebare, fiind suficient să arătăm cu mâna către luxul deşănţat în care trăiesc aceşti oameni pentru a ne da seama cât de mult le-a folosit iubirea excesivă faţă de aproape pentru a ajunge la viaţa eternă. Din aceste două exemple se poate vedea că iubirea de sine şi cea pentru aproapele tău trebuie să se încadreze tot timpul în măsura justă a ordinii divine.

În mod similar, dacă un bărbat îşi iubeşte femeia peste măsură, el o va degrada. Femeia va deveni încrezută, se va crede mai presus decât altele

şi va deveni astfel o cochetă. La un moment dat, bărbatul se va trezi că nu mai are suficiente mâini pentru a satisface toate cererile femeii.

La fel, dacă un mire îşi iubeşte prea mult mireasa, aceasta va deveni îndrăzneaţă, iar în cele din urmă necredincioasă.

Pe scurt, iubirea de sine şi cea pentru aproapele tău trebuie controlată tot timpul, astfel încât ea să nu depăşească măsura justă. Cu aceasta nu am elucidat însă întreaga problemă, căci iubirea pentru aproapele tău este alcătuită din cu totul altceva decât ne imaginăm noi în momentul de faţă. – În capitolul următor ne propunem că aflăm care este esenţa interioară profundă a iubirii pentru aproapele tău.

În ce constă iubirea pentru aproapele tău?

Pentru a înţelege concret în ce constă iubirea pentru aproapele tău trebuie să începem prin a realiza cine este acest „aproape”. Acesta este nodul gordian. Unii se vor întreba: cum am putea înţelege acest lucru? Căci Domnul, singurul care a vorbit despre iubirea faţă de aproapele tău, nu a făcut precizări mai clare. Când a fost întrebat de scribi cine este acest aproape, El le-a spus doar o pildă: cine a fost aproapele unui om prins de tâlhari, respectiv un samaritean care l-a dus la un adăpost şi i-a turnat peste răni untdelemn şi vin.

Din acest exemplu nu reiese însă decât că, în anumite cazuri, cel care suferă un accident devine „aproapele” unui binefăcător, care devine la rândul lui „aproapele” său. Dacă oamenii nu devin însă „apropiaţi” decât în anumite împrejurări, ce fel de apropiaţi au oamenii obişnuiţi, care nu trebuie să facă faţă nici unei nenorociri şi nu se află în situaţia de a sări în ajutorul cuiva care a suferit un accident? Nu există nici un text mai general care să descrie mai exact conceptul de „aproape”? Aşa cum este definit el în acest exemplu, conceptul de „aproape” nu pare valabil decât atunci când cineva se află într-o mare nevoie, iar altcineva îi face o mare binefacere, datorită inimii sale bune.

Să vedem aşadar dacă în Sfânta Scriptură se mai găsesc şi alte asemenea texte, care să definească noţiunea de „aproape” într-o manieră mai generală. Iată un astfel de text:

„Binecuvântaţi pe cei care vă blestemă şi faceţi bine duşmanilor voştri!” – Din acest citat reiese limpede că Domnul a lărgit foarte mult conceptul de iubire faţă de aproapele nostru, întrucât El nu a exceptat de la această iubire nici măcar pe duşmanii noştri şi pe cei care ne blestemă.

Un alt citat sună astfel: „Împrieteniţi-vă cu Mamona”. Ce vrea să spună Domnul prin aceste cuvinte? Nimic altceva decât că omul nu trebuie să lase să treacă nici o ocazie pentru a face bine aproapelui său. Privind lucrurile dintr-o perspectivă exterioară, El permite chiar – fireşte, numai în cazuri extreme – sustragerea din bogăţia unui om bogat pentru a ajuta mai mulţi nevoiaşi, sau cel puţin unul singur.

Există un alt pasaj din Biblie în care Domnul spune: „Orice faptă bună îi veţi face unuia dintre aceşti săraci în numele Meu, Mie Mi-o veţi face”. – Domnul confirmă această frază atunci când vorbeşte despre

judecata „de apoi” sau spirituală. El îi defineşte astfel pe cei aleşi: „Eu am venit la voi gol, flămând, însetat, bolnav, prizonier şi fără casă şi masă, iar voi M-aţi primit, M-aţi îngrijit, M-aţi îmbrăcat, Mi-aţi dat de mâncare şi de băut” – blestemându-i în schimb pe cei care nu au făcut aşa ceva. Oamenii îl întreabă cum îl vor putea recunoaşte, iar Domnul le spune limpede:

„Orice le-aţi făcut sau nu le-aţi făcut săracilor în numele Meu, Mie Mi-aţi făcut”.

Din acest text rezultă destul de limpede în ce constă adevărata iubire faţă de aproapele nostru, şi – în consecinţă – cine sunt cei apropiaţi.

Mai există un text pe care aş dori să-l analizez. Acesta sună astfel: „Dacă voi daţi un ospăţ, nu-i invitaţi pe aceia care vă pot răsplăti invitându-vă la rândul lor la un astfel de ospăţ. Pentru această faptă nu veţi fi răsplătiţi în ceruri, pentru că v-aţi primit deja răsplata lumească. De aceea, invitaţi-i pe cei nevoiaşi, şchiopi, ologi, pe toţi oamenii săraci, care nu vă pot răsplăti în nici un fel, căci numai aşa vă veţi primi răsplata pentru fapta voastră în ceruri. În mod similar, dacă le veţi împrumuta banii voştri celor care nu vi-i pot da înapoi, vă veţi face vinovaţi de cămătărie; mai bine dăruiţi-le aceşti bani. Dacă însă le veţi împrumuta bani numai celor care vi-i pot da înapoi, cu tot cu dobândă, atunci veţi pierde răsplata voastră cerească. Atunci când daţi de pomană, faceţi acest lucru pe ascuns şi mâna voastră dreaptă să nu ştie ce face mâna stângă. În acest fel, Tatăl vostru din ceruri, care vede lucrurile ascunse, vă va binecuvânta şi vă va răsplăti în cer pentru fapta voastră!”

Eu cred că acest text defineşte foarte precis la cine se referă Domnul atunci când vorbeşte de „aproapele tău”. Haideţi să analizăm mai în detaliu semnificaţia profundă a acestui concept.

În toate exemplele de mai sus se vede clar că Domnul îi opune în permanenţă pe cei săraci celor înstăriţi. Ce rezultă de aici? Nimic altceva decât că săracii sunt puşi de Domnul în faţa celor înstăriţi; ei ar trebui să fie primii oameni de care să te simţi „aproape”, şi nu bogaţii faţă de alţi bogaţi sau săracii faţă de alţi săraci. Bogaţii nu se pot considera ca fiind apropiaţi faţă de alţi bogaţi decât dacă se adună în scopuri benefice şi pe placul lui Dumnezeu. La rândul lor, săracii nu se pot considera apropiaţi între ei decât dacă se adună frăţeşte, ajutându-se unul pe celălalt după posibilităţile lor, plini de răbdare şi de iubire faţă de Dumnezeu.

Dar cel mai evident exemplu de iubire pentru aproapele tău rămâne cel în care un om înstărit ajută un om sărac sau în care un om puternic ajută un om slab. Raportul între aceste categorii de oameni nu ar trebui să difere cu nimic de cel dintre părinţi şi copii.

De ce trebuie însă consideraţi foarte apropiaţi săracii de către cei înstăriţi, sau cei slabi de către cei puternici, aşa cum sunt copiii faţă de părinţii lor? Dintr-un motiv foarte simplu, şi anume: cel mai apropiat sufletului uman ar trebui să fie Domnul însuşi, care se manifestă cu precădere în această lume, conform propriilor Sale spuse, în cei săraci şi în cei slabi, precum şi în copii. Nu întâmplător spune El: „Orice le veţi face săracilor, Mie îmi veţi face!” – Altfel spus: „Chiar dacă nu Mă voi afla

întotdeauna ca persoană reală printre voi, voi veţi avea tot timpul de-a face cu oamenii săraci, iar aceştia sunt cei mai desăvârşiţi reprezentanţi ai Mei”.

La fel vorbeşte Domnul şi în legătură cu copilaşul: „Cine primeşte în numele Meu un asemenea copilaş, pe Mine Mă primeşte”.

Rezultă în mod evident că oamenii trebuie să se considere cu atât mai „apropiaţi” cu cât sunt mai plini de Spiritul Domnului. Domnul însă nu îşi dăruieşte Spiritul Lui bogaţilor acestei lumi, ci numai săracilor, celor slabi şi nevârstnici. Un om sărac este mult mai pătruns de Spiritul Domnului decât un om bogat, tocmai pentru că este sărac, întrucât sărăcia este un aspect de bază al Spiritului Domnului.

Cine este sărac se bucură astfel de o anumită asemănare cu Domnul, în timp ce un om bogat nu se bucură de această asemănare. De aceea, pe aceştia nu-i recunoaşte Domnul. Doar pe cei săraci îi recunoaşte Domnul. Privind lucrurile din această perspectivă, bogaţii trebuie să îi considere pe cei săraci nişte apropiaţi, având datoria să se apropie de ei dacă doresc să se apropie de Domnul; căci aşa cum sunt la ora actuală, bogaţii nu se pot considera deloc apropiaţi ai Domnului. Domnul însuşi a ilustrat în povestirea despre risipitorul bogat cât de mare este prăpastia dintre El şi bogaţi. El nu l-a aşezat în sânul lui Avraam decât pe săracul Lazăr, confirmând astfel că numai acesta îi este apropiat.

Acelaşi lucru i l-a spus Domnul şi tânărului bogat atunci când i-a recomandat să îşi împartă mai întâi averea celor sărmani, înainte să se întoarcă la El şi să-L urmeze. Practic, peste tot în Noul Testament Domnul îi prezintă pe cei săraci şi pe copii ca fiind cei mai apropiaţi de El, adică reprezentanţii Lui formali. Pe aceştia are bogatul datoria să-i iubească la fel de mult ca pe sine însuşi, dar nu şi pe cei asemenea lui. Nu întâmplător a spus Domnul că această poruncă a iubirii faţă de aproapele tău este asemenea primei porunci. El a dorit să spună astfel că: „Ce le veţi face acestor săraci, Mie îmi veţi face!”

Faptul că bogaţii nu trebuie să se considere reciproc apropiaţi unii de ceilalţi reiese din pasajul în care Domnul spune că bogaţii nu trebuie să invite alţi bogaţi ca oaspeţi şi nu trebuie să îşi împrumute banii altor bogaţi, precum şi din pasajul în care i-a recomandat tânărului să îşi împartă bunurile celor săraci, nu bogaţilor.

Dacă un om bogat spune: „Cei mai apropiaţi mie îmi sunt propriii mei copii”, eu îi răspund: greşeşti! Căci Domnul a ridicat în braţe un copil sărac, care cerşea la drumul mare, atunci când a spus: „Cine va primi un asemenea copil în numele Meu, pe Mine Mă va primi!” Domnul nu a avut niciodată ceva de-a face cu copiii bogaţilor.

Din această perspectivă, bogatul care se îngrijeşte cu o devoţiune excesivă de copiii lui comite un păcat foarte mare împotriva iubirii faţă de aproapele său. Cea mai bună îngrijire pe care le-o poate acorda el copiilor lui constă în a le oferi o educaţie pe placul Domnului şi în a nu-şi economi averea de dragul lor, ci în a o dărui în cea mai mare parte celor săraci. Numai dacă va face acest lucru îi va lua în braţele Sale Domnul pe copiii lui şi îi va călăuzi pe calea cea dreaptă. În caz contrar, Domnul îşi va întoarce faţa de la ei şi va lăsa fragila lor tinereţe în mâinile lumii, adică în mâinile

diavolului, pentru ca ei să devină astfel copii ai lumii, iar mai târziu adulţi orientaţi către cele lumeşti, ceea ce este totuna cu a spune demoni.

Dacă aţi şti cât de odioase apar în faţa Domnului averile şi mai ales actele de cămătărie, pe care le blestemă până în cel de-al treilea grad al iadului (cel mai de jos), aţi încremeni de spaimă şi v-aţi feri de ele cu o voinţă de tăria unui diamant!

De aceea, dacă doresc să scape de pedeapsa veşnică, bogaţii au datoria să înţeleagă această lege şi să îşi îndepărteze inima de la bogăţiile lor, profitând de ele numai pentru a face cât mai mult bine în jurul lor. În caz contrar, în lumea de dincolo nu îi aşteaptă altceva decât o şedere îndelungată în locuri jalnice, din care nu pot ieşi decât pe poteci infernal de înguste, pe care drumeţului nu-i merge cu mult mai bine decât cămilei nevoită să treacă prin urechile unui ac. Există însă şi locuri în care pedeapsa este veşnică, din care, după ştiinţa mea, nu pleacă nici o potecă de salvare. – De aceea, bogaţii ar face bine să înţeleagă cât mai limpede această lege, potrivit căreia orice om care posedă o avere cât de mică are datoria să facă ceva pentru săraci. Cred că am explicat astfel destul de clar în ce constă adevărata iubire faţă de aproapele tău. Aceasta este maniera în care este predată ea aici, în soare, unde este aplicată permanent. – Cum anume se întâmplă acest lucru vom vedea în continuare.

Învăţătura practică ce le este predată elevilor din lumea de dincolo în ceea ce priveşte iubirea faţă de aproapele lor

Aşa cum ştiţi foarte bine, doar cu o cunoaştere şi o credinţă teoretică nu se poate face niciodată ceva. La ce îi foloseşte omului dacă şi-a îndopat mintea cu mii de teorii, chiar dacă acestea sunt cât se poate de corecte? La ce îi foloseşte lui dacă înţelege tot ce este scris în cartea vieţii într-o manieră corectă, dar nu face nimic concret în această privinţă? Aceste cunoştinţe îi folosesc la fel de mult ca în cazul unui om care şi-a însuşit amănunţit toate teoriile muzicale, ajungând astfel la concluzia că dacă s-ar folosi de aceste teorii într-un mod practic, ar putea compune cea mai sublimă muzică, sau cel puţin ar fi un virtuoz fără egal al unui instrument sau altul. Întrebare: va fi oare acest om capabil să compună cu adevărat o bucată muzicală cu ajutorul acestor cunoştinţe teoretice temeinice, dacă el nu dispune de nici o îndemânare practică? Alternativ: va fi el în stare să cânte chiar şi cele mai simple măsuri ale unei compoziţii muzicale la un instrument muzical? Cu siguranţă nu, pentru că fără exerciţiu practic nici o teorie nu foloseşte la nimic.

Exemplul este comparabil cu cel al unui tată lipsit de înţelepciune care şi-ar îngriji copilul şi i-ar educa mintea, dar i-ar ţine tot timpul picioarele legate. Întrebare: va putea oare copilul să meargă vreodată, chiar dacă i-a văzut pe alţii mergând şi a învăţat teoretic toţi paşii şi toate mişcările picioarelor de la un maestru de dans spaniol? Eu cred că primul pas pe care va îndrăzni să îl facă va fi atât de nesigur încât copilul care a învăţat mersul doar în teorie se va trezi de îndată la pământ.

Pe scurt, ştiinţa teoretică lipsită de practică nu foloseşte la nimic! Ea este ca un candelabru aprins într-o sală goală, a cărui lumină arde numai

pentru sine şi nu foloseşte nimănui la nimic. În consecinţă, practica propriu-zisă a cunoştinţelor acumulate reprezintă singura lor destinaţie benefică. Şi întrucât în împărăţia celor mai curate spirite singura care contează este acţiunea concretă, iar acţiunea care are la baza ei iubirea faţă de aproapele tău reprezintă principiul esenţial al oricărei realizări spirituale, este uşor de înţeles că această poruncă a iubirii faţă de aproapele tău este predată în această lume mai mult pragmatic decât teoretic.

Cum se realizează acest lucru? Simplu: aceşti elevi – care acum sunt destul de maturi – sunt luaţi de spiritele mai desăvârşite şi puşi în diferite situaţii în care trebuie să înveţe să-i deosebească pe adevăraţii lor apropiaţi, mai ales în ceea ce îi priveşte pe cei nou-veniţi de pe pământ, de cei de care nu trebuie să se simtă foarte apropiaţi şi de cei de care trebuie să se simtă foarte îndepărtaţi. Ei trebuie să înveţe în aceste circumstanţe concrete cum trebuie să se poarte cu cei apropiaţi, cu cei mai puţin apropiaţi şi cu cei îndepărtaţi.

Este binecunoscut faptul că, în tinereţe, sentimentul compasiunii este mai puternic decât la vârsta de adult. În aceste condiţii, nu este de mirare că aceşti elevi reacţionează cu o mare compasiune în faţa diferitelor situaţii în care sunt puşi.

Ei şi-ar dori să permită accesul tuturor spiritelor în cer, întrucât nu ştiu încă din experienţa personală că cerul nu le poate oferi o stare de fericire autentică decât celor apropiaţi, în timp ce pentru cei mai puţin apropiaţi şi pentru cei îndepărtaţi el reprezintă un chin din ce în ce mai mare, ba chiar o tortură (pentru cei din urmă). De aceea, elevii învaţă cu această ocazie să recunoască pe deplin în ce constă adevărata iubire faţă de aproapele lor, inclusiv faptul că fiecărei fiinţe trebuie să îi fie lăsată libertatea de a fi ea însăşi şi de a avea acces la lumea spirituală care îi corespunde (respectiv, care corespunde iubirii sale).

Cine doreşte să ajute pe cineva, dar acţionează împotriva iubirii acestuia, nu se poate spune că l-a slujit cu iubire. De pildă, dacă cineva îşi roagă vecinul să îi dea o haină şi acesta îi dă în loc o bucată de pâine, va fi oare cel care i-a adresat rugăciunea mulţumit de răspunsul primit? Cu siguranţă nu, fiindcă el l-a rugat să îi dea o haină, nu o bucată de pâine.

La fel, dacă cineva merge într-o casă şi cere o mireasă, iar în loc de mireasă primeşte o traistă plină cu sare, va fi el oare mulţumit cu aceasta? Sau, dacă cineva vrea să meargă într-o localitate situată la nord, unde are o treabă, iar un prieten îşi înhamă pe loc căruţa şi îl ia cu sine pe omul nostru, dar îl duce către sud, îl va ajuta el cu adevărat?

De aceea, înainte să pună în aplicare, într-o manieră pragmatică, iubirea lor faţă de cei apropiaţi, elevii spirituali din această lume solară au datoria să cerceteze mai întâi iubirea spiritelor care sunt îndrumate către ei. După cum este această iubire, exact aşa trebuie să acţioneze ei, în funcţie de această iubire.

De pildă, dacă un spirit doreşte să ajungă în iad, pentru că într-acolo îl mână iubirea lui, fără de care el nu ar dispune de nici un fel de viaţă, trebuie condus de aceşti elevi către iad, iar dacă spiritul îşi doreşte cu adevărat să ajungă în rai, el trebuie direcţionat pe calea dreptăţii, până când

se purifică suficient de mult pentru a se putea integra în acest rai, devenind astfel un cetăţean autentic al acestuia.

Raiurile sunt însă de mai multe feluri, şi nu este suficient să aduci toate spiritele într-unul şi acelaşi rai. Lumea spirituală în care ajunge duhul omului după părăsirea corpului fizic trebuie să corespundă în fiecare atom cu iubirea spiritului său. În caz contrar, noul cetăţean ceresc nu va suporta viaţa trăită în acea lume spirituală, la fel ca un peşte care nu se simte deloc bine atunci când este scos din apă.

Aşa cum spuneam mai devreme, iubirea omului este însăşi viaţa sa. Dacă nu se integrează într-un mediu propice acestei iubiri, el nu poate supravieţui în acel mediu. De aceea, iubirea faţă de aproape trebuie explicată şi predată foarte exact în împărăţia spiritelor curate, înainte ca aceste spirite să devină cu adevărat capabile să întâmpine şi să conducă acolo unde trebuie spiritele nou-venite de pe pământ, într-un acord deplin cu ordinea divină, precum şi pentru a se putea descurca cu cei care se află deja de mult timp în împărăţia spiritelor.

Predarea şi explicarea acestei iubiri faţă de aproapele tău constă aşadar în cercetarea şi recunoaşterea tipului de iubire care există într-un spirit, în contextul cunoaşterii şi înţelegerii căilor ordinii divine, pentru a putea ghida corect aceste spirite.

Nimeni nu are voie în această lume să comită vreun act de violenţă faţă de un alt spirit. Voia lui liberă, dublată de cunoaşterea lui, determină calea şi iubirea spiritului, şi implicit maniera în care trebuie ghidat el pe această cale.

Singura situaţie în care sunt permise acţiuni de pedeapsă este cea în care spiritele ajung într-adevăr în locul care corespunde pe deplin iubirii lor, dar pătrund în el cu rea-voinţă. Chiar şi în acest caz trebuie să se ţină însă cont de felul răutăţii lor.

Aceasta este maniera pragmatică şi concretă în care sunt învăţaţi elevii din soare cum trebuie să înţeleagă şi să aplice iubirea faţă de aproapele lor. Abia după ce ajung la o veritabilă iscusinţă în aplicarea acestei legi primesc ei cununa desăvârşirii. Ei primesc acum misiunea precisă, pe o durată de timp determinată, de a acţiona ca îngeri păzitori ai oamenilor care trăiesc pe pământ, pentru a se perfecţiona cu această ocazie în practica virtuţii divine a răbdării. Nu v-ar veni să credeţi cât de greu îi vine unui asemenea spirit educat în lumea celestă să se poarte aşa cum a fost învăţat cu oamenii încăpăţânaţi ai acestui pământ, făcându-le concesii peste concesii, astfel încât aceştia să nu remarce faptul că sunt ghidaţi de un asemenea înger păzitor pe toate căile pe care merg, într-un acord strict cu iubirea lor.

Într-adevăr, nu este deloc o nimica toată să asişti la felul în care omul încredinţat ţie se rătăceşte din ce în ce mai mult în răutatea acestei lumi, uitând aproape complet de Domnul, cu atât mai mult cu cât tu ştii că eşti înzestrat cu toată puterea divină, dar nu ai voie, ca începător, să invoci focul ceresc, ci trebuie să veghezi în permanenţă asupra sufletului care ţi-a fost încredinţat.

O educatoare de pe pământ se află într-un veritabil rai, chiar dacă trebuie să aibă grijă de un copil rău şi neastâmpărat, prin comparaţie cu un înger păzitor aflat la începutul misiunii sale. Imaginaţi-vă cât de multe lacrimi trebuie să verse acesta ştiind că singurul mod în care are voie să îl ajute pe om constă într-o şoaptă (de cele mai multe ori rămasă neauzită) la urechile conştiinţei acestuia, sau – în anumite ocazii ieşite din comun – în dreptul de a-l feri pe om de un eventual accident ori de un obstacol pus în calea lui de către cei din iad. În toate celelalte cazuri, îngerul păzitor nu are dreptul să acţioneze, pentru a nu-i încălca liberul arbitru omului, şi implicit, pentru a nu se opune astfel direcţiei către care îl mână propria lui iubire.

Închipuiţi-vă acum soarta nu arareori amară a unei educatoare terestre atunci când aceasta primeşte în grijă mai mulţi copii duri şi răi. Chiar şi soarta unui tăietor de lemne este mai uşoară decât a ei, căci lemnul se lasă tăiat şi despicat după voinţa tăietorului de lemne, dar copilul neastâmpărat îşi bate joc de voinţa învăţătoarei sale. Această soartă amară este însă doar o umbră abia simţită faţă de aceea a unui înger păzitor căruia îi este încredinţat fie un zgârcit, fie un hoţ, un criminal, un jucător de cărţi, un desfrânat sau un adulter. Îngerul trebuie să privească pasiv la aceste fapte groaznice şi nu are voie să se folosească în nici un fel de puterea lui pentru a le preîntâmpina. Chiar dacă, în anumite situaţii, îi este permisă o mână de ajutor pentru preîntâmpinarea faptelor, această mână trebuie întinsă cu atâta înţelepciune, încât protejatul său să nu fie în nici un fel incomodat în posibilitatea de a-şi manifesta liber voinţa, ci cel mult în ducerea la bun sfârşit a acesteia.

Aceasta este maniera pragmatică în care elevii noştri celeşti trebuie să exerseze iubirea faţă de aproapele lor, dar mai ales virtutea răbdării divine. – Vom vedea în continuare ce se întâmplă cu ei după ce termină această perioadă de stagiu în care îşi exersează răbdarea.

Esenţa şi consecinţele viciului

După ce şi-au exersat îndeajuns virtutea răbdării, elevii se întorc din lumea exterioară în care şi-au îndeplinit misiunea, de obicei după moartea protejatului încredinţat lor, dar încă mai trebuie să stea în apropierea respectivului spirit atât timp cât durează starea de tranziţie natural-spirituală a sufletului celui decedat. După ce acesta ajunge în sfera spirituală care îi corespunde (căci trebuie să menţionez că spiritele rămân şi în continuare în totalitate pe cont propriu), elevul se întoarce din nou în soarele spiritual, unde se va îndrepta către o direcţie nouă. – Încotro însă? Acest lucru este uşor de ghicit, dacă luăm în considerare că elevii noştri au avut până acum destule ocazii să privească şi să cunoască practic încălcările legii, mai întâi într-o manieră spiritual-ştiinţifică, în calitatea lor de ucenici, iar apoi într-o manieră mai concretă, ca îngeri păzitori.

Cunoaşterea dobândită în acest fel de ei nu este încă suficientă, căci în spatele ei se află o cunoaştere încă şi mai profundă, iar în spatele acesteia o altă cunoaştere, mai subtilă, căci fiecare viciu are o anumită consecinţă şi numai înţelegerea acesteia permite recunoaşterea motivului sau a cauzei principale a viciului. Cine nu a văzut urmările viciului şi nu înţelege pe

deplin motivul care a stat la baza lui, nu poate dezaproba îndeajuns de mult, liber şi într-o deplină cunoştinţă de cauză, viciul respectiv. Pe de altă parte, numai cine înţelege în profunzime că orice consecinţă este, conform ordinii divine, urmarea unei cauze precise devine un duşman adevărat al viciului, într-un mod liber asumat.

Cum pot ajunge însă elevii noştri la o astfel de cunoaştere? În acest scop, ei trebuie să coboare în iad, alături de alte spirite extrem de puternice şi foarte experimentate, de la primul şi până la ultimul şi cel mai de jos nivel al acestuia. În primul şi în al doilea iad, elevii constată direct urmările viciului, iar începând cu cel de-al doilea ei încep să înţeleagă din ce în ce mai clar cauzele acestuia, studiind consecinţele sale vizibile. În sfârşit, în cel de-al treilea şi cel mai de jos iad ei învaţă să recunoască principalul motiv sau principala cauză a oricărui viciu.

Unii vor spune: „Consecinţa şi cauza ei sunt două puncte ale aceluiaşi cerc care se întâlnesc în acelaşi loc, căci nimeni nu comite o faptă dintr-un alt motiv decât din acela de a obţine ceea ce doreşte ca urmare a faptei sale.

Spre exemplu, dacă cineva ia decizia să îi fure cuiva banii, motivele care l-au îndemnat către această faptă sunt cu siguranţă iubirea sa pentru bani şi beneficiile pe care le poate obţine prin această decizie. Fapta sa nu poate avea la bază alte motivaţii. Dacă el intră prin furt în proprietatea banilor aproapelui său, această proprietate este indubitabil o consecinţă a faptei sale. Consecinţa este însă totuna cu motivaţia de dinainte, concretizată prin fapta propriu-zisă.

Dar eu vă spun: dacă privim lucrurile din acest punct de vedere, omul comite un act de înaltă trădare faţă de propria sa conştiinţă, demonstrând astfel că nu are nimic de-a face cu înţelepciunea interioară. De aceea, doresc să aduc un exemplu opus, din care va rezulta limpede că urmarea şi motivaţia faptei propriu-zise sunt două lucruri cât se poate de diferite.

Înainte să trecem însă la acest exemplu, doresc să fac anumite afirmaţii care decurg din ordinea divină şi care demonstrează că orice faptă are o consecinţă precisă, fapt valabil încă de la începuturile veşniciei şi care permite ca, studiind o anumită faptă, să afli şi motivaţia care a stat la baza ei.

Afirmaţiile sună astfel: fiecare faptă este sancţionată în mod corespunzător de către Dumnezeu. Această consecinţă a ei reprezintă o judecată imuabilă care îi corespunde precis. Această lege este dată de Domnul şi afirmă că orice faptă se judecă pe sine, prin consecinţele ei.

La fel cum orice faptă bună are la bază o motivaţie precisă, respectiv punerea la unison cu voinţa Domnului, tot aşa stau lucrurile şi în privinţa faptelor rele. Altfel spus, orice faptă rea are întotdeauna una şi aceeaşi motivaţie, şi anume dogmele.

Haideţi să explicăm mai clar acest lucru printr-un exemplu. Să presupunem că avem de-a face cu un desfrânat. Acesta dă curs instinctelor sale de-a lungul întregii sale vieţi, fără să ţină cont de nimeni altcineva. Dacă este privit din exterior, nimeni nu poate vedea pe trupul său urmările

viciului, pentru că trupul nu oglindeşte întotdeauna consecinţele viciului. Acest om îşi degradează însă spiritul, irosindu-şi puterea vitală (deopotrivă din punct de vedere material şi spiritual) prin acţiunile lui vicioase, care corespund întru totul iubirii sale grosiere şi trupesc-materiale. Ce îi rămâne la sfârşit omului? Nimic altceva decât o viaţă de polip a sufletului său. Acesta ajunge în lumea de dincolo sărac lipit, neavând nimic altceva decât senzualitatea şi dorinţele sale trupeşti. Aspiraţiile lui nu diferă cu nimic de acelea ale unui polip, care nu îşi doreşte nimic altceva decât să continue să se bucure la infinit de poftele sale. În aceste condiţii, o acţiune de salvare spirituală a acestui suflet este imposibilă, întrucât spiritul s-a contopit întru totul – în timpul vieţii sale pământeşti – cu sufletul senzual.

Întrebare: poate oare un astfel de spirit ajuns în lumea de apoi să aspire la o viaţă mai înaltă? Cine doreşte să înţeleagă răspunsul la această întrebare nu are decât să încerce să prindă din mare un polip şi îl lase la soare. El va constata în cel mai scurt timp că dacă scoţi un polip din elementul noroios care îi corespunde de drept şi îl pui într-un loc uscat, cu aer curat, polipul va muri, se va contracta, va intra într-o fază de descompunere, iar în final se va usca şi se va transforma într-un fel de bulgăre de noroi.

Iată, la fel se petrec lucrurile şi cu sufletul lacom, senzual şi desfrânat. El este ca un polip din mlaştină şi nu are nici o altă dorinţă decât aceea de a se deda la infinit plăcerilor sale. Toată inteligenţa sa se rezumă la împlinirea plăcerilor sale. Ce consecinţă poate avea această atitudine? Ea nu poate avea decât o singură consecinţă: o stare infernală a sufletului, adică scufundarea din ce în ce mai profundă în cea mai joasă sferă a vieţii animalice. Ei bine, această sferă este numită „primul iad”. Ea reprezintă consecinţa faptului că spiritul s-a coborât singur la stadiul cel mai jos al vieţii animalice, din care a fost ridicat cândva de Domnul, trecând prin numeroase etape, cu scopul de a face din el un om liber.

Aşa se explică de ce priveşte Domnul cu atâta oroare dorinţele simţurilor şi de ce insistă El atât de mult asupra necesităţii ca spiritul aflat în interiorul sufletului să se separe din ce în ce mai profund de această senzualitate a sa. Aceasta este singura manieră în care un suflet poate fi salvat cu tot cu spiritul său. Căci dacă sufletul interior este hrănit în continuare, el creşte din ce în ce mai puternic la unison cu dorinţa sa de desfrâu şi nimeni nu va mai putea salva în veci sufletul respectiv.

Unde conduce această atitudine interioară? Ascultaţi! Dat fiind că spiritul s-a identificat întru totul cu acest suflet desfrânat, întreaga lui capacitate de a iubi a ajuns să devină una cu această dorinţă lacomă a sufletului său. Dacă sufletul încearcă să se elibereze prin abstinenţă, spiritul se simte supărat şi jignit, căci nu mai primeşte hrana cu care s-a obişnuit şi este lăsat să se simtă înfometat.

De la această supărare şi de la această jignire spiritul trece cu uşurinţă la o stare de furie şi cere să fie despăgubit. Unde găseşte el mediul propice pentru această stare de spirit? În cel de-al doilea iad!

Ce este de fapt al doilea iad? Nimic altceva decât urmarea primului iad, care atestă motivaţia fundamentală ce stă la baza primei acţiuni.

Furia nu este altceva decât fructul iubirii de sine exagerate, iar rădăcinile ei sunt ura şi dorinţa de a domni asupra celorlalţi cu orice preţ. Aceasta este rădăcina tuturor păcatelor şi ei îi corespunde cel de-al treilea iad. – Vom explica în continuare cum derivă din cel de-al doilea iad al treilea iad şi cum învaţă elevii noştri toate aceste lucruri într-o manieră pragmatică.

Cel de-al doilea iad

Ştiţi voi ce anume stă la baza supunerii oamenilor de pe pământ? Răspunsul este foarte uşor. Să fie oare vorba de marele lor respect pentru persoana Domnului? Nici vorbă! Căci dacă cineva respectă pe altcineva, el nu se supără în secret pe el, nici nu-l înjură şi nu doreşte dispariţia sa. Subalternii adoptă însă frecvent o astfel de atitudine faţă de superiorul lor. Cine nu dă ascultare altcuiva din respect, nu îi va da ascultare nici din iubire. Singurul motiv care rămâne şi care îi face pe oameni să fie ascultători este teama.

Pe ce se bazează această teamă? Ea se bazează în primul rând pe propria neputinţă, în al doilea rând pe puterea mai mare a superiorului şi în al treilea rând pe faptul bine ştiut că un şef nu este întotdeauna îngăduitor cu vieţile subalternilor lui. Este greu să ai încredere în cineva care dispune de milioane de arme cu care poate ucide şi care nu trebuie să dea socoteală nimănui pentru moartea unuia sau a mai multor oameni; căci furia unui stăpân poate însemna moartea mai multor mii de oameni.

Aşadar, dacă analizăm cu atenţie realitatea, vom constata că principalul motiv care stă la baza ascultării oamenilor de pe pământ este frica de moarte.

Dacă într-o ţară oamenii ar renaşte întru spirit, ei nu ar mai putea fi controlaţi prin această frică de moarte, iar liderul lor ar trebui să schimbe radical regulile jocului dacă doreşte să rămână în continuare conducătorul poporului.

Dar pe ce se bazează de fapt frica de moarte a oamenilor? Vă spun eu: la baza ei stă ignorarea faptului că după ea va urma o altă viaţă (altfel spus, lipsa lor de credinţă). Ce om se teme să meargă la culcare, deşi somnul nu este altceva decât o moarte periodică a trupului? De ce nu se teme nimeni de somn? Pentru că toţi oamenii ştiu din experienţă că după perioada de somn se vor trezi iarăşi, neschimbaţi, chiar dacă în realitate ei se trezesc la o viaţă nouă. Dacă ar uita de această experienţă de viaţă, oamenii s-ar teme de somn la fel de mult cum se tem de moartea totală a trupului lor. Şi astfel, pe pământ ar exista nenumăraţi oameni care ar fi convinşi că nu au decât o singură viaţă efemeră, care dispare la sfârşitul zilei, în timp ce în ziua următoare s-ar naşte altcineva în trupul lor.

Există în Asia o anumită sectă ai cărei membri cred că sufletul lor zboară de la o zi la alta, întrupându-se în alte animale, şi că acesta nu locuieşte decât cel mult o zi în trupul omenesc. Chiar dacă sufletul omului îşi aduce aminte de trecutul său, acest lucru se datorează memoriei corpului, şi nu conştiinţei sale. Altfel spus, sufletul care îi urmează după plecarea sa va avea acces la aceeaşi memorie genetică a corpului său. Aşa sună filozofia

acestor oameni, care se tem de moarte de căderea nopţii şi de instaurarea perioadei de somn, în care consideră că vechiul suflet este alungat din trup, pentru a-i face loc unui alt suflet. De aceea, aceşti oameni încearcă să alunge somnul natural prin tot felul de mijloace. Această atitudine aberantă nu diferă prea mult de frica oamenilor obişnuiţi de pe pământ în faţa morţii corporale.

Dacă oamenii şi-ar trezi spiritul, ei şi-ar face tot atât de puţine griji şi s-ar simţi tot atât de speriaţi de renunţarea la trupul lor ca un om normal care nu se sinchiseşte de somn. Căci experienţa spiritului este viaţa veşnică, care nu poate fi distrusă, la fel cum sufletul ştie din experienţă că trupul care doarme se va trezi în ziua următoare, şi de aceea nu se teme de somn.

Teama de moarte nu poate domni în sufletul omului decât atât timp cât spiritul său nu este încă trezit şi nu îi inspiră o altă cunoaştere.

Ţinând cont de aceste informaţii, să ne întoarcem înapoi la primul iad. Aşa cum spuneam, sufletul care ajunge în acesta nu este decât un polip senzual şi înfometat, care nu cunoaşte altceva decât egoismul şi iubirea de sine, considerând că dacă nu îşi va împlini dorinţele sale senzuale va fi distrus şi anihilat complet.

În cel de-al doilea iad, sufletele sunt silite să îşi înfrâneze poftele prin post, devenind astfel din ce în ce mai mici şi eliberând într-o măsură din ce în ce mai mare spiritele pe care le ţin captive prin identificarea cu senzualitatea lor. În cazuri mai rare, spiritele ceva mai bune care ajung în acest iad se întăresc şi îşi înalţă din ce în ce mai mult sufletul corespondent. Cele mai multe spirite care ajung însă aici se simt jignite şi supărate pentru că nu-şi pot satisface poftele (considerând că astfel le este neglijat sufletul, şi chiar că sunt neglijate ele însele), motiv pentru care devin furioase. Datorită acestei stări permanente de furie, în mintea lor creşte şi se dezvoltă din ce în ce mai mult ideea că Divinitatea este de vină pentru această neglijare a lor, motiv pentru care Ea nu trebuie tratată cu prea mult respect.

Cu cât această idee se dezvoltă mai mult în mintea unui astfel de spirit, cu atât mai nemulţumit devine el de măsura în care i s-a dat dreptul să participe la fericirea eternă.

Pornind de la această nemulţumire în creştere, spiritul se identifică din ce în ce mai mult cu ura şi cu dorinţa de răzbunare. Pe măsură ce acest sentiment se amplifică, el devine din ce în ce mai mult un „spirit care îl dispreţuieşte pe Dumnezeu” (adică un demon). El constată că nu poate fi distrus şi îşi cultivă convingerea că prin amplificarea urii sale, spiritul său se va întări la nesfârşit. Din această convingere se naşte ideea satanică potrivit căreia Divinitatea se teme de puterea în creştere a acestor spirite, motiv pentru care Aceasta se ascunde de ele şi le trimite tot felul de spirite slabe şi fricoase pentru a le spiona în secret lucrările. Speriată de cele aflate de la spionii Ei, Divinitatea se retrage şi mai mult, încercând prin toate metodele posibile să se apere de un posibil atac al acestor spirite puternice.

Cultivând în permanenţă astfel de idei absurde, aceste spirite demoniace ajung la o încredere din ce în ce mai mare în ele însele, amplificându-şi prin acelaşi cerc vicios dorinţa de răzbunare împotriva Divinităţii. În viziunea lor, Divinitatea devine din ce în ce mai

neputincioasă, motiv pentru care ajung să o deteste din răsputeri, să o dispreţuiască şi să o urască, considerându-se în schimb pe ele însele ca pe nişte fiinţe mult mai elevate!

Spiritele care au ajuns la aceste concluzii se află deja cel de-al treilea iad. Protejaţi în secret de puterea divină, elevii din soare coboară în cel mai jos iad, pentru a afla aici, direct de la sursă, principalul motiv al păcatului şi dificultatea drumului de întoarcere înapoi. – Ei nu pot identifica acest motiv profund al tuturor păcatelor decât în cel mai de jos şi mai groaznic iad, scop în care ne propunem şi noi să coborâm aici şi să descriem anumite scene care ne vor ajuta să înţelegem mai bine în ce constă acest motiv.

În toată creaţia nu există nimic care să poată fi distrus

Se vor găsi cu siguranţă unii care să-şi pună întrebarea: „Bine, dar cum ar putea un suflet aflat pe o treaptă inferioară de conştiinţă să se opună puterii infinite şi indestructibile a vieţii, care stă inclusiv la temelia propriei sale vieţi? Nici o creatură limitată nu se va putea compara vreodată cu Nemărginirea; cum este în acest caz posibil ca ea să îşi facă iluzia că se poate lupta cu Ea, obţinând chiar victoria!?" – Întrebarea pare de bun simţ, dar ea derivă de fapt din ignoranţă, adică din necunoaşterea ordinii imuabile a lui Dumnezeu, constând în emiterea unor ipoteze şi a unor aproximaţii. Iar cum în împărăţia curată a spiritelor nu există ipoteze şi aproximaţii, ci numai adevăruri absolute, este greu ca ea să primească un răspuns deplin.

Orice răspuns spiritual reprezintă un adevăr absolut. De aceea, dacă întrebarea pusă este relativă, ea nu poate căpăta un răspuns absolut. Cel care întreabă va primi, ce-i drept, un răspuns, dar niciodată unul direct, ci numai unul care exprimă un adevăr indirect. Exact aşa se petrec lucrurile şi în acest caz. Răspunsul pe care îl vom da va anula de la sine întrebarea.

Vom arăta imediat, prin câteva exemple, dacă o creatură inferioară sau subordonată poate sau nu să se împotrivească puterii care a creat-o, şi dacă ea poate fi distrusă de puterea nemărginită a vieţii.

Nu cred că trebuie să precizez cât de greu este un munte alcătuit din stânci uriaşe, căci orice om care a avut de-a face măcar o dată cu povara unor pietre mult mai mici îşi poate da seama de acest lucru. Din ce este alcătuit însă muntele? Din tot felul de particule mici, atomice, care sunt lipite puternic unele de celelalte prin forţa lor de atracţie reciprocă. Dacă am săpa sub munte până în centrul său, care susţine partea sa cea mai înaltă, deci şi cea mai grea, vom descoperi că acest centru este alcătuit din pereţi de piatră bine conservaţi şi foarte tari. Dacă am lua însă din aceşti pereţi tari o singură pietricică şi am pune-o pe o placă de oţel sau de piatră, după care am apăsa-o foarte uşor cu un ciocan, ea se va face fărâme şi se va risipi.

Întrebare: de ce nu şi-a putut menţine starea iniţială această pietricică sub presiunea ciocanului, deşi a fost în stare în decursul a mii de ani să ţină piept presiunii infinit mai mari a întregii greutăţi a muntelui? Unii vor spune: „Atât timp cât s-a aflat sub munte, ea a făcut parte integrantă din masa de ansamblu a muntelui şi a putut astfel să reziste cu ajutorul celorlalte părţi presiunii generale. De îndată ce a fost izolată, ea nu a mai avut însă nici un ajutor şi a fost nevoită să cedeze la cea mai mică presiune". – De acord,

dar a distrus-o pe deplin această presiune? Nici vorbă, ci doar a împărţit-o în numeroase particule mult mai mici.

Există oare vreo presiune care ar putea distruge de tot această pietricică? – Nu, nu există, oricât de mare ar fi ea. Singurul lucru posibil este ca ea să fie divizată în părţi din ce în ce mai mici, care devin însă din ce în ce mai puţin distructibile.

În mod similar, întregul pământ se sprijină pe centrul lui mic. Cum poate acesta să reziste în faţa uriaşei forţe de atracţie universală, care acţionează asupra lui din toate părţile? El rezistă pentru simplul motiv că, în acord cu ordinea divină imuabilă ce acţionează în toată creaţia nemărginită, în această creaţie nu există nimic care să poată fi distrus. De aceea, cel mic se poate afirma întotdeauna în faţa celui mare, dacă nu în forma sa actuală, atunci într-o altă formă.

Dacă aceste părţi minuscule îşi dau seama că sunt indestructibile de-a pururi, vă pun întrebarea: ce putere din lume le-ar mai putea stăpâni vreodată, învingându-le pentru totdeauna? Pe de altă parte, pierde ceva muntele dacă elementul cel mai mic care stă la baza temeliei lui este indestructibil? Cu siguranţă nu, căci dacă un singur atom de la baza lui ar fi distructibil, la fel ar trebui să fie şi ceilalţi, şi în acest mod s-ar fi zis cu întregul munte!

În aceeaşi situaţie s-ar afla şi pământul, ba chiar şi Dumnezeu însuşi, dacă în toată nemărginirea Sa ar exista măcar un singur lucru care să poată fi distrus.

De aceea este ordinea divină atât de imuabilă, deoarece în cadrul ei cel mic poate dăinui de-a pururi alături de cel mare. Aşa se face că un spirit inferior care ştie că nu poate fi omorât şi că este, astfel, indestructibil, nu mai are nici o frică faţă de spiritul superior care l-a creat. Mai mult, el ajunge astfel la un sentiment de orgoliu, spunându-şi: „Eu sunt atât de necesar şi de indisponibil pentru existenţa Spiritului suprem care se consideră Dumnezeu, că Acesta nu ar putea dăinui fără mine. Dacă mă voi uni cu un număr infinit de mare de spirite la fel ca mine, împreună noi vom putea influenţa acest Spirit suprem, coborându-L de pe piedestalul Său şi făcându-L să fie mai prejos decât noi. Vom deveni astfel propriii noştri Dumnezei şi nu vom mai depinde de nimeni. Aşa cum interiorul unei lumi poate fi inversat, reflectându-se în lumea exterioară, la fel putem face şi noi, spiritele inferioare. Dacă ne vom uni între noi, vom da naştere unei furtuni atotputernice, iar Divinitatea va fi doborâtă la picioarele noastre, devenind un spirit mai prejos decât noi”.

Iată, aceasta este cea mai pură filozofie demoniacă şi principalul motiv al oricărui viciu, iar numele ei este: setea de putere!

Cu acest concept am făcut cunoştinţă cu însăşi esenţa celui mai de jos iad, iar această esenţă corespunde întru totul aspectului exterior al unui corp ceresc. – La suprafaţa acestuia poate fi recunoscut limpede primul nivel al iadului, prin senzualitatea de tip polip; căci acolo totul devorează ce este în jur, indiferent încotro priveşti. Interiorul scoarţei pământului reflectă postul şi slăbirea spiritelor, căci acolo nu există nici o vegetaţie. Totul zace încremenit, la fel ca moartea, cugetând însă la răzbunare. În cel mai bun caz,

pe ici pe colo apar flăcări şi alte izvoare cu apă fierbinte, imagini care corespund perfect aprinsei mânii specifice spiritelor din acest iad.

Dacă pătrundem şi mai mult în interiorul pământului, descoperim aici o îmbulzeală care nu respectă nici o ordine şi care devine în permanenţă din ce în ce mai puternică. Un foc îl trezeşte pe altul, dar îl înăbuşe apoi imediat. Orice picătură de apă care ajunge în această mare de flăcări este imediat transformată în aburi arzători.

Cu cât la acest nivel se întâmplă mai multe lucruri, cu atât mai profundă este reacţia reflectată la suprafaţa pământului, şi invers. În acest fel, aceste reacţii interioare pot fi înăbuşite cu cea mai mare uşurinţă, mergând dinspre suprafaţa exterioară către nucleul interior. Aşa acţionează ordinea plină de înţelepciune a Domnului, care face ca, în pofida împotrivirii lor extrem de puternice, aceste iaduri să-i slujească de-a pururi Lui, întru buna orânduire a lucrurilor. De altfel, spiritele demoniace sunt perfect conştiente de această slujire obligatorie, care reprezintă chinul lor suprem, întrucât îşi dau seama cum, în pofida împotrivirii lor, toate acţiunile lor corespund impecabil ordinii divine, până în cel mai mic detaliu.

Această ordine reflectă în acelaşi timp iubirea şi înţelepciunea nemărginită a Domnului, căci numai pe această cale este posibil să li se pună acestor fiinţe rele limite în modul lor de acţiune însetat de putere. Într-adevăr, văzând că Domnul profită chiar de acţiunile lor cele mai rele pentru a-şi menţine ordinea imuabilă, aceste spirite se supără foc şi nu mai fac nimic –, desigur, numai până când pun la cale un nou plan împotriva Domnului, de care Domnul fireşte că ştie şi de care se foloseşte la fel ca de cele precedente. – Acestea sunt, din punct de vedere teoretic, esenţa şi modul de acţiune specifice iadului celui mai de jos.

Ca să înţelegem mai bine aceste explicaţii teoretice, ne propunem să facem câte o scurtă vizită în toate cele trei iaduri!

Imagini din primul şi din al doilea iad

Atunci când am vorbit despre soare, am explicat inclusiv cum arată primul iad şi care sunt diferitele intrări în acesta. Singura idee pe care doresc să o adaug este că spiritele demoniace din primul iad nu au altă dorinţă decât aceea de a savura, sau, după cum obişnuiţi voi să spuneţi, de a devora tot ce le iese în cale. Această lipsă de saţietate interioară poate fi comparată cu lucrurile la care se pretează oamenii de pe pământ pentru a obţine o bucată de pâine.

Unii se ocupă cu diverse meşteşuguri, alţii preferă un loc de muncă, se angajează ca funcţionari sau contractează o căsătorie. La prima vedere, pare ceva obişnuit, dar ei nu comit aceste acţiuni cu scopul de a face un lucru bun, ci exclusiv din motive egoiste, respectiv de a o duce ei înşişi mai bine (de a avea o pâine, după cum spuneţi voi). Pe scurt, nu sunt interesaţi de sufletul lor sau de nobleţea interioară, ci fac tot ce fac numai pentru a se întreţine şi pentru a-şi spori confortul lumesc.

Din perspectiva lui Dumnezeu, nimeni nu ar trebui să se îngrijească de altceva decât de adorarea şi de cunoaşterea Tatălui ceresc. De toate

celelalte se îngrijeşte Dumnezeu! Din perspectiva diavolului, lucrurile stau exact invers: omul nu ar trebui să se îngrijească decât de el însuşi şi de confortul său. În cel mai bun caz, el gândeşte astfel: „Dacă toate necesităţile exterioare îmi vor fi satisfăcute, voi vedea în ce măsură este mulţumit spiritul meu cu o această întreţinere”. Din păcate, atunci când omul ajunge să se bucure de acest confort exterior, care de regulă este însoţit de o oarecare măreţie (care nu are nimic de-a face cu adevărata nobleţe interioară), el capătă în cel mai scurt timp o înfumurare direct proporţională cu măreţia lui, pe care chiar încearcă să şi-o amplifice, înzestrând-o cu o strălucire exterioară din ce în ce mai mare. Aşa se face că toţi funcţionarii tineri sau toţi ucenicii ce învaţă să deprindă un anumit meşteşug ajung să se umfle din ce în ce mai mult în pene, se înţelege, fiecare în propria lui sferă. În cel mai scurt timp, ei nu mai ştiu ce să facă şi ce atitudine să adopte numai ca ceilalţi să vadă din primul moment şi să le citească pe frunte cât de importantă este funcţia pe care o deţin, şi implicit, cât de măreţi sunt ei.

În mod normal, dacă au reuşit să îşi asigure pâinea cea de toate zilele (adică să se întreţină în planul lumesc), aceşti oameni nu ar mai trebui să se îngrijească de nimic altceva, întrucât au obţinut venitul de care au nevoie pentru a-şi procura pâinea. Altfel spus, ei ar trebui să înceapă să se îngrijească de partea spirituală a existenţei lor. Din păcate, ei procedează exact pe dos: odată cu asigurarea traiului de zi cu zi, în ei se naşte dorinţa de a străluci şi de a ieşi în evidenţă în faţa celorlalţi, ba chiar de a-i domina, dacă se poate. În acest scop, ei îşi propun mai mult ca oricând să avanseze pe scara ierarhică sau să devină din ce în ce mai buni ca meşteşugari, dar numai pentru a se îmbogăţi. Aşa se naşte în ei invidia şi mânia interioară îndreptată împotriva acelora care le stau în cale într-o formă sau alta.

„Iubirea pentru aproape” merge atât de departe în cazul lor încât, nu de puţine ori, câte un funcţionar aflat mai jos pe scara ierarhică ajunge să nu-şi mai dorească nimic altceva decât moartea superiorului său, pentru a profita şi a-i lua locul. La rândul lui, meseriaşul nu-şi mai doreşte nimic altceva decât ruinarea colegilor săi, pentru ca el să poată domina întreaga piaţă de profil. Dacă ar fi posibil, el nu ar ezita nici o clipă să îşi omoare colegii, până într-atât de departe merge „iubirea” lui faţă de aproapele său! De altfel, el nu se sfieşte să facă tot ce îi stă în puteri pentru a-i ruina pe micii industriaşi care îi fac concurenţă.

Dacă veţi reflecta câtuşi de puţin asupra acestui mod de comportament lumesc, veţi putea spune că aţi înţeles deja cât se poate de clar în ce constă primul iad şi cum conduce la el lăcomia, inclusiv cum se transformă el în cel de-al doilea iad, respectiv în ură, mânie, gelozie şi sete de putere. Toate aceste lucruri le puteţi vedea zilnic pe pământul vostru. Dacă veţi face abstracţie de aparenţele exterioare, respectiv de legile morale şi cetăţeneşti pe care le impune statul (şi pe care prea puţini le respectă), puteţi spune că primul şi cel de-al doilea iad se află literalmente în faţa voastră, nu doar într-o viziune metaforică.

Instinctele pe care legile morale şi cetăţeneşti mai reuşesc încă să le acopere, dându-le o aparenţă decentă, ies imediat la iveală atunci când aceste legi sunt anulate, manifestându-se prin jafuri, război şi crime. Abia aceasta este imaginea desăvârşită a primului iad.

Dacă doriţi să vă faceţi o imagine în legătură cu cel de-al doilea iad, faceţi acelaşi lucru: priviţi ce se întâmplă pe propriul vostru pământ. Veţi descoperi în cel mai scurt timp cât de răspândită este viclenia ascunsă a oamenilor. Practic, aproape că nu veţi putea descoperi doi oameni care să stea faţă în faţă şi care să nu simtă unii faţă de ceilalţi o duşmănie de moarte. Chiar dacă ei adoptă o aparenţă exterioară de prietenie şi de amabilitate, deci, cum s-ar spune, de iubire reciprocă, în realitate această iubire nu reprezintă altceva decât cea mai curată ură. Aceasta este politica pe care au adoptat-o oamenii: să îl înduplece pe duşman să facă pace, să-l dezarmeze în cel mai subtil mod, dar numai pentru a-l putea ataca în final fără să întâmpine nici o împotrivire şi pentru a-l distruge până la temelie.

Priviţi-i pe oamenii slugarnici şi linguşitori. Este imposibil să nu cunoaşteţi astfel de oameni, care abundă pe pământul vostru. Ei sunt de obicei cei mai mari duşmani ai celor în faţa cărora se apleacă cu slugărnicie. Prin atitudinea lor aparent umilă, ei îi înalţă pe aceşti duşmani, dar numai pentru a proceda la fel ca vulturul care zboară în sus cu o broască ţestoasă: de îndată ce ajunge la înălţimea potrivită, el o lasă să cadă, pentru a-i sparge carapacea şi pentru a o putea mânca. Exact aşa procedează şi aceşti oameni, în cel mai mârşav mod cu putinţă, pentru a avea de câştigat cât mai mult de pe urma căderii celor pe care acum îi linguşesc.

Această imagine corespunde perfect, deopotrivă metaforic şi literal, „iubirii” demoniace de pe nivelul al doilea al iadului. Locuitorii acestui iad sunt adevăraţi maeştri ai înşelăciunii, neurmărind altceva decât să se prindă reciproc în capcană şi să se distrugă unii pe ceilalţi, în speranţa stupidă că, prin căderea altora, vor avea ei mai mult de câştigat.

Exact aşa fac şi elevii noştri cunoştinţă cu iadurile, mai întâi într-o manieră teoretică, iar apoi în mod practic. Am văzut aşadar cât se poate de clar cum arată primele două iaduri. – Cine va ţine cont de imaginile descrise mai sus, reflectând asupra lor, vor înţelege la fel de limpede ca lumina soarelui în ce constau aceste iaduri. În ceea ce priveşte cel de-al treilea iad, doresc să-i dedic un capitol aparte, întrucât el trebuie să fie recunoscut cel mai uşor, dat fiind că acest iad stă la baza tuturor viciilor.

Fiecare om poartă în sine cerul şi iadul, în funcţie de natura lui individuală

Mulţi dintre voi se gândesc (aşa cum s-ar gândi majoritatea oamenilor, dacă ar asista la această prezentare): „Este într-adevăr util şi folositor să asculţi o astfel de descriere, prin care este expus răul fundamental; dar pe pământ există nenumărate alte descrieri ale iadului, şi nici una nu seamănă cu cealaltă, deşi la prima vedere par să aibă aceeaşi provenienţă! Unii prezintă iadul ca pe un loc fierbinte, inundat de lavă, alţii ca pe un cuptor plin cu jar, iar alţii ca pe un foc ce arde cu furie, ca pe o noapte eternă sau ca pe o moarte veşnică. În anumite viziuni, spiritele condamnate la iad sunt chinuite, fierte şi prăjite în toate felurile cu putinţă, în timp ce în altele ele reprezintă adevăraţi baroni locali. Unii consideră că în iad domneşte un frig usturător, în timp ce alţii consideră că în el domneşte un foc care arde cu furie. Unii văd în el o grămadă de trupuri omeneşti

înfometate, torturate şi handicapate, în timp ce alţii văd cele mai ciudate şi mai hidoase fiinţe, care provin de fapt din fantezia lor. Şi uite-aşa, obţinem un portret al iadului care nu poate fi definit prin nici o formă.

Dacă iadul este descris aici în cuvinte şi simboluri care corespund acestei epoci, cine ne poate garanta că această descriere nu va fi în timp înlocuită cu alta? Căci nici un alt concept nu este prezentat de oameni în atâtea feluri şi imagini exterioare ca acest loc al groazei cunoscut sub numele de iad".

Sunt întru totul de acord, dragii mei prieteni! Afirmaţia voastră este bine gândită şi are la bază un raţionament corect, căci se referă într-adevăr la realitatea conceptului de iad. De aceea, eu nu îmi propun altceva decât să vă prezint iadul într-o lumină cât mai generală, în care fiecare imagine a iadului cunoscută pe pământ să poată fi încadrată.

Dacă privim conceptul de iad doar în aparenţa sa exterioară, superficială, este de înţeles de ce apare el ca un portret pictural. Cu totul altfel stau însă lucrurile dacă îl privim din perspectiva sa interioară, fundamentală.

Pentru ca să înţelegeţi mai bine ce vreau să spun, doresc să vă ofer câteva exemple, astfel încât conceptul de iad să vă devină la fel de clar ca şi lumina soarelui.

Să luăm de pildă exemplul unui stat în care trăiesc mai multe mii de oameni. Toţi oamenii, cu excepţia oligofrenilor, a imbecililor şi a copiilor, îşi fac tot felul de iluzii despre politica secretă a statului. Cine vrea să cunoască mai îndeaproape această politică, nu are voie să discute acest lucru decât cu anumiţi oameni. Unii nu văd în faţa ochilor decât războaie, alţii văd tot felul de conspiraţii secrete, iar alţii consideră că poporul este jefuit în secret. În sfârşit, sunt şi unii care admiră sincer inteligenţa liderilor lor politici. Unii condamnă cu voce tare nedreptatea, în timp ce alţii nu pot găsi decât cuvinte de laudă pentru constituţia şi politica secretă a statului lor.

Cam aşa ar suna părerile clasei intelectuale a poporului despre conducerea politică secretă a statului. Dar cine doreşte să audă adevăratele aberaţii ar trebui să meargă în odăile întunecate ale ţăranilor. Abia aici poate fi el convins că va auzi de ce este în stare fantezia omenească necultivată şi brută. De exemplu, el va auzi că împăratul are intenţia să otrăvească un întreg oraş, că doreşte să injecteze poporul cu ciumă, că a făcut un compromis cu un monarh străin, că îşi propune să atace un popor cu sabia pe timp de noapte ca să le poată lua bogăţiile celor ucişi, ba chiar că şi-a amanetat sufletul (inclusiv sufletele subalternilor săi) diavolului, în schimbul unor favoruri lumeşti! Cine doreşte să se convingă că exact aşa stau lucrurile nu are decât să meargă la ţară şi să asculte convingerile ţăranilor despre conducerea statului lor.

Se pune astfel întrebarea: cine dintre aceşti oameni care au votat constituţia are o viziune corectă asupra conducerii secrete a statului? Nici unul! Şi cu toate acestea, cu toţii cred că au înţeles perfect în ce constau conspiraţiile la nivel înalt şi ce se ascunde în spatele lor. Cum este posibil să inventezi o imagine despre ceva ce nu înţelegi?

Motivul este legat în principal de aparenţele exterioare şi de individualitatea celui care observă aceste aparenţe. Cu cât cel care observă realitatea exterioară o înţelege mai puţin, cu atât mai absurdă va fi viziunea lui asupra acelei realităţi. Exact la fel se petrec lucrurile şi în privinţa conceptului de iad.

Foarte puţini oameni au avut cu adevărat ocazia să arunce o privire asupra iadului în ansamblul său, dar multora le-a fost permis să vadă o apariţie sau alta provenită din acest loc. Aşa au apărut în timp nenumăratele imagini populare ale iadului, astfel încât nimeni nu mai ştie astăzi cu siguranţă cum este de fapt acest loc.

Revenind la parabola noastră cu statul şi politica lui secretă, doresc să vă întreb: ce om din acest stat este cel mai în măsură să ştie în ce constă adevărata politică secretă a statului? Cu siguranţă, nimeni altul decât monarhul înţelept.

Dacă aşa stau lucrurile, la fel se petrec ele şi în ceea ce priveşte lumea de apoi. Singurul în măsură să cunoască cu adevărat şi în profunzime în ce constă esenţa absolută a iadului este nimeni altul decât Cel care domneşte asupra tuturor cerurilor şi asupra tuturor iadurilor!

Pe de altă parte, cel care este familiarizat cu politica secretă a statului înţelege şi motivele care au dus la apariţia atâtor păreri populare în privinţa acesteia, unele mai fanteziste, iar altele mai apropiate de adevăr. În mod similar, cine este cu adevărat familiarizat cu esenţa iadului înţelege şi motivele care au dus la apariţia convingerilor populare referitoare la aceasta, multe dintre ele fiind de-a dreptul absurde.

Adevărul curat este următorul: fiecare om poartă în sine raiul şi iadul, în funcţie de individualitatea sa.

El va vedea propriul său iad sau propriul său rai în funcţie de filtrul prin care îşi percepe propria sa individualitate. Aşa au apărut nenumăratele imagini despre iad, complet diferite între ele.

Poate fi acceptată însă vreuna dintre aceste viziuni? Ea poate fi acceptată la fel de puţin ca şi convingerea celui care măsoară marea cu bastonul, într-un loc în care adâncimea ei nu depăşeşte câţiva centimetri, după care susţine cu toată puterea că marea are o adâncime de câţiva centimetri, căci a măsurat-o el însuşi. La fel se petrec lucrurile şi cu afirmaţiile acelor clarvăzători care spun: „Eu am văzut iadul în cutare formă”. O asemenea viziune nu poate fi considerată ca fiind reală într-o măsură mai mare decât cea a omului care susţine că a văzut fundul mării pentru simplul motiv că i-a văzut ţărmul.

Vom arăta în cele ce urmează care este adevărata imagine a iadului şi cum trebuie privit acesta.

Despre trup, spirit şi principiul vieţii

Cine doreşte să înţeleagă în profunzime esenţa iadului trebuie să înceapă prin a privi mai întâi de toate imaginea exterioară a acestuia, pe care o poate recepta ochiul său. Pornind de la aceste impresii, el trebuie să se

întoarcă apoi în spiritul său şi să reflecteze prin corespondenţă asupra esenţei spirituale a problemei studiate. În acest scop, el trebuie să pornească însă din start de la premisa că circumstanţele vieţii şi manifestările acesteia rămân neschimbate în lumea de dincolo, la fel cum sunt în această lume fizică, întrucât ambele lumi sunt guvernate de unul şi acelaşi Domn divin. Altfel spus: omul trăieşte mai departe în lumea spirituală exact aşa cum a trăit aici, pe pământ, până în cel mai mic detaliu, deşi viaţa terestră nu este decât o viaţă reflectată sau secundară, în timp ce cea spirituală reprezintă viaţa sa principală.

Unii vor spune: „Acest lucru sună ciudat. Nu putem crede că această afirmaţie este corectă, căci viaţa spirituală trebuie să fie complet diferită şi trebuie imaginată în cu totul alte circumstanţe decât viaţa naturală”.

Dar eu vă spun: cine afirmă aşa ceva, cu siguranţă nu are habar despre felul în care trăieşte el în mod natural. Întrebare: cine trăieşte cu adevărat în timpul vieţii trupeşti – trupul sau spiritul? Care este adevăratul principiu al vieţii: trupul sau spiritul? Dacă cineva este în stare să gândească câtuşi de puţin limpede, nu va căuta principiul vieţii în trup, ci în spirit. Căci dacă principiul vieţii ar exista în trup, atunci trupul ar fi nemuritor. De vreme ce este muritor, rezultă că trupul nu poate să conţină în sine temelia vieţii. Adevăratul principiu al vieţii este spiritul, care este nemuritor. De aceea, viaţa trupului este condiţionată de viaţa spiritului. Trupul se află într-un raport pasiv şi negativ faţă de spirit. Altfel spus, viaţa trupului nu reprezintă altceva decât o reflexie a adevăratei vieţi, la fel cum o unealtă în mâna unui meseriaş pare să prindă viaţă, dar în realitate nu face decât să reflecte pasiv acţiunea omului care o dirijează (cu mâna lui plină de viaţă). Dacă meseriaşul lasă să cadă unealta la pământ sau o pune deoparte, viaţa ei aparentă dispare instantaneu, odată cu activitatea omului.

Cine poate fi atât de nebun şi de prost încât să creadă că cel care trebuie să se adapteze la cerinţele uneltei sale este meseriaşul, în loc să accepte cu toată convingerea că, dimpotrivă, meseriaşul este cel care îşi confecţionează uneltele în funcţie de necesităţile şi de condiţiile sale de lucru? Pornind de la această metaforă, putem trage concluzia că starea trupului depinde întru totul de starea spiritului plin de viaţă, şi nu invers.

Spiritul nu depinde decât de propriul său principiu de viaţă, pe care trupul le poate schimba tot atât de puţin cum poate influenţa unealta moartă condiţiile de lucru ale meseriaşului.

Cine poate susţine în mod raţional, privind un meseriaş care lucrează, folosindu-şi cu măiestrie unealta şi ştiind exact ce anume doreşte să confecţioneze cu ea: „Cu siguranţă, prin folosirea uneltei va ieşi un produs final diferit de cel pe care are intenţia să-l confecţioneze meseriaşul nostru”? Nu ar fi aceasta o afirmaţie stupidă? Ba da, căci produsul final exprimă intenţia meseriaşului viu, nu a uneltei moarte.

În mod similar, singurul care contează este principiul vital al spiritului, indiferent dacă acesta se foloseşte sau nu de trupul său ca de o unealtă. – De aceea, cine doreşte să înţeleagă în profunzime conceptul de iad, îl poate contempla fără probleme chiar în această viaţă trupească, unde nu diferă cu nimic de viaţa pur spirituală. Căci iadul este omniprezent în

această lume fizică şi nu se diferenţiază cu nimic de forma sa de manifestare în lumea spirituală. Nu există nici o diferenţă între iadul din lumea voastră şi cel din lumea spirituală. Pornind de la această premisă, ne va fi mult mai uşor să analizăm şi să înţelegem în profunzime conceptul de iad.

Pentru ca imaginea propriu-zisă a iadului să devină cât mai clară şi cât mai concretă pentru orice om care trăieşte în lumea voastră, doresc să insist încă o dată asupra diferenţei minime care există între condiţiile naturale de viaţă ale omenirii şi cele spirituale. Acest lucru trebuie să vă fie cât se poate de limpede.

Imaginaţi-vă un tâmplar care are de făcut un dulap. Pentru confecţionarea acestuia, el are nevoie de mai multe unelte, pe care voi le cunoaşteţi. Tâmplarul lucrează cu hărnicie şi va termina dulapul în câteva zile. Motivul care stă la baza acestei atitudini este unul interior, care îl îndeamnă către hărnicie. De ce este el atât de harnic, dând curs pornirii sale interioare? Deoarece are nevoie de dulap, aşa că îşi propune să îl termine cât mai repede. De unde provine însă această pornire interioară? Ea provine din capacitatea creatoare a spiritului său. Cum este posibil acest lucru? Simplu: spiritul are capacitatea înnăscută de a realiza în scurt timp, în mod obiectiv, ce a creat mai întâi în sinea sa.

Atunci când se află într-o stare pur spirituală, el poate fac acest lucru instantaneu, căci tot ceea ce gândeşte se realizează pe loc. În lumea materiei exterioare el nu poate însă acest lucru, aşa că se vede nevoit să se folosească de trup ca de o unealtă, îndemnându-l către diferite activităţi, pentru a-şi transpune în practică ideea încetul cu încetul. Această măsură este dată de Domnul pentru ca spiritul să exerseze în această viaţă cu fiecare ocazie calitatea supremă a vieţii, din care se naşte smerenia, şi anume răbdarea divină. Nu trebuie să te gândeşti prea mult ca să-ţi dai seama cât de necesară este această virtute pentru viaţa veşnică, dat fiind că această viaţă nu are sfârşit. Chiar şi în viaţa naturală produce ea nenumărate efecte benefice şi sublime, iar această viaţă este una trecătoare.

Dacă tâmplarul nostru ar putea să creeze dulapul instantaneu, aşa cum l-a văzut în imaginaţia sa, plăcerea lui ar fi cu siguranţă mai mare. Cum însă ar putea exersa el virtutea răbdării dacă spiritul său, legat încă de trupul său, ar dispune şi în această lume materială de capacitatea lui creatoare dintru începuturi?

Ce-i drept, după renunţarea la acest trup spiritul îşi primeşte înapoi această capacitate. Desigur, numai spiritele bune pot crea într-un mod real şi efectiv; cele rele nu pot produce decât creaţii fantastice şi himerice, căci efectul este întotdeauna la fel ca şi cauza lui.

În exemplul prezentat mai sus se arată limpede diferenţa dintre viaţa naturală şi cea pur spirituală: în viaţa lui naturală, spiritul nu este capabil să îşi realizeze ideile decât gradat şi niciodată pe deplin, întrucât capacitatea lui creatoare este stânjenită de materia grosieră cu care este înconjurat, în timp ce în starea sa absolută el îşi poate realiza ideile instantaneu. Voinţa este aceeaşi, la fel şi ideea, dar transpunerea în practică este limitată în viaţa naturală. Această limitare reprezintă singura diferenţă între cele două vieţi. Altminteri, între ele nu există nici o altă diferenţă. Nu mai trebuie să insist

asupra faptului că această diferenţă este generată de materie. – Dacă aţi înţeles acest lucru la fel de limpede şi de clar ca şi lumina soarelui, putem trece de îndată să arătăm cum arată de fapt iadul în esenţa lui.

Imagini pământeşti ale iadului real

Imaginaţi-vă mai întâi de toate un speculant bogat. Priviţi-l cu atenţie pe acest om veşnic nesătul. În ce constau iubirea lui şi voinţa care o deserveşte? El nu îşi doreşte decât un singur lucru: să îşi procure în orice formă posibilă, respectând în cel mai bun caz legile statului în care trăieşte (pentru a nu avea de suferit din cauza încălcării lor), întreaga avuţie a unei ţări, ba chiar a unei întregi împărăţii dacă se poate, iar dacă i-a reuşit acest lucru, să îşi însuşească tot mai multe împăraţii, ba chiar întreaga suprafaţă a pământului. Desigur, acest plan nu-i va reuşi niciodată în totalitate şi el îşi va realiza cu greu ideea până la capăt. Totuşi, ea nu dispare de tot, iar el va gândi în sinea lui astfel: „Dacă aş dispune de o putere de război de cel puţin câteva milioane de soldaţi invincibili, aş putea lua tot aurul şi tot argintul, toate pietrele preţioase şi toate perlele din lume, adunându-le laolaltă, într-o singură grămadă uriaşă”.

Alţi oameni din această categorie îşi manifestă dorinţa astfel: „Dacă ar veni ciuma peste întreg pământul, omorându-i pe toţi oamenii, în afară de mine, atunci eu aş rămâne moştenitorul universal al întregii ţări. Şi dacă ar veni atunci oameni dintr-o altă ţară şi mi-ar contesta moştenirea mea de drept, le-aş dori să se îmbolnăvească şi să moară de ciumă încă de la graniţă!”

Iată, aceasta este o imagine perfectă a iadului real, pe care o puteţi găsi zi de zi la oameni din toate clasele sociale, începând de la cel mai simplu negustor şi până la cel mai mare speculant financiar. Ce îi împiedică pe aceştia să îşi realizeze asemenea idei „lăudabile”? Nimic altceva decât materia fatală. Dacă îndepărtăm însă învelişul material care le ascunde gândurile şi privim exclusiv spiritul lor, ne trezim pe loc în iadul real, în forma lui ideală.

Să luăm un al doilea exemplu: iată, în faţa noastră se află un ofiţer oarecare. Ce gând fundamental credeţi că îl obsedează pe acesta, locuind în inima lui? Cumva acela de a aduce statului servicii folositoare? Nici vorbă, acesta este ultimul său gând. „Avansare” – acesta este cuvântul-cheie. Dacă ar fi posibil, el şi-ar dori să avanseze în fiecare oră câte o treaptă ierarhică, devenind într-un an cel puţin general sau şef de armată. Dacă a ajuns la poziţia supremă în armată, gândul său de bază se va manifesta astfel: „Acum îmi doresc să am la dispoziţie o armată imensă, pentru a cuceri cu ea toate popoarele. Nu mă voi simţi împlinit până când nu voi învinge întreaga umanitate şi nu voi avea întreaga putere în mâinile mele, astfel încât toţi oamenii să tremure în faţa săbiei mele, în frunte cu împăraţii, regii şi domnitorii lor!”

Cine nu recunoaşte setea de putere a ofiţerului nostru este cu siguranţă lovit de şapte ori de orbire. Din ce motiv nu reuşeşte ofiţerul nostru să îşi realizeze planurile? La fel ca în cazul de dinainte, el nu reuşeşte din cauza condiţiilor materiale, naturale şi limitative. Materia îl bate pe eroul

nostru peste degete şi el trebuie să se complacă vrând-nevrând în funcţia lui neînsemnată de ofiţer. Chiar şi aşa însă, el înjură şi încearcă să-şi facă simţită cât de mult posibil dorinţa lui de domnie printre subordonaţii săi. De aceea, va pedepsi neîndurător şi tiranic chiar şi cea mai mică vină din partea unui subordonat. Dacă veţi exclude obstacolele materiale care îl împiedică pe ofiţerul nostru să îşi pună imediat în aplicare planurile diabolice, aveţi în faţa voastră o a doua imagine desăvârşită a iadului real, într-o formă impecabilă.

De altfel, veţi găsi această imagine peste tot pe pământ, mai ales în rândul acelei clase sociale care este îndreptăţită să poarte o sabie, precum şi în rândul celor care au privilegiul să îşi pună o stemă aristocratică în faţa numelui lor neînsemnat. Peste tot veţi găsi în această lume dorinţa de domnie în forma ei cea mai reliefată. Iar această dorinţă este însăşi esenţa celui mai de jos iad, care este veşnic nesătul şi nu îşi doreşte altceva decât să-şi amplifice încontinuu dorinţa de putere şi lăcomia, până la infinit, dacă s-ar putea. – Vom vedea în continuare şi alte asemenea imagini!

O altă imagine a celui mai de jos iad

Să luăm cazul unui amant profesionist (sau al unei amante). Care este gândul permanent al unui asemenea om senzual? El nu îşi doreşte altceva decât să cunoască cele mai frumoase şi mai bogate fete şi să le fie amant în toate felurile cu putinţă. Oriunde vede o femeie cât de cât acceptabilă, îi poţi citi instantaneu în priviri că ar folosi-o pe loc pentru a-şi satisface poftele, fără să-i pese câtuşi de puţin de ce a creat Dumnezeu femeia. Dacă nu l-ar împiedica legile omeneşti ale bunei cuviinţe, nici o femeie de pe pământ nu ar putea fi ferită de lăcomia sa avidă, nici măcar dacă s-ar afla într-un loc public.

Dar imposibilitatea de a-şi împlini dorinţele nu schimbă cu nimic situaţia, căci prin lăcomia sa interioară el a păcătuit deja. Să presupunem acum că un astfel de om senzual are o avere considerabilă, care îi permite să îşi satisfacă toate poftele, cu mici excepţii. Ce face el? Nimic altceva decât să călătorească prin cât mai multe ţări pentru a-şi satisface poftele variate şi din ce în ce mai rafinate; căci în localitatea în care trăieşte nu-i mai este nici o femeie pe gust, întrucât a savurat tot ce s-a putut şi şi-a îndeplinit toate fanteziile, după care nu îşi mai poate împlini dorinţa insaţiabilă, cu toate că are o avere considerabilă.

Dacă eroul nostru pasionat de cele trupeşti a savurat tot ce se putea, dar natura începe să-i facă figuri, dându-şi demisia, el apelează la folosirea unor mijloace artificiale, pentru a-şi reînvia astfel natura sa adormită. Dacă nici acestea nu mai dau rezultate, el îşi face rost de câţiva băieţi tineri şi arătoşi pentru a se culca în mod ruşinos cu ei. Altfel spus, el încearcă să îşi stimuleze prin orice mijloace natura adormită.

În final, natura lui îşi schimbă complet gusturile şi el începe să se simtă scârbit de trupul femeiesc, motiv pentru care încearcă să se satisfacă doar cu trupul întăritor al tinerilor bărbaţi, până când şi acest lucru începe să-l scârbească. Incapacitatea sa de a-şi mai satisface poftele sfârşeşte prin a trezi în el furia pe aşa-zisa ordine naturală.

Credinţa lui în Dumnezeu a fost de mult timp anihilată, căci păcatul trupesc are acest efect, că distruge tot ce este spiritual. Prin acest păcat omul devine un egoist materialist şi lipsit de scrupule, care nu iubeşte pe nimeni în afară de sine şi nu îşi doreşte altceva decât ca întreaga lume să îl slujească numai pe el. El este îndrăgostit peste măsură de sine şi urăşte tot ce nu se închină în faţa dorinţelor sale. De aceea, el devine, aşa cum spuneam mai sus, un materialist devotat şi uită complet de Divinitate şi de orice formă de spiritualitate.

Altfel spus, el devine un păgân autentic, care nu mai acceptă drept Dumnezeu decât propria lui natură exterioară, vizibilă şi dură. El se închină acestui Dumnezeu atât timp cât îşi poate experimenta propria natură şi cât acest Dumnezeu al naturii îi poate pricinui plăceri nesfârşite, încântătoare şi fermecătoare. Dar vai de acest Dumnezeu al naturii dacă nu îşi face măcar o singură dată datoria faţă de eroul nostru! Acesta îşi schimbă pe loc atitudinea faţă de el, înlocuind adoraţia de dinainte cu supărarea, răzbunarea, mânia şi furia. Nu vă puteţi imagina până unde poate merge furia ascunsă a unui amant desfrânat după ce i s-a dus timpul. Un criminal, un asasin şi un tâlhar au mai multă conştiinţă decât un amant lacom după plăcerile trupeşti, atunci când trupul său nu îi mai poate face servicii.

Credeţi cumva că astfel de bărbaţi zburdalnici sunt foarte rari pe acest pământ? Nici vorbă! Vă asigur că numărul acestor eroi ai trupului este infinit mai mare decât cel al avarilor şi al zgârciţilor la pungă. Orice om care este părinte şi are o fiică înzestrată cu un anumit farmec ştie cât de expusă este ea dorinţelor destrăbălate ale bărbaţilor, mai ales dacă trăieşte la oraş.

Unii vor spune: „Nu contează, căci gândurile şi dorinţele care nu pot fi împlinite sunt scutite de taxe”. Dar eu vă spun: acest lucru este adevărat doar pentru cei orbi din punct de vedere spiritual, care nu sunt capabili să privească nici măcar cu un centimetru mai departe de materia lor. Ce credeţi că va spune însă tatăl fetei dacă i s-ar deschide ochii spirituali şi i-ar vedea pe toţi acei desfrânaţi în faţa sa, pângărindu-i în toate felurile cu putinţă fiica cu privirile lor lacome, chiar în faţa ochilor săi?

Ce-i drept, trupul fiicei poate fi protejat, dar cine îi protejează spiritul şi sfera care emană din el, cu care aceşti desfrânaţi ai trupului intră în rezonanţă, pângărind-o astfel prin dorinţele lor păcătoase? Credeţi cumva că acest fenomen nu are consecinţe grave pentru tânăra voastră? Vă înşelaţi amarnic!

Dacă îţi vei duce frecvent fiica într-un loc în care poate fi privită de numeroşi ochi senzuali, ea se va schimba în scurt timp şi va deveni extrem de senzuală, bătându-şi joc şi amuzându-se în secret de avertismentele tale cuviincioase şi părinteşti. Gândurile ei se vor îndrepta din ce în ce mai mult către dorinţa de a fi observată de astfel de bărbaţi senzuali. Probabil că se vor găsi unii care să spună: „Nu, este prea de tot! Aceasta este o exagerare. Ce efect defavorabil poate avea o dorinţă nevinovată sau un gând secret desfrânat?” Dar eu vă spun: acest lucru nu reprezintă o exagerare decât pentru acei oameni care nu consideră că spiritul este viu şi înzestrat cu mari puteri creatoare, la fel cum nu îşi dau seama că soarele luminează inclusiv centrul pământului. Cei care au acumulat experienţă în domeniul somnambulismului au observat ce efect nimicitor are apropierea trupească

de astfel de persoane. De unde vine acest efect şi ce motiv stă la baza lui? Orice om care are parte de un asemenea invitat nedorit simte, chiar dacă nu îl atinge direct, o stare de încordare şi adeseori chiar un efect dureros.

Iată, motivul este legat de sfera spirituală a somnambulului. Din fericire, sfera spirituală a unui somnambul este destul de limitată, întrucât el evită pe cât posibil contactul cu musafirii nedoriţi.

Întrebare: se întâmplă acest lucru şi în starea naturală, unde sfera fiecărui om este mult mai largă şi cuprinde în sine toate dorinţele nesănătoase ale omului? Într-adevăr, efectul este cu mult mai rău în starea naturală decât în cea de somnambulism. Din acest motiv s-a şi dat o poruncă pentru gândurile şi dorinţele desfrânate, pentru ca fiecare să se ferească de ele.

Prin urmare, cine priveşte un asemenea desfrânat al trupului vede de fapt o imagine desăvârşită a iadului. Este suficient să dea la o parte învelişul material pentru a vedea cu ochii ce se întâmplă la nivelul spiritului pur al acestuia. La început el este un desfrânat fără pereche, care devine apoi un om furios, ce se gândeşte cu ură la Creatorul său şi la toată creaţia, acuzând pe toată lumea pentru natura lui aşa-zis imperfectă şi dorind cu disperare să se răzbune din acest motiv. Mai multe nu trebuie să vă spun, căci cine are ochi poate vedea şi singur. – În continuare vom prezenta o imagine feminină, care vă va clarifica şi mai mult esenţa iadului.

Dorinţa de dominare şi trufia - sămânţa iadului

Nu este nevoie de prea multe cunoştinţe psihologice pentru a descoperi că una din principalele trăsături ale caracterului feminin este autoritatea. Dorinţa de dominare şi trufia sunt surori gemene, având una şi aceeaşi rădăcină la bază. Ce femeie poate fi numită astfel dacă nu este puţin vanitoasă, lucru care se vede în garderoba ei, în aranjarea camerei sale sau în orice alt domeniu de viaţă?

Dacă veţi testa această trăsătură a vanităţii, nu veţi găsi în spatele acesteia nimic altceva decât răsadul viu al trufiei şi al dorinţei de dominare.

Unii vor spune: „Nu, această afirmaţie este prea dură! Dimpotrivă, un anumit grad de vanitate la sexul feminin este mai degrabă lăudabil decât demn de a fi criticat. Căci el nu reprezintă altceva decât expresia pudorii feminine şi trebuie asociat mai degrabă cu puritatea, care reprezintă cu siguranţă o virtute lăudabilă a sexului feminin, şi în nici un caz o greşeală”. Bine, spun eu. În mod regretabil, oamenii de pe pământ au ajuns la concluzia că sentimentul pudorii şi al respectului decorativ este o virtute, dar aceasta este cea mai bună recoltă pentru iad; căci cei care merg pe acest drum nu pot decât să cadă, în cel mai bun caz unii peste alţii!

Se pune întrebarea: de ce? Doresc să vă întreb la rândul meu: ce stă la baza respectului pământesc al oamenilor? Reprezintă acesta o virtute care rezultă din umilinţă, sau una care rezultă din orgoliul omului? Omul cu adevărat umil caută tot timpul să se aşeze treapta cea mai de jos, unde nu mai există nici un respect şi nici o decoraţie exterioară. Acesta este exemplul pe care l-a dat Domnul atunci când a păşit pe pământ. El nu a cultivat

respectul lumesc, ci umilinţa cea mai deplină, care pe pământul vostru reprezintă cea mai mare ruşine cu putinţă.

De acelaşi „respect” s-au bucurat toţi cei care L-au urmat. Eu vă întreb: de ce sentiment al pudorii şi al respectului lumesc mai putem vorbi atunci când eşti urmărit, batjocorit, iar în final ţintuit gol pe cruce? Ce mândrie mai poate avea un astfel de om, şi cât îl mai interesează pudoarea pe cel care este atârnat de funie şi spânzurat? După toate aparenţele, în astfel de ocazii nu mai contează prea mult aceste „virtuţi” omeneşti.

O virtute nu poate fi considerată ca atare dacă nu are nimic de-a face cu doctrina Domnului (adevăratul creştinism), care reprezintă punctul central al tuturor virtuţilor. Eu însă vă întreb: când a lăudat Domnul pudoarea şi mândria, considerându-le virtuţi ale omului? Dimpotrivă, El le-a interzis ucenicilor şi apostolilor Săi să râvnească după vreo formă exterioară de respect, învăţându-i să nu se lase salutaţi cu reverenţă şi cu respect, aşa cum le plăcea atât de mult fariseilor, care adorau să fie salutaţi pe stradă şi să fie numiţi rabini.

De aceea, eu nu pot înţelege de ce ar trebui descris ca o virtute sentimentul pudorii şi al mândriei care este strâns legată de aceasta, atât de frecventă la sexul feminin.

Unii vor spune: „Dacă i-am lua sexului feminin sentimentul pudorii, vom avea în scurt timp în faţa noastră o grămadă de prostituate”. Oho, spun eu, oare chiar aşa stau lucrurile? După care adaug cu fermitate: dimpotrivă, nu există un stimulent mai bun al desfrâului în cazul sexului feminin decât pudoarea. Este suficientă o ocazie cât de mică pentru ca orice femeie vanitoasă să cadă pradă dorinţei de destrăbălare; căci la baza acestei dorinţe stă însăşi vanitatea. De aceea, această formă de mândrie, care este doar un alt chip al pudorii, este o proptea şubredă pentru virtute, căci este suficientă cea mai mică adiere de vânt pentru a o stârni, transformând-o într-o adevărată furtună.

Din această afirmaţie reiese clar că această aşa-zisă virtute feminină reprezintă de fapt un obstacol cât se poate de serios în calea adevăratei virtuţi a umilinţei. Dar pentru a înţelege mai clar acest lucru, doresc să vă dau câteva exemple din viaţa voastră de zi cu zi.

Să spunem că un bărbat ajunge fără să vrea într-un vestiar în care se schimbă câteva femei tinere şi le vede în neglijeurile lor. El va auzi pe loc cele mai cumplite ţipete, iar tinerele vor căuta adăpost prin toate colţurile şi în spatele tuturor perdelelor – bineînţeles, din cauza imensei lor „pudori”. De fapt, ce a văzut bărbatul din farmecele lor femeieşti? Cel mult un cap nepieptănat, o faţă somnoroasă şi nespălată, un braţ gol până la cot, sau în cel mai bun caz o jumătate de sân dezvelit. În sfârşit, tinerele femei se îmbracă şi ies afară. Ce observăm? Braţul le este dezvelit în întregime, gâtul şi sânii le sunt descoperiţi atât cât este decent, sau cel mult acoperiţi cu dantelă, pentru a mări în acest fel farmecele părţilor goale. Pe scurt, s-a terminat cu pudoarea de mai devreme!

Întrebare: este ascuns sentimentul pudorii în tânăra fată sau în neglijeul ei? Dar să mergem mai departe! Aceeaşi tânără timidă care în timp ce se schimba dimineaţa aproape că a fost lovită de trăsnet de atâta pudoare

şi care la acea oră nu s-ar fi lăsat pentru nimic în lume atinsă de vreun bărbat, - ei bine, această extraordinar de timidă fată se duce seara la un bal, îmbrăcată doar pe jumătate, şi îi îngăduie partenerului de dans să o atingă fără jenă, ba chiar, aşa cum spuneţi voi, se lasă strânsă de mama focului în braţe. Întrebare: cum rămâne în cazul de faţă cu pudoarea de azi dimineaţă? Probabil că aceasta a rămas acasă, în neglijeul care nu-i prezenta farmecele într-o lumină suficient de favorabilă. Dar să mergem mai departe!

Să spunem că această fată plină de pudoare a făcut cunoştinţă la bal sau cu o altă ocazie, de pildă la o vizită onorabilă sau la o plimbare inocentă prin parc, cu o persoană de sex masculin cât se poate de prezentabilă. Instantaneu, ea îi spune adio sentimentului de pudoare, atât cât este posibil în ocazia respectivă. Ea devine subit extrem de atentă la privirile alesului ei, urmărind să îşi expună public cât mai avantajos cu putinţă părţile trupeşti către care se îndreaptă preponderent privirile acestuia.

În schimb, dacă alesul ei o întâlneşte pe tânăra noastră plină de pudoare într-o societate în care aceasta doreşte să-şi prezinte faţa cea mai onorabilă, el va trebui să se mulţumească cu câteva priviri şterse din partea fetei, atunci când ocazia îi permite, dar cel mai adesea aceasta se va strădui să-i arate doar demnitatea ei. Vai lui dacă ar îndrăzni să se uite prea făţiş la ea şi dacă şi-ar propune să se apropie prea mult de ea. Dacă însă se pune problema unei întâlniri, mai cu seamă într-un loc în care razele soarelui nu strălucesc direct şi în care sunetele învălmăşelii lumeşti nu ajung decât foarte slab sau deloc, atunci fata renunţă cu desăvârşire la sentimentul pudorii şi nu ezită să se expună întru totul vederii iubitului ei, din cap până-n picioare. Şi chiar dacă el îşi dă frâu liber pornirilor şi o pipăie de sus până jos, fata nu consideră în nici un caz acest lucru ca pe o încălcare a sentimentului de pudoare feciorească pe care îl avea ceva mai devreme.

Şi astfel, se pierde pe deplin acest sentiment mult lăudat al virtuţii pudorii. Iar eu doresc să vă întreb: unde a dispărut acest sentiment mult lăudat? El nu era decât o aparenţă, iar fata şi-a arătat adevărata înfăţişare prin lepădarea măştii. Orice om cu gândirea limpede poate să-şi dea seama astfel că acest sentiment nu este altceva decât un şarpe în pieptul femeii, adică prima sămânţă a iadului celui mai de jos. Dacă i se permite să înflorească, din această sămânţă ies la iveală, la fel ca dintr-un corn al abundenţei, toate viciile feminine posibile. - Cum anume vom arăta în continuare.

Fructe care se coc pentru iad

Să ne întoarcem la tânăra noastră „cinstită” şi să o urmăm din nou în societate, unde profită de farmecele ei femeieşti pentru a face pe regina. Vrea nu vrea, iubitul ei este nevoit să se acomodeze la acest joc. Ce face însă acum favorita lui? Credeţi cumva că se ocupă de el? O nu, nici vorbă! Dimpotrivă, ea se lasă admirată de o sumedenie de alţi bărbaţi, nedorindu-şi altceva decât ca aceştia să îi facă curte. Care credeţi că este motivul real al comportamentului ei?

Vă răspund eu, căci cunosc foarte bine lumea în care trăiţi: ea nu se comportă în acest fel pentru a-i fi necredincioasă iubitului ei, ci numai

pentru a-i arăta cât de mare este valoarea ei. Altfel spus, ea îi spune, oarecum indirect: „Recunoaşte, pornind de la acest spectacol, ce comoară de milioane reprezint eu pentru tine!”

Nefiind însă atotcunoscător, iubitul înţelege ceea ce se întâmplă dintr-un alt punct de vedere. El devine deprimat şi îşi întoarce privirea de la iubita lui, care acceptă să cocheteze cu toţi bărbaţii din sală. Şi chiar dacă îi mai aruncă din când în când câteva priviri pierdute, acestea sunt inevitabil pline de o gelozie arzătoare.

Tânăra noastră observă ce se întâmplă, dar nu-şi schimbă în nici un fel comportamentul. Dimpotrivă, ea începe să cocheteze din ce în ce mai făţiş cu diferiţii bărbaţi, de data aceasta pentru a se răzbuna pe iubitul ei, tocmai pentru că acesta îi contestă imensa ei valoare, ignorând-o exact în momentul în care ea dorea să şi-o expună cel mai mult în faţa lui. La rândul lui, amantul nostru se retrage cât poate de repede din societatea respectivă, cu intenţia declarată în sinea lui: „Aşteaptă puţin, ticăloaso! Dacă voi mai avea vreodată ocazia să te văd, îţi voi spune deschis ce gândesc despre tine, într-o manieră pe care nici nu ţi-o poţi imagina la ora actuală! Căci acum nu îmi mai doresc nimic altceva decât să mă răzbun pe tine, aşa cum meriţi pentru lipsa ta de credinţă”.

Într-adevăr, când cei doi se întâlnesc din nou, fructul acestei întâlniri sunt cele mai arzătoare reproşuri. Urmarea acestora este cel mai adesea despărţirea. Arareori conduc ele la o împăcare, şi chiar dacă se întâmplă aşa, aceasta va dura la fel de puţin ca şi prima iubire. În cazul de faţă, despărţirea şi împăcarea au acelaşi rezultat, căci chiar dacă cei doi se împacă, ei fac acest lucru numai pentru a-şi demonstra şi mai abitir propria valoare. Altfel spus, împăcarea nu este altceva decât o răzbunare mascată. Acelaşi lucru se întâmplă şi dacă se despart: cei doi vor căuta fiecare ocazie de a-l întrece pe celălalt şi de a-şi exprima reciproc dispreţul, în cel mai necruţător mod posibil.

De pildă, datorită dorinţei de răzbunare, tânăra uită complet de toate barierele sentimentului de pudoare şi devine o cochetă. Dacă amantul refuză şi în acest caz să îşi facă *mea culpa*, târându-se singur spre cruce, ea devine o desfrânată din aceeaşi dorinţă de răzbunare, caz în care fostul amant alungă şi ultima rămăşiţă a vechiului său sentiment de iubire din inima lui. Şi dacă tânăra noastră, atât de pudică ceva mai devreme, a apucat să guste o dată din dulcele gust al desfrâului, nici chiar Dumnezeu nu o va mai putea aduce vreodată înapoi pe calea virtuţii, cum obişnuiţi voi să spuneţi. Şi chiar dacă devine nefericită din cauza acestui lucru, ea îşi proiectează cel mai adesea furia deplină a inimii sale pe acel prim amant care a nesocotit într-un mod dezonorabil „bunele ei intenţii şi prima ei virtute”.

Care este consecinţa acestei furii? Ea nu reprezintă altceva decât fructul pe deplin copt al sentimentului iniţial al pudorii feminine, atât de lăudat ceva mai devreme. Iar numele fructului este: cel mai de jos iad! În acest fel, dacă îndepărtăm coaja exterioară a aparenţelor lumeşti, dăm de iadul cel mai desăvârşit! Vă puteţi imagina cu uşurinţă ce i-ar face această tânără nefericită celui pe care îl consideră motivul nefericirii ei, chiar dacă se amăgeşte singură…

Dacă i-ar fi posibil ca, în furia ei dezlănţuită, să îl vadă pe acesta sfâşiat în bucăţi de o mie de şerpi de foc, această răzbunare ar fi de-abia o picătură de rouă răcoritoare pe inima ei înflăcărată de mânie.

Cine nu mă crede, nu are decât să îi facă o vizită unei asemenea tinere nefericite şi să o tragă de limbă, întrebând-o care este cauza nefericirii ei. În cel mai bun caz va asista la o erupţie generalizată, ca şi cum toţi vulcanii pământului şi-ar împroşca lava în toate direcţiile; cât despre cazul mai rău, el va ajunge să-i spună singur: „Te rog să mă scuteşti de toate acestea!" – Am văzut aşadar în ce constau fructele care sunt deja coapte pentru iad; în capitolul următor vom analiza mai amănunţit unde conduc aceste fructe.

Toate secretele ies la iveală în starea spirituală

Nu rareori se întâmplă ca o asemenea tânără jignită să se mărite cu un alt bărbat din pură răzbunare faţă de primul ei amant, chiar dacă nu are nici o scânteie de iubire pentru acest bărbat în inima ei. Prin această faptă, ea îşi propune să-l pedepsească în modul cel mai dramatic pe amantul ei de dinainte, care a nesocotit-o, dându-i lovitura de graţie prin această jignire. Ce se întâmplă însă în realitate?

Vechiul amant nu se deprimă deloc, ci dimpotrivă, îşi caută el însuşi o altă iubită, care se dovedeşte nu de puţine ori mai bună decât prima. Ce efect are însă acest lucru asupra primei sale iubite, acum măritată? Ea devine morocănoasă şi acră. Bărbatul ei actual o întreabă care este motivul, dar în zadar! Căci ceea ce o mâhneşte este prea suspect pentru noul ei soţ pentru ca ea să îi poată spune adevărul. Ce-i drept, ea nu mai face nimic pentru a-i trage preşul de sub picioare vechiului ei iubitul, dar cu atât mai adânc îngroapă ea motivul furiei sale în inima ei. Anii trec şi cum timpul se dovedeşte cel mai bun pansament, care poate vindeca orice rană, chiar dacă este doar un paliativ, el o vindecă şi pe femeia noastră. În final, ea devine nu de puţine ori prietena fostului ei iubit.

Unii vor spune: „Păi, dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că iadul a ieşit învins din această afacere; căci acolo unde prietenia înlocuieşte duşmănia anterioară, raiul înlocuieşte la rândul lui iadul". La prima vedere, aşa par să stea lucrurile. În realitate, cazul poate fi comparat cu cel al unui războinic care are numeroase răni pe trupul său. El a aplicat pe ele pansamentul paliativ al timpului şi rănile s-au vindecat în aparenţă. Dacă vremea este frumoasă, războinicul nostru se mişcă fără probleme şi aproape că nu-şi mai aduce aminte că trupul lui este plin de răni cicatrizate. Dar la primul semn de vreme rea, rănile lui încep să prindă viaţă, şi cu cât vremea se strică mai tare, cu atât mai insuportabilă devine durerea. Disperat, el se zvârcoleşte în pat, blestemând arta războiului, pe toţi conducătorii de oşti, pe împărat, ba chiar şi pe Dumnezeu, pe părinţii lui şi ziua în care s-a născut.

La fel se petrec lucrurile şi cu astfel de prietenii paliative, care sunt rezultatul uitării datorate trecerii timpului. Primele semne de vreme rea apar atunci când spiritele celor doi „prieteni" se întâlnesc în lumea cealaltă, după părăsirea planului fizic. În acel moment, cei doi îşi dau seama cât de mult au păcătuit unul faţă de celălalt pe pământ, căci privirea limpede a spiritului lor

le permite să vadă în sfârşit toate dezavantajele de care au avut parte din cauza atitudinii lor păcătoase, dar şi avantajele pe care le-ar fi putut obţine dacă ar fi mers pe calea virtuţii. De aceea, această întâlnire în lumea de apoi îi determină să îşi exprime reciproc dispreţul suveran şi să îşi arunce unul altuia cele mai îngrozitoare blesteme. Ei bine, vă asigur că în acest caz nu mai avem de-a face cu nici un rai, aşa cum se părea în lumea aparenţelor exterioare, ci cu cel mai autentic iad, pe nivelul său cel mai de jos.

De aceea afirmă Scriptura că fiecare om trebuie să se examineze în profunzime, căci nici un secret nu este atât de bine ascuns în interiorul omului încât să nu fie propovăduit cândva cu voce tare de pe acoperişurile caselor. Altfel spus: tot ce poate fi ascuns în interiorul omului pe pământ devine în lumea spirituală exterior şi vizibil. De aceea, toţi oamenii sunt sfătuiţi să îşi examineze cât mai detaliat relaţiile de prietenie şi de duşmănie în care s-au aflat vreodată, inclusiv efectele pe care le-ar putea avea acestea asupra conştiinţei lor atunci când vor ajunge în lumea spirituală. Fiecare om de pe pământ trebuie să se pregătească în acest scop, dat fiind că în lumea cealaltă, atunci când se va afla într-o stare spirituală pură, aceste stări de spirit îi vor fi expuse şi toată lumea îi va putea vedea adevărata faţă. De aceea, cel mai bine ar fi fost ca el să îşi rezolve aceste obstacole atât timp cât a trăit pe pământ. Domnul însuşi a oferit acest exemplu atunci când a păşit pe pământ.

Atunci când a fost judecat în lumea exterioară de către duşmanii Lui, care L-au răstignit în mijlocul a doi răufăcători, esenţa sufletului Lui nu a urcat de îndată la cer, ci a coborât drept în iad, unde îl aşteptau cei mai mari duşmani, dar şi unii prieteni mai vechi, printre care bătrânii părinţi şi foarte mulţi profeţi şi învăţători (notă: aceste spirite pure i-au asigurat protecţia, ferindu-L de iadul propriu-zis).

Cine nu şi-a plătit pe lumea aceasta până şi ultima datorie, nu va putea intra în împărăţia cerului. De aceea, oamenii trebuie să îşi stingă în această lume terestră toate datoriile, şi mai ales acelea făcute în numele iubirii, căci acestea se dovedesc cele mai crunte în lumea de apoi. Furtul câtorva milioane poate fi uitat mult mai uşor de conştiinţă decât o datorie de iubire. De ce? Deoarece el nu reprezintă decât o datorie exterioară, care nu are nimic de-a face cu spiritul; în schimb, datoria de iubire afectează direct spiritul, întrucât iubirea reprezintă însăşi esenţa acestuia. Din acest motiv, nimic nu este mai periculos în lumea voastră terestră decât aşa-zisa „îndrăgostire”, căci această stare afectează întregul spirit. Dacă mai târziu apar obstacole exterioare care nu pot adeveri iubirea reciprocă, spiritele implicate în fosta relaţie de iubire se retrag supărate şi îşi vindecă rănile lumeşti, dar nu şi rănile profunde.

La prima furtună spirituală, aceste răni se deschid din nou, dând naştere unei stări mult mai rele decât prima dată, aşa cum afirmă Scriptura atunci când vorbeşte de cele şapte spirite exorcizate. Atunci când casa este curăţată prin mijloace exterioare, duşmanul cel rău este alungat şi călătoreşte prin deşerturi şi prin stepe; dar pentru că nu are unde să stea, el ia cu el încă şapte spirite, mult mai rele, şi se întoarce înapoi în casa sa veche, care acum este curăţată.

Casa cea veche şi curată simbolizează spiritul, care este purificat în această lume prin soluţii exterioare. Duhul cel rău se referă la starea de spirit malefică în care s-a aflat cândva respectivul om pe acest pământ. El a fost alungat, dar numai prin metode exterioare. De aceea, cutreieră acum prin deşerturi şi prin stepe, ceea ce înseamnă că spiritul omului se vindecă şi se cicatrizează, pentru ca vechile sale răni să nu mai sângereze. Dar duhul cel rău se întoarce în final cu încă şapte duhuri. Altfel spus, în starea spirituală absolută toate rănile spiritului se redeschid, chinuindu-l cu o forţă mult mai mare; iar această stare este cu mult mai neplăcută decât prima.

De aceea, oriunde vedeţi oameni extrem de furioşi împotriva altor oameni, aveţi în faţă iadul cel mai desăvârşit.

Din acest motiv mă adresez vouă eu, Ioan, robul şi slujitorul experimentat al Domnului, sfătuindu-vă pe toţi, dar mai ales pe părinţi, să vă avertizaţi copiii împotriva aşa-zisei îndrăgostiri. Cât de mult suferă spiritul din această cauză puteţi vedea cu uşurinţă în cazul tinerilor din lumea voastră naturală care se îndrăgostesc înainte de vreme; căci un astfel de tânăr este stricat pentru tot restul vieţii şi nu mai poate progresa în vreun fel din punct de vedere spiritual. Orice altă pasiune poate fi corectată printr-o ghidare înţeleaptă, iar el poate deveni un om adevărat. Dar odată impregnată în spiritul său, prima imagine a iubirii sexuale devine mai greu de clintit din mintea sa tânără decât un munte de la locul lui.

Iar această îndrăgostire timpurie reprezintă cea mai mare destrăbălare spirituală; căci destrăbălarea sau desfrâul înseamnă tot ce are a face cu amăgirea spiritului.

Şi cum iubirea reprezintă însăşi esenţa spiritului, amăgirea în iubire şi datoriile pe care le creează ea reprezintă cel mai autentic şi mai josnic desfrâu, ceea ce echivalează cu cel mai de jos iad.

V-am spus toate acestea pentru a vă fi de folos în lumea de apoi. – În continuare vă voi oferi şi alte asemenea exemple, ca să înţelegeţi mai bine.

Cerul şi iadul – cele două polarităţi din interiorul omului

Unii vor spune: „Tot ce ne-ai spus până acum ni se pare posibil şi nu este exclus ca rănile provocate spiritului pe pământ să iasă la iveală şi să genereze efecte în lumea spirituală. După ce ne-ai explicat însă esenţa adevăratului iad, nu putem înţelege cum poate această iubire ofensată în lumea terestră să se transforme în cea spirituală într-un iad deplin. Căci nu prea există om pe pământ care să nu fi suferit astfel de ofense şi care să nu fi fost responsabil pentru ele. Dacă pornim de la premisa că în starea pur spirituală aceste amintiri vii devin însăşi talpa iadului, ne întrebăm pe bună dreptate câţi oameni care au trăit de-a lungul unui secol întreg ajung în cer?

Cum poate fi această ofensă o judecată pentru om, dacă acesta a păcătuit într-o stare de pasivitate pură faţă de ordinea divină, fiind incapabil să meargă pe calea cea dreaptă, întrucât i-au lipsit puterea şi experienţa necesară!?”

Îi rog pe toţi cei care subscriu la observaţia de mai sus să îşi studieze mai atent propriile lor experienţe. Ei îşi vor da astfel seama singuri cine

ajunge în iad şi câţi sunt aceştia la număr. În mod evident, ei nu au înţeles încă ce înseamnă esenţa iadului şi cum apare acesta. Căci pe tot pământul nu există un om atât de desăvârşit încât să nu conţină în sine întregul iad. La fel de bine, el poate conţine în sine întregul rai.

Aşa cum v-am explicat amănunţit mai devreme ce înseamnă raiul în om, cum apare şi cum se poate amplifica acesta în el, tot aşa doresc să vă explic acum cum apare iadul în om şi cum se amplifică el.

Într-adevăr, ar fi extrem de trist şi complet nejustificat ca un om care poartă în sine imaginea exterioară a iadului să fie imediat etichetat ca un locuitor al acestuia. Dacă aşa ar sta lucrurile, chiar şi îngerii din cer ar trebui să fie nişte spirite ale iadului, căci şi ei poartă în sine imaginea desăvârşită a iadului. În caz contrar, nici un înger nu ar putea să intre vreodată în iad pentru a potoli spiritele supărate. Eu însumi nu v-aş putea arăta acum iadul şi nu vi l-aş fi putut dezvălui niciodată dacă nu-l aveam cu totul în mine. Mai mult, ar fi cât se poate de periculos pentru locuitorii cerului dacă ei nu ar purta în sine imaginea exterioară a iadului, care să le permită să vadă ce plănuieşte acesta împotriva lor. Aşa însă, noi putem zări imediat ce fac spiritele din iad.

Iadul şi raiul din noi există ca două polarităţi opuse, care există în acelaşi timp, şi nimic nu poate exista în afara lor.

De aceea, nu se pune problema cine ajunge în iad, căci acest lucru ar însemna să condamni întreaga omenire pe pământ. Tot ce ne propunem noi este să definim iadul din fiecare fiinţă.

Iadul nu este altceva decât încălcarea poruncii iubirii, la baza căreia stau iubirea de sine şi dorinţa de a conduce.

Căci ce altceva este gelozia decât trezirea iubirii de sine, a egoismului şi a dorinţei de a conduce? Un om gelos nu este gelos pentru că aleasa sa are prea puţină iubire pentru el, ci pentru că egoul său se simte rănit, întrucât se aşteaptă la mai mult respect din partea acesteia, dar se pare că aceasta nu îl preţuieşte suficient.

Întrebare: oare nu este acesta polul opus al acelei stări în care, din iubire pentru aproapele tău, indiferent de sexul acestuia, trebuie să uiţi de sine, fiind gata oricând să-i faci un bine?

În aceste condiţii, cum poate omul să îşi controleze acest iad interior, să nu-l activeze, lăsându-l să rămână întru totul pasiv?

Acest lucru este cât se poate de uşor: tot ce trebuie să facă el este să îl ierte din toată inima pe cel care l-a ofensat, în numele Domnului, şi să îl binecuvânteze pe cel care l-a jignit, de asemenea în numele Domnului (se înţelege de la sine că acest lucru trebuie făcut cu toată seriozitatea, nu în glumă); în acest fel, iadul interior va putea fi foarte uşor controlat de om!

Adevăr vă spun: o singură privire smerită, de părere de rău, adresată Tatălui cel bun este suficientă pentru a putea scăpa pentru totdeauna de iad! – Amintiţi-vă de acel tâlhar de pe cruce! Deşi era un hoţ şi un criminal, el s-a uitat în sus către Domnul şi i-a spus din inimă, cu o voce gravă şi sinceră, încărcată de părere de rău: „O Doamne! Când vei ajunge în împărăţia Ta şi

ne vei judeca pe noi, cei nelegiuiţi, gândeşte-Te la mine şi nu mă pedepsi prea tare pentru faptele mele nelegiuite!”

Şi iată, Judecătorul cel mare şi atotputernic i-a răspuns: „Adevăr îţi spun: chiar astăzi vei ajunge, alături de Mine, în cer!”

Acest exemplu îi poate ilustra oricărui creştin autentic cât de puţin trebuie să facă el pentru a stăpâni pe vecie cel mai de jos şi cel mai crunt iad.

Exemplul femeii samaritene de la fântâna lui Iacov, care a fost amanta a şapte bărbaţi, este similar cu cel de mai sus. Domnul i s-a adresat astfel femeii: „Femeie, dă-Mi să beau!” După care i-a spus: „Dacă ai şti cine este Cel care ţi-a spus: ‚Femeie, dă-Mi să beau’, i-ai răspunde să-ţi dea mai bine El să bei din apa vieţii, ca să nu-ţi mai fie în veci sete!” Aşa i-a vorbit Domnul femeii.

Este uşor de văzut cât de mic este efortul pe care i-l cere Domnul acestei păcătoase pentru ca ea să poată intra în împărăţia cerului: doar un pahar cu apă! Fiecare creştin credincios ar trebui să cunoască de asemenea din Scriptură întâmplarea cu femeia care a rupt căsătoria şi viaţa Mariei Magdalena. Domnul are puterea de a şterge primele păcate, ca şi cum acestea nici nu ar fi fost comise, dacă păcătosul îşi cere cu umilinţă iertare. Nu întâmplător a avut voie Maria Magdalena să-i îmbălsămeze trupul şi nu întâmplător la ea a venit Domnul prima oară după învierea Sa! Într-un alt pasaj din Scriptură, Domnul vorbeşte despre fiul rătăcitor şi despre căutarea celei de-a o suta oaie, explicând (în această manieră metaforică) cât de puţin cere El de la un păcătos pentru a-şi revărsa mila şi graţia asupra lui!

De aceea, eu nu-mi propun să explic cine ajunge în iad, ci doar cum este construit iadul şi cum ne putem feri de el.

Principii cereşti şi principii demoniace

Cu siguranţă, se va găsi printre voi din nou măcar unul care să mă contrazică, spunându-mi: „Până aici, toate bune. Această viziune asupra iadului interior poate fi cât se poate de utilă, dar ce ne facem când acest iad interior devine polaritatea principală a omului, sau chiar a unei întregi societăţi, astfel încât putem spune pe bună dreptate că aceşti oameni aparţin într-adevăr iadului. Altfel spus, eu cred că ar trebui să ştim mai exact cine, când şi cum poate ajunge în iad, căci în caz contrar această metaforă despre iadul interior potenţial nu foloseşte la nimic, oricât ar fi ea de corectă. Căci cine nu ştie unde, cum şi când poate ajunge în mâinile duşmanului, acela este deja pierdut. Tocmai unde se va crede cel mai mult în siguranţă, acolo va fi atacat el de duşmanul lui, şi astfel va fi cu siguranţă pierdut şi fără scăpare. De aceea, se pune pe bună dreptate întrebarea: când ajunge cu adevărat în iad un păcătos şi când nu?”

Această întrebare pare justificată, ţinând cont că Sfânta Scriptură este plină de exemple de păcătoşi care au ajuns în iad şi de păcătoşi care au fost salvaţi, deşi au comis aceleaşi păcate. – Dar eu, Ioan, vă spun: această întrebare sună corect, ca şi cum ar avea la bază o motivaţie înţeleaptă, dar este departe de aşa ceva. Atunci când vorbim despre înfăţişarea iadului,

vorbim automat (chiar dacă indirect) şi de aceia care vor ajunge în el. Pe de altă parte, nimeni nu trebuie să îşi imagineze în urma acestei expuneri a noţiunii de iad existenţa vreunui loc concret de încarcerare în care pot ajunge spiritele. Iadul nu este un loc, ci o stare de spirit în care se transpune singură fiinţa liberă prin felul ei de a iubi şi prin faptele sale. Orice om capabil să gândească cât de cât matur va înţelege imediat că nimeni nu poate aparţine iadului decât atât timp cât acţionează la unison cu principiile acestuia. Iar aceste principii demoniace sunt, aşa cum am mai spus: setea de putere, iubirea de sine şi egoismul. Aceste principii se împotrivesc întru totul principiilor cereşti, care sunt în mod evident: smerenia, iubirea faţă de Dumnezeu şi iubirea faţă de aproapele tău.

Cât de uşor pot fi deosebite aceste principii unele de celelalte! Ele pot fi deosebite chiar mai uşor decât ziua de noapte. De aceea, cine doreşte să afle pe şleau dacă îi aparţine iadului sau cerului, nu are decât să-şi întrebe cu toată seriozitatea cugetul său interior. Dacă acesta îi răspunde, la unison cu înclinaţiile sale de bază şi cu iubirea sa: „Aceasta este a mea şi aceea este tot a mea. Pe acest lucru îl doresc şi pe acel lucru îl doresc de asemenea. Acest peşte este deja al meu, iar pe celălalt vreau să-l prind. Daţi-mi totul, căci eu îmi doresc totul, ba chiar pretind că totul îmi aparţine” – dacă sufletul său îi dă un astfel de răspuns, el poate fi convins că principala sa polaritate este iadul.

Dacă însă, cugetul său îi spune: „Nimic nu este al meu, nici acesta, nici acela, totul este al lui Dumnezeu, iar eu nu sunt vrednic să primesc nici cel mai neînsemnat lucru, şi chiar dacă aş avea ceva, aş prefera ca acest lucru să nu fie al meu, ci al fraţilor mei” – ei bine, dacă acesta este răspunsul sincer al inimii sale, el poate fi convins că principala sa polaritate este raiul.

În consecinţă, dacă cineva se îndrăgosteşte de o fată şi altcineva se îndrăgosteşte la rândul lui de ea, iar primul bărbat este cuprins imediat de o gelozie turbată, nedorind nici o clipă ca cel de-al doilea să aibă acces la inima fetei, putem spune că el se află pe deplin scufundat în iad (astfel, că principala sa polaritate dominantă este iadul interior). Dacă însă îi spune fetei: „Draga mea, tu singură eşti stăpâna inimii tale. Eu te iubesc cu adevărat. De aceea, nu aştept nici un sacrificiu de la tine, ci dimpotrivă, sunt gata să fac eu însumi orice sacrificiu de dragul tău. Din partea mea, tu ai o libertate absolută. Fă aşa cum doreşti şi cum crezi că este mai bine pentru tine, şi te asigur nu vei pierde niciodată iubirea şi prietenia mea sinceră. Dacă te-aş sili să-mi oferi mâna ta cu forţa, aş dovedi astfel că nu mă iubesc decât pe mine (în aşa-zisa mea iubire faţă de tine) şi că doresc să te transform într-o sclavă. Eu însă nu mă iubesc pe mine în tine, ci dimpotrivă, te iubesc numai pe tine în mine. De aceea, îţi acord întreaga libertate să faci aşa cum consideri cel mai potrivit pentru fericirea ta” – iată, în acest limbaj nu poate vorbi decât un cetăţean autentic al cerului, pentru că exact aşa se vorbeşte în ceruri. Şi cine poate vorbi aşa cu toată sinceritatea inimii sale, în acela nu se mai află nici o fărâmă de iad.

Cine poate comite un sacrificiu de sine în acest punct extrem de sensibil, acela va fi oricând capabil să comită un astfel de sacrificiu de sine în toate celelalte domenii ale vieţii, mult mai puţin sensibile decât acesta. Cine însă devine gelos şi rupe de îndată legământul de iubire cu aleasa lui,

blestemând-o în inima lui plin de dispreţ şi de furie, procedând la fel şi cu al doilea pretendent la mâna ei, acela se află deja în plin iad, care reprezintă în cazul lui principala polaritate a fiinţei sale.

Regula de aur pe care o respectă omul ceresc este următoarea: cel care constată într-o situaţie oarecare că este în joc iubirea aproapelui său trebuie să se retragă imediat şi să nu-i pună piedici aproapelui său în realizarea iubirii lui. Căci este infinit mai bine să pierzi totul pe lume, dar să-ţi păstrezi pacea interioară, decât să câştigi ceva prin luptă, oricât de neînsemnată ţi s-ar părea aceasta.

Cu cât omul sacrifică mai multe lucruri în această lume exterioară, cu atât mai mult va primi el în lumea de dincolo. Cine îşi sacrifică în această lume o haină din blană, va primi în lumea de dincolo o haină de lumină; cine face două sacrificii va primi dincolo de zece ori cât a sacrificat, şi cine renunţă aici la o fecioară aleasă, pe acela îl vor întâmpina dincolo o sută de spirite nemuritoare. Cine cedează în această lume o bucată de pământ oricât de sărăcăcioasă va primi în lumea de dincolo o lume întreagă. Cine a ajutat aici pe altcineva va primi în lumea de dincolo ajutor de la o sută de braţe, care îl vor trage către viaţa veşnică! – Şi astfel, nimeni nu pierde nimic din ceea ce sacrifică în această lume. Cine seamănă din belşug, va secera din abundenţă; în schimb, cine seamănă cu economie, acela va avea foarte puţin de recoltat.

Cred că nu mai trebuie să insist şi sper că toată lumea s-a lămurit pe deplin când devine iadul principala polaritate a fiinţei şi când această polaritate este înlocuită cu cea a raiului. De aceea, sper că nimeni nu va mai reveni vreodată cu întrebarea caraghioasă: cine, cum şi când poate ajunge în iad sau în rai? – Aşa cum spuneam, nimeni nu ajunge vreodată în iad sau în rai, ci fiecare le poartă pe amândouă în sine.

Dacă iadul reprezintă principala polaritate a fiinţei, întreaga viaţă a omului şi toate acţiunile sale devin una cu iadul. Dacă însă principala sa polaritate este raiul, întreaga sa viaţă şi toate acţiunile sale sunt desprinse din rai. De aceea, nimeni nu ar mai trebui să întrebe vreodată: cum arată raiul şi cum arată iadul, ci fiecare ar trebui să îşi privească propria polaritate interioară pentru a afla exact cum este atunci când te afli în iad sau în rai.

Nicăieri nu există vreun loc numit rai sau iad. Aceste concepte sunt stări de conştiinţă care există în interiorul omului; şi nimeni nu va ajunge vreodată într-un alt cer sau într-un alt iad decât în cele pe care le poartă în sine.

Aşa cum v-aţi putut convinge, noi ne-am aflat în soarele central şi am văzut acolo lucruri minunate. Unde credeţi că se află acest soare? În voi! Unde ne aflăm noi în această clipă? La prima vedere, ne aflăm pe soarele spiritual, dar în realitate fiecare dintre voi se află în el însuşi.

Cum este posibil aşa ceva puteţi înţelege analizându-vă propriile vise, care vă oferă nenumărate informaţii despre ceea ce se întâmplă în conştiinţa voastră. Exact la fel se petrec lucrurile şi în starea spirituală pură, cu excepţia faptului că în timpul visului, existenţa acestor lumi este încă instabilă şi efemeră, în timp ce în starea spirituală pură ea devine stabilă şi

fermă. - Pentru a înţelege mai bine aceste lucruri, ne propunem să aducem noi exemple.

Spiritul, creatorul propriei sale lumi

Să spunem că un bun pictor peisagist şi un mare prieten al excursiilor în natură se întoarce acasă după o excursie efectuată la ţară. Regiunea pe care a vizitat-o el în timpul acestei excursii i-a plăcut atât de mult încât pictorul nostru şi-ar dori să se stabilească pentru totdeauna în ea. Din păcate, afacerile nu-i permit acest lucru. Ce îi rămâne de făcut, pentru a locui cel puţin în aparenţă în această regiune care i s-a părut atât de minunată? El pictează această regiune cu o mare îndemânare artistică pe doi pereţi mari şi albi ai camerei lui de zi, astfel încât fiecare vizitator să poată recunoaşte de îndată minunata regiune (care, de altfel, este binecunoscută tuturor).

Întrebare: de unde a luat pictorul nostru modelul pentru această regiune frumoasă? A avut el cumva o matriţă de gravat, care să îi permită să facă o copie a regiunii pe care a vizitat-o? Nici vorbă! El a memorat conturul viu al regiunii în imaginaţia lui şi a redat-o apoi pe pereţii casei sale, cu lux de amănunte, printr-un act creator.

Acest lucru este evident şi orice om îşi dă cu uşurinţă seama că aşa stau lucrurile. Nu toată lumea înţelege însă cum a fost posibil ca pictorul nostru să picteze pe pereţii casei sale această regiune frumoasă, care iniţial nu exista decât în imaginaţia lui. Se pune aşadar întrebarea: cum şi în ce fel a reuşit acest pictor să transpună pe pereţii casei sale regiunea respectivă din imaginaţia lui? Iată, acest fenomen este un aspect important al vieţii şi exprimă foarte multe lucruri; de aceea, ne propunem să îl examinăm puţin mai îndeaproape.

Cu această ocazie a vizitei în soarele nostru central, am învăţat până acum să recunoaştem şi să înţelegem numeroase aspecte importante care există în spiritul omului. Dacă aceste lucruri nu ar fi prezente în spiritul omenesc, cum ne-am fi putut face o idee despre ele, de vreme ce nu au fost văzute vreodată de un ochi muritor?

Omul poate contempla însă aspecte infinit mai mari, transcendent-spirituale, ceea ce înseamnă automat că şi acestea există în spiritul său; în caz contrar, ele nu ar putea ieşi la iveală.

Imaginaţia omului poate fi însă curată sau necurată. Ea este curată atunci când imaginile contemplate de ea sunt pure, adică nu sunt tulburate şi murdărite prin suprapunerea unor imagini provenite din lumea exterioară. Desigur, acest lucru se întâmplă destul de rar atât timp cât spiritul nemuritor al omului se află încă în trupul său. Imaginaţia poate fi considerată curată inclusiv atunci când contemplă imagini exterioare şi le reţine prin puterea sufletului, redându-le apoi în mod creator exact aşa cum au fost preluate ele din natură. Pe de altă parte, vorbim de o imaginaţie necurată atunci când spiritul întrupat se comportă într-o manieră pasivă, fiind incapabil să facă deosebirea între imaginile sale interioare şi cele ale lumii exterioare, care se amestecă între ele. Atunci când contemplă o imagine cu ochiul său interior, un astfel de spirit nu poate desluşi care sunt aspectele ei spirituale şi care

sunt cele naturale. În această categorie a imaginilor necurate se numără toate aiurelile mistice din Evul Mediu, care prezintă raiul într-o formă minunată, iar iadul şi aşa-numitul foc al gheenei sub forma unui cuptor în care sufletele sunt chinuite, şi multe alte asemenea nebunii.

Rezultă astfel că în spirit, care include în sine întreaga viaţă a sufletului şi a trupului său, trebuie să existe deja totul, de la cele mici până la cele mari, inclusiv întreaga nemărginire, cerul şi iadul, iar între aceste două extreme întreaga lume naturală. Această capacitate a spiritului infinit de a contempla şi de a se bucura de întreaga viaţă este ceea ce voi numiţi „imaginaţie", la modul general.

Dacă un om doreşte să scoată la iveală o realitate din această cămară bogată, tot ce trebuie să facă el este să îşi trezească iubirea. Cu cât mai puternică devine iubirea lui, cu atât mai intense devin căldura şi lumina acesteia.

Prin aceste calităţi dătătoare de viaţă, imaginea contemplată de spirit devine vie, conturându-se din ce în ce mai clar în lumina iubirii, până când ajunge să fie pe deplin reliefată, la fel ca regiunea pictată de artistul nostru. Această imagine desăvârşită care prinde contur prin puterea iubirii face parte integrantă din lumea interioară a spiritului.

Acum ştim de unde şi-a luat pictorul imaginea. Ştim însă mai mult decât atât, şi anume, ştim că spiritul îşi creează în acest fel propria sa lume.

Ştim de asemenea că fiecare lucru pe pământ poate fi deopotrivă bun sau rău, în funcţie de natura iubirii omului. Dacă iubirea sa corespunde ordinii lui Dumnezeu, lumea sa interioară este integral bună; dacă iubirea sa se opune însă ordinii lui Dumnezeu, lumea sa interioară devine integral rea. – Acesta este mecanismul prin care apar în interiorul omului cerul sau iadul.

Fiecare acţiune a omului trebuie să aibă o cauză, căreia îi corespunde o întreagă lume spirituală.

Cum vi s-ar părea de pildă o zonă de pe pământ în care faptelor crude ale omului li s-au înălţat statui? Cu siguranţă vă vor trece fiorii văzând aceste statui. În acest caz, avem de-a face cu o lume exterioară demoniacă, la baza căreia nu poate sta decât o lume spirituală având aceeaşi natură, adică plină de statui înălţate faptelor crude. În această lume spiritul contemplă adâncimile sale insondabile, în care predomină faptele teribile, cu consecinţe pe măsură. Cu totul altfel stau lucrurile atunci când ajungeţi într-o zonă locuită de oameni nobili, care fac mult bine şi sunt extrem de generoşi. Sufletul vostru este inundat în mod spontan de un sentiment de bucurie, ca şi cum v-aţi afla în poala lui Avraam. Aşa se naşte raiul. Acest sentiment se întipăreşte în conştiinţă (căreia îi corespunde starea spirituală pură a lumii de dincolo), împreună cu formele exterioare, şi dă naştere locului spiritual al raiului. După cum puteţi vedea, atât iadul cât şi raiul reprezintă acţiuni ale spiritului.

Din această expunere rezultă în mod evident că fiecare om este creatorul propriei sale lumi interioare, care depinde întru totul de felul iubirii sale, şi că el nu va putea niciodată să ajungă într-un rai sau într-un iad obiectiv, ci doar într-o lume interioară care reprezintă opera iubirii sale. De aceea se spune în Scriptură: „Şi faptele voastre vă vor judeca. " – Aceasta

este maniera teoretică şi practică în care învaţă elevii din soare despre imaginile care corespund iadului. Ce se întâmplă însă mai departe? Asta ne propunem să aflăm în continuare.

Alte învăţături primite de elevi în lumea de apoi. Împărăţia de mijloc (Hadesul)

Se întorc oare elevii, cum s-ar spune, din iad înapoi în rai? Această viziune ar fi pur lumească, întrucât aceşti elevi nu au ajuns niciodată într-un iad obiectiv, ci doar s-au scufundat în acea stare de conştiinţă din propria lor sferă interioară în care au putut observa ce înseamnă iadul. O simplă stare de dezgust sincer împotriva acestei polarităţi a fiinţei lor (respectiv a stării de iad) este suficientă pentru ca elevii noştri să se trezească înapoi în sfera lor pozitivă, care corespunde raiului. Dar întrucât nimeni nu poate ajunge în rai doar prin cunoaştere şi înţelegere, sau printr-o rugăciune de călugăr care nu face nimic, ori prin cultivarea unei iubiri sinonimă cu respectul, ci numai prin fapte de iubire, respectiv prin acţiuni concrete de întrajutorare a aproapelui său, elevii noştri nu au de ales şi trebuie să treacă la fapte, dacă doresc să ajungă în adevăratul rai.

În ce constă însă această sferă a faptelor de iubire care permit tranziţia către adevăratul rai? De acest lucru ne vom ocupa în continuare, în câteva cuvinte. – Iată, pe lângă sfera naturală şi cea spirituală a pământului vostru mai există şi aşa-numita „împărăţie de mijloc”, numită şi „Hades” (care înseamnă mai mult sau mai puţin acelaşi lucru), în care cred cu tărie (fără să înţeleagă însă ce se întâmplă în realitate aici) credincioşii romano-catolici, care o numesc „purgatoriu”. Cel mai corect ar fi să comparăm această împărăţie cu un mare hol de intrare în care intră toate spiritele, indiferent de rangul sau de poziţia lor socială, şi unde se pregătesc pentru a putea intra mai târziu în camerele de oaspeţi.

Această împărăţie de mijloc este aşadar prima stare natural-spirituală a omului, în care acesta ajunge imediat după moartea sa.

Căci nimeni nu poate ajunge imediat în rai sau în iad, în afară de cazul în care s-a născut din nou pe pământ prin iubirea sa faţă de Domnul, sau în care este un nelegiuit incurabil care a păcătuit continuu împotriva Duhului Sfânt. În primul caz spiritul ajunge imediat în rai, fără să mai facă vreo escală în împărăţia de mijloc, iar în al doilea caz el ajunge imediat în iadul cel mai de jos.

În primul caz, spiritul ajunge direct în rai deoarece a atins deja desăvârşirea cea mai perfectă. În cel de-al doilea caz, el ajunge direct în iad deoarece în sfera lui existenţială nu mai există nici un element ceresc. Dincolo de acest comentariu, să nu mai pierdem timpul şi să ne îndreptăm imediat privirile către ceea ce au de făcut elevii noştri în această sferă.

Această mare împărăţie de mijloc este terenul principal pe care acţionează toate spiritele cereşti. Aici, toată lumea are ceva de făcut. Gândiţi-vă de pildă că în acest loc ajung în fiecare oră (conform modului vostru de a calcula timpul) cinci până la şapte mii de nou-veniţi. Aceştia trebuie imediat testaţi şi trebuie duşi de îndată la locul care este perfect pentru ei. Altfel spus, ei trebuie să pătrundă în acea stare de conştiinţă care

corespunde iubirii lor fundamentale. De aceea, ei trebuie testaţi şi cercetaţi în toate părerile lor, pentru a fi direcţionaţi apoi către acea cale spirituală care corespunde principalelor lor înclinaţii.

Pe pământ, acest lucru nu este posibil, căci dacă oamenilor li s-ar da mână liberă, în cel mai scurt timp întregul pământ s-ar transforma într-un cuib al hoţiilor şi al crimelor. În lumea spiritelor ele pot fi ţinute însă mult mai uşor sub observaţie, şi fiecare poate să-şi urmeze fără problemă înclinaţiile.

Unii îşi vor spune cu siguranţă: „Dacă aşa stau lucrurile, atunci cine va mai putea ajunge în rai?" Răspunsul este simplu, căci fiecare doctor trebuie să înceapă prin a-şi analiza pacientul şi prin a-i pune un diagnostic precis înainte de a-i putea prescrie un leac care să-l însănătoşească în profunzime. În lumea de apoi nimeni nu este ajutat cu remedii superficiale, care conduc la dispariţia unor simptome numai pentru ca în locul lor să apară altele, aşa cum se întâmplă pe pământ. De aceea, fiecare nou-venit în lumea de apoi trebuie să predea un fel de referat al vieţii sale, de la A la Z. Acest proces se numeşte „dezvăluirea sau expunerea totală" şi reprezintă un proces de conştiinţă atât de profund pentru spirit încât conduce la schimbarea deplină a stării sale. Spiritul se trezeşte în întregime gol şi ajunge astfel într-o a treia stare, care se numeşte „purificarea", sinonimă cu moartea a tot ceea ce a luat cu el omul senzorial de pe pământ.

De abia de acum încolo poate ajunge spiritul omului în rai, într-un caz fericit, sau în primul iad, într-un caz mai puţin fericit.

Locul în care se desfăşoară acest proces al purificării v-a fost arătat detaliat de predecesorul meu, în acea regiune de seară, semi-întunecată, în care v-aţi aflat împreună cu acei „mâncători de muşchi". Aţi văzut atunci cât se poate de clar cum ajung aceste spirite, printr-o evoluţie graduală, fie în primul cer, fie în primul iad.

De aceea, putem trece pe loc să vedem ce primesc de lucru elevii noştri în această regiune. Sarcina lor este să testeze spiritele nou-venite în această împărăţie de mijloc şi să le orienteze până la locul purificării de ultimele rămăşiţe ale vieţii lor senzoriale. Odată ajunşi în acest loc, elevii nu mai au de lucru pentru moment, căci mai departe trebuie să se ocupe de spirite alţi îngeri, mult mai experimentaţi.

Cum procedează însă elevii pentru a testa înclinaţiile spiritelor nou-venite, astfel încât acestea să poată fi orientate pe calea spirituală care le este caracteristică? Pentru a explica acest lucru cât se poate de limpede voi da, ca de obicei, un mic exemplu. Aşadar, ascultaţi-mă:

Un om care a trăit după măsura iubirii lui şi a plecat din această lume luând cu el numai bogăţiile sale spirituale întreabă imediat ce ajunge în lumea de apoi de împărăţia cerului. De aceea, el este ridicat pe loc într-o stare de conştiinţă în care i se pare că peisajul corespunde cu cel al raiului.

Unui om care nu s-a ridicat la potenţialul maxim al iubirii sale şi care cere să fie condus în rai i se arată acest rai în aspectul său real, care este foarte diferit de ceea ce îşi imagina omul prin ideile sale preconcepute. Şi astfel, mulţi episcopi, stareţi şi alţi foşti reprezentanţi pe pământ ai celor spirituale se trezesc că trebuie să pună mâna pe plug şi să lucreze ei înşişi

pământul pentru a-şi hrăni fraţii. Este uşor de imaginat ce simt ei atunci când constată că raiul în care au ajuns nu corespunde deloc cu imaginea idilică pe care au cultivat-o ei în spiritul lor.

Nesimţindu-se deloc bine în (adevăratul) cer, aceşti oaspeţi celeşti cer să fie excluşi imediat din acesta. Abia când revin la starea lor normală caută ei în spiritul lor ce anume i-a făcut fericiţi cel mai mult pe pământ. Ei descoperă imediat ce anume i-ar face fericiţi, cum ar fi spre exemplu cât mai multe fete şi femei frumoase, care au fost marea lor bucurie pe pământ. Spiritele călăuzitoare observă imediat ce se întâmplă şi le pun în vedere că aceste imagini nu au nici o valoare în cer, întrucât nu ilustrează decât dorinţele lor senzuale. Dar oaspeţii protestează şi insistă: „Puneţi-mă la încercare! Lăsaţi-mă să mă duc la aceste femei şi fete frumoase şi vă asigur că voi discuta cu ele cât se poate de decent”. Atunci, oaspetelui i se îndeplineşte imediat dorinţa. El are acces – ca şi cum s-ar mai afla încă în trup – la o stare de conştiinţă în care se trezeşte în mijlocul unei astfel de scene care i-a făcut atâta plăcere pe pământ. Desigur, spiritele călăuzitoare se dau la o parte şi îl lasă să acţioneze singur, continuând să îl supravegheze însă într-o manieră invizibilă.

Nu mai are rost să precizez că oaspetele repetă în această lume tot ce a făcut pe pământ. Vom arăta în continuare ce se întâmplă cu el şi ce sarcină au de îndeplinit spiritele călăuzitoare (adică elevii noştri).

Din iubire pentru ele, Domnul le permite tuturor spiritelor să aleagă între mai multe drumuri

Atunci când spiritul retrăieşte o asemenea scenă în care are libertatea de a-şi satisface una din patimile lui de bază, el devine de obicei plin de oroare în faţa acestei plăceri trecătoare, întrucât se convinge că aceasta nu are nici o substanţă spirituală reală. De pildă, trebuie să ştiţi că aceste spirite obişnuiesc să se culce şi în lumea cealaltă cu alte spirite de sex opus, dar în loc de excitaţia plăcerii nu simt decât o durere foarte neplăcută, suficientă pentru a le stârni definitiv oroarea faţă de patima lor.

Dacă o astfel de patimă este transcensă în acest fel, spiritul caută în sine un alt lucru care i-a făcut o mare plăcere în lumea exterioară, cum ar fi spre exemplu un joc de cărţi. Dacă acesta este cazul, el îşi doreşte cu ardoare să ia parte la o întrunire de jucători. Şi de această dată, dorinţa i se îndeplineşte. El ajunge între prietenii pe care îi cunoaşte şi prima lor întrunire constă în aranjarea rapidă a unui joc. Altfel spus, el este transpus în acea stare de conştiinţă în care găseşte tot ce îi este necesar pentru un joc de cărţi, ca şi cum s-ar mai afla încă în casa sa din lumea exterioară: cărţi, bani şi multe asemenea lucruri. Jocul începe, dar se sfârşeşte de regulă prin pierderea tuturor banilor şi a casei lui. Se înţelege de la sine că spiritul ajunge să simtă o ură cumplită pentru jocul de cărţi; din păcate, aceasta nu se limitează însă numai la jocul de cărţi, ci îi include şi pe jucătorii care i-au luat tot ce avea. În acest caz, spiritele călăuzitoare i se arată din nou, explicându-i deşertăciunea patimii sale şi felul în care aceasta l-a depărtat tot mai mult de Dumnezeu, în loc să îl apropie de El.

Şi astfel, oaspetele nostru retrăieşte în această formă tot ce el a făcut pe pământ, începând din anii copilăriei. Chiar şi muzica îi poate apărea ca o patimă rea, la care trebuie să renunţe, în măsura în care a constituit o patimă mai degrabă senzorială sau a fost practicată ca o sursă de câştig ori în scopul de a deveni celebru. Acelaşi lucru este valabil şi pentru pictură sau poezie, pe scurt, pentru tot ce l-a îndemnat pe om către o trufie şi un ataşament din ce în ce mai mari. Trecând prin aceste încercări, spiritul învaţă să renunţe de bună voie la toate ataşamentele sale.

Insist asupra faptului că el trebuie să renunţe la ele *de bunăvoie*, pentru că nimeni nu este judecat şi forţat vreodată să facă ceva ce nu îi convine, ci el însuşi trebuie să înveţe să se detaşeze de păcatele sale şi să se judece pe sine!

Exact aceasta este misiunea pe care o au de îndeplinit aceste spirite angelice călăuzitoare, respectiv de a-l introduce încetul cu încetul pe noul venit în sine însuşi şi de a-l ajuta să descopere aici tot ce a preluat el în sine din viaţa lui pământească, începând cu aspectele cele mai grosiere şi continuând cu cele din ce în ce mai subtile.

Unii credincioşi, mai ales cei romano-catolici, nu prea vor fi de acord cu această viziune, pe de o parte fiindcă religia lor nu mai doreşte să ştie nimic de păcătoşii pe care a apucat să îi spovedească, şi pe de altă parte deoarece ea crede într-o judecată de apoi pe care o întreprinde Domnul însuşi, prin care Acesta judecă fiecare suflet decedat imediat după moartea trupului fizic.

De aceea, aceşti credincioşi nu vor accepta niciodată cu uşurinţă faptul că Domnul nu judecă niciodată pe nimeni, şi cel mai puţin în lumea spiritelor. Mai degrabă am putea presupune aşa ceva în lumea materială, dacă ar fi să considerăm pedepsele pe care le primesc oamenii „uitaţi de Dumnezeu” ca fiind o judecată. În lumea spiritelor nu putem vorbi însă de aşa ceva. Spiritul este pe deplin liber şi poate să facă orice doreşte. Singurul său judecător sunt propriile sale fapte, căci acestea îi condiţionează iubirea, şi implicit viaţa de care are parte.

Domnul nu intervine în această judecată. El a stabilit o ordine imuabilă, potrivit căreia fiecare viaţă îşi stabileşte propriile sale căi, peste care nu mai poate trece apoi. Aceste căi sunt însă atât de intim îngemănate cu natura vieţii încât se confundă cu ea. Dacă i-am refuza spiritului să meargă pe calea aleasă, i-am refuza practic propria libertate, şi implicit propria viaţă. Acest refuz ar echivala cu adevărata lui judecată, şi implicit cu moartea.

Dacă ar proceda în acest fel, refuzându-i chiar şi numai unui singur spirit deplina libertate, Domnul însuşi nu ar mai fi pe deplin liber, la fel cum un judecător lumesc nu mai este pe deplin liber şi se judecă pe sine însuşi de îndată ce el condamnă un singur om la închisoare. Chiar dacă pare liber în celelalte activităţi ale sale, el este totuşi îngrădit prin decizia sa. Atât timp cât cel condamnat vegetează în închisoare, vegetează împreună cu el şi decizia judecătorului, care nu poate ieşi mai repede din închisoare decât prizonierul însuşi. În lumea materială acest prizonierat nu apare foarte evident, dar cu atât mai limpede şi mai efectiv devine el în lumea spirituală.

Domnul a lăsat fiecărei vieţi o libertate deplină de a-şi împlini menirea (adică activitatea pe care o iubeşte cel mai mult), iar acest lucru este consecinţa iubirii şi compasiunii Sale nemărginite. În acest scop, El nu a instituit nici o judecată de apoi, ci numai o sferă spirituală în care fiecare spirit poate să-şi regăsească pe deplin viaţa lui risipită şi să devină conştient de efectele ei. Iadul şi raiul reprezintă astfel de sfere spirituale, către care spiritele se lasă conduse într-o stare de libertate deplină. Trierea şi conducerea lor este principala misiune a spiritelor angelice (inclusiv a copiilor din soare) în împărăţia de mijloc.

Am văzut aşadar cum se petrece acest proces de triere şi de călăuzire, inclusiv ce se întâmplă în continuare cu spiritul ghidat. – Tot ce ne mai rămâne să aflăm este ce fac spiritele călăuzitoare după ce îşi termină această misiune.

În continuare, elevii sunt conduşi mai departe prin cele şapte sfere ale soarelui, care corespund celor şapte planete, către ţelul lor ceresc

Acest lucru nu va fi deloc dificil, căci în afară de acest pământ mai există şi alte corpuri cereşti pe care locuiesc fiinţe libere, la fel ca pe pământul vostru. De aceea, nu va fi deloc greu să aflăm cu ce se ocupă în continuare spiritele noastre. Fiecare corp pământesc aparţine unui sistem planetar, şi toate aceste sisteme planetare sunt conectate şi se influenţează reciproc, deopotrivă din punct de vedere spiritual şi natural.

Sistemul planetar al soarelui vostru este primul astfel de sistem prin care trec spiritele noastre. Ele încep întotdeauna cu luna, unde iau parte la un proces de educaţie severă. Altfel spus, aceste spirite devin aici cam ce reprezintă la voi pe pământ învăţătorii de şcoală elementară, care pe lângă cartea de învăţătură ţin în mână şi o nuia de bătut.

De ce este necesar acest lucru ştiţi foarte bine[1]. Ştiţi de asemenea cum arată lucrurile pe lună, ce fel de caracter au locuitorii ei şi cum sunt aceştia învăţaţi. Şi astfel, nu ne mai rămâne nimic de comentat pe marginea acestui subiect.

După ce trec de sfera lunii, aceşti învăţători şi elevii lor nu trec de îndată în cer, ci ajung mai întâi în sfera spirituală a planetei Mercur, unde se află învăţători mai înalţi. Din sfera lui Mercur ei trec în sfera lui Venus. În continuare, ei învaţă ce înseamnă adevărata umilinţă în sfera planetei Marte. Prin aceste patru planete mai mici, după cum le numiţi voi, trec toate spiritele care nu şi-au însuşit încă un nivel corespunzător de umilinţă. De îndată ce şi-au însuşit acest nivel în sfera planetei Marte, ele sunt înălţate pe loc în sfera planetei Jupiter. După Jupiter ele trec în sfera minunatei planete Saturn, apoi în cea a planetei Uranus, şi în sfârşit în sfera ultimei planete cunoscută vouă, cea numită Miron (Neptun). Se înţelege de la sine că ele trec exclusiv prin sferele spirituale care le corespund acestor planete.

Unii ar putea să se întrebe: „Este acesta drumul obişnuit pe care trebuie să treacă toate spiritele pentru a ajunge în sfârşit în cer?”

[1] Vezi lucrarea *Pământul şi luna*, de Jakob Lorber.

Nici vorbă. Pe această cale păşesc sub conducerea spiritelor călăuzitoare (elevii din soarele central) numai acei oameni care au fost pe pământ extrem de materialişti şi foarte identificaţi cu plăcerile lor senzoriale. Ei trebuie conduşi spre iubirea şi înţelepciunea Domnului pe această cale, desigur, puţin cam lungă şi foarte ştiinţifică. Acest lucru se dovedeşte necesar deoarece senzualitatea naturală a omului este strâns legată de acest sistem planetar şi de influenţele sale.

Ce-i drept, nici un om nu este forţat să se identifice în mod pasiv cu aceste influenţe planetare. Dacă însă se identifică cu aceste plăceri senzoriale excitante, folosindu-şi trupul pentru a şi le satisface, el ia cu sine în lumea de apoi şi aceste impulsuri, care continuă să îl atragă, dar care îi provoacă în acelaşi timp şi o anumită suferinţă. Nefiind spirituale, ci pur senzoriale, aceste impulsuri îl trag în jos, iar omul nu poate ajunge mai rapid în împărăţia cerurilor (care este pur spirituală) decât după ce se eliberează de toate aceste obsesii.

Aceste plăceri pot fi aparent nevinovate, cum ar fi spre exemplu plăcerea exagerată de a călători şi de a face afaceri, care reprezintă influenţa planetei Mercur, bine cunoscută pe pământ încă din vechime de către toţi înţelepţii. Venus influenţează ataşamentul faţă de frumuseţea exterioară, Marte influenţează plăcerea faţă de război şi de putere, Jupiter influenţează ambiţia exagerată şi ataşamentul faţă de cunoaşterea exterioară, Saturn influenţează o anumită stare de iritare generată de celelalte patimi, Uranus influenţează ataşamentul faţă de fast, iar Miron influenţează plăcerea exagerată pe care o produc artele şi ştiinţele, precum muzica, poezia, pictura, mecanica, ingineriile de tot felul şi altele asemenea.

Desigur, nu se pune problema că omul de pe pământ ar primi aceste influenţe direct de la planete. El le conţine de la bun început în sine, într-o măsură sau alta, în funcţie de individualitatea sa, iar influenţele planetelor nu fac decât să le trezească şi să le activeze. Dar dacă omul se orientează în mod excesiv către un domeniu de activitate sau altul, el intră automat în sfera de influenţă a unei asemenea planete, care îi amplifică această tendinţă în conformitate cu propria ei frecvenţă de vibraţie. În acest fel, pasiunea iniţială devine o patimă care îi polarizează întreaga fiinţă, ceea ce nu este deloc greu de înţeles de către cei care au reţinut ceva din primele mele explicaţii referitoare la cauza vederii, conform cărora nimeni nu poate vedea ceva ce nu poartă deja în sine. Tocmai din acest motiv trebuie să treacă aceste spirite prin călătoria planetară, depunând în fiecare sferă corespondentă ataşamentele pe care le-au preluat cândva din ea.

După ce renunţă la toate aceste ataşamente senzorial-planetare, ele ajung în sfârşit în soare, în care au de trecut un examen general, confirmând astfel că s-au detaşat definitiv de proprietăţile planetare. De-abia după absolvirea acestei şcoli devin ei primii învăţători ai copiilor mici.

În ceea ce îi priveşte însă pe foştii elevi, aceştia devin acum învăţători principali. Dacă au parcurs cu brio această şcoală, atingând desăvârşirea, ei sunt primiţi în sfârşit ca cetăţeni cu drepturi depline ai oraşului sfânt Ierusalim, unde ocupă însă o poziţie neînsemnată, fiind conduşi mai departe pe calea evoluţiei de alte spirite (cetăţenii principali ai oraşului), care îi călăuzesc către tot felul de acţiuni celeste uluitoare care,

dacă ar fi enumerate, nu ar putea fi cuprinse într-o bibliotecă întreagă, necum într-o singură carte! Căci aşa cum creaţiile Domnului sunt nemărginite, tot astfel, activităţile îngerilor din cerul cel mai de sus sunt nesfârşite la număr şi foarte variate.

Acum cunoaşteţi pe deplin întregul proces de educaţie prin care trec spiritele angelice ale copiilor din soare (proces care corespunde evoluţiei lor), şi implicit structura spirituală în care este organizat soarele. – Cu aceasta mi-am încheiat şi eu misiunea educativă în ceea ce vă priveşte. De aceea, întoarceţi-vă înapoi, căci Domnul vă aşteaptă!

O retrospectivă asupra celor zece sfere spirituale prezentate

Domnul: Văd că v-aţi întors la Mine. Spuneţi-Mi, ce aţi văzut împreună cu fratele Ioan? Ce aţi aflat şi ce aţi învăţat din tot ce v-a arătat el? Văd că staţi plini de respect în faţa Mea şi vă spuneţi în sinea voastră: „Ce Ţi-am putea spune noi Ţie, o, Doamne, când Tu ne cunoşti gândurile chiar înainte ca noi să le gândim, la fel ca un soare care îşi atrage propriile raze din universul îndepărtat, pentru a le lăsa apoi iar să lumineze cu o putere de zeci de ori mai mare?”

Aşa este, dragii Mei copii, aveţi dreptate. Tatăl ştie într-adevăr totul, dar făcând abstracţie de acest lucru, Lui îi face plăcere să discute cu drag cu copiii Săi, ca şi cum nu ar şti dinainte totul. Constat însă că vă puneţi în sinea voastră o întrebare secretă, care sună astfel:

„O, Tată, iubire şi înţelepciune eternă! Faptul că am putut vedea sferele îngerilor Tăi spirituali, de la prima şi până la ultima, că am putut auzi şi învăţa toate aceste lucruri minunate, a fost un miracol mai presus de cuvinte şi de înţelegerea pământească. Dorim însă acum să auzim chiar din gura Ta sfântă dacă tot ce am văzut a fost într-adevăr adevărul deplin?”

Iată, dragii Mei copii, aşa sună întrebarea voastră secretă şi Eu vă răspund la aceasta în felul următor: chiar la început, când noi am privit împreună cadranul exterior al ceasului nostru, adică sfera exterioară a soarelui spiritual, v-am explicat că cerul şi întreaga lume spirituală nu există într-un mod obiectiv, ci în interiorul spiritelor. Altfel spus: sfera de viaţă a unui spirit este chiar lumea aparentă în care locuieşte acesta.

Pentru a vă convinge, v-am arătat în ordine cele zece spirite, şi în sfera fiecărui spirit aţi putut vedea o cu totul altă imagine a lumii spirituale.

Pătrunzând în sfera spirituală a celor zece îngeri aţi putut vedea de fiecare dată lumea spirituală într-o cu totul altă formă. Acest lucru este acum limpede pentru voi. V-am spus apoi că dacă veţi parcurge această tranziţie prin cele zece sfere spirituale de mai multe ori, veţi vedea de fiecare dată lumea spirituală într-o altă formă.

În mod similar, voi puteţi pătrunde în sferele altor spirite la fel ca şi voi, şi de fiecare dată veţi vedea o cu totul altă formă a lumii spirituale, lucrul acesta fiind valabil deopotrivă pentru un spirit individual sau pentru unul colectiv. Privind lucrurile din această perspectivă, Eu nu vă pot da un răspuns concret la întrebarea voastră, ci doar unul simbolic, în lumina legii corespondenţelor: cum este sămânţa, aşa este şi fructul; cum este lucrarea,

aşa este şi răsplata; şi cum este esenţa unui lucru (adică iubirea lui), la fel va fi şi forma lui.

Voi aţi privit forme diferite, dar aţi văzut peste tot acelaşi adevăr. Căci forma nu înseamnă nimic, ci numai adevărul din spatele ei.

De aceea, Eu nu mi-am propus să vă arăt cerul, lumile spirituale sau iadul, ci doar cum se dezvoltă aceste lumi interioare după felul iubirii din spiritul fiecărui om.

Aşa se face că voi aţi putut vedea nenumărate forme, şi pentru fiecare din acestea v-a fost explicat adevărul interior. În această manieră corespondentă, aţi putut vedea întregul conţinut al vieţii spirituale în lumina adevărului.

În ceea ce priveşte însă formele naturale, acestea nu au nici început, nici sfârşit, şi oricât de multe astfel de forme v-aş arăta, nu veţi putea cunoaşte nici măcar o mică parte din ele, în vecii vecilor! – Puteţi avea însă conştiinţa împăcată, căci prin învăţătura primită aţi avut acces la întregul adevăr spiritual, în toată plenitudinea lui. Mai mult decât atât, de când este acest pământ locuit de oameni, modul de viaţă spiritual nu a fost niciodată dezvăluit într-o manieră atât de concretă şi de detaliată ca de această dată.

Orice om care doreşte să obţină un răspuns spiritual poate găsi în această relevaţie adevărul pe care îl caută, cu o precizie maximă.

Cine citeşte aceste rânduri cu seriozitate şi cu toată atenţia, nu va găsi niciodată adevărul deplin în relevaţia solară, ci doar în sine însuşi.

Pentru ca fiecare om să poată descoperi mai uşor acest adevăr în el însuşi, doresc să mai adaug acum câteva imagini şi pilde, care să scoată la lumină chiar şi cele mai ascunse colţuri ale acestei relevaţii. – Până atunci, vă ofer însă binecuvântarea Mea. Toate bune!

Fiecare om poartă în sine o cu totul altă sămânţă pentru dezvoltarea lumii spirituale

Dacă veţi citi Evanghelia, veţi găsi cu uşurinţă în ea toate imaginile simbolice prin care am descris Eu însumi împărăţia cerească. Printre aceste pilde o veţi găsi şi pe aceea a seminţei de muştar. Această pildă este foarte utilă pentru a exemplifica ceea ce doresc să argumentez în cazul de faţă. Sămânţa de muştar este una dintre cele mai mici din întregul regat vegetal; cine poate vedea de la bun început în ea planta cea mare care va creşte cândva din ea? Deşi este atât de mică şi aparent neînsemnată, această sămânţă de muştar poartă în sine un întreg univers. Din ea vor ieşi mai târziu nenumărate alte seminţe de muştar. Oricâte seminţe de muştar aţi semăna în pământ, voi veţi obţine un număr egal de plante de acelaşi fel. Deşi formele lor sunt asemănătoare, nu veţi găsi totuşi două tulpini absolut identice, la fel cum nu veţi putea găsi vreodată în acelaşi pom două frunze care să fie perfect identice în simetria lor.

Cine înţelege corect acest exemplu va putea cu siguranţă să ajungă la următoarea concluzie: indiferent dacă forma plantelor este simetrică sau nu, esenţa lor rămâne aceeaşi. Căci nu contează dacă o frunză răsare din cutare

sau cutare punct al tulpinii ori al crengii, dacă este mai mică sau mai mare, ori dacă tulpina este mai înaltă sau mai joasă faţă de pământ, dacă are mai multe sau mai puţine ramuri şi dacă acestea păstrează sau nu aceeaşi ordine; materialul din care este concepută planta şi utilitatea ei rămân aceleaşi.

Acest exemplu ilustrează perfect ceea ce doresc să vă spun: nu contează forma sau apariţia exterioară a lumilor spirituale, ci doar adevărul fundamental care stă la baza lor şi care le determină utilitatea.

Fiecare om poartă în sine sămânţa pentru dezvoltarea lumii spirituale, care răsare în el şi devine în final un pom, iar acesta reprezintă forma lumii sale interioare.

Dacă veţi împrăştia pe pământ diferite seminţe, credeţi cumva că din ele vor răsări aceleaşi plante? Sau credeţi cumva că dintr-un pumn de seminţe din aceeaşi specie vor ieşi plante absolut identice? Nici vorbă! Plantele vor fi diferite între ele, dar numai în ceea ce priveşte aparenţa lor exterioară, nu şi esenţa lor (care va aparţine aceleiaşi specii).

Fundamentul lor genetic este acelaşi; oricât de mult le-aţi analiza şi le-aţi diseca în laboratoarele voastre chimice, nu veţi obţine niciodată două esenţe diferite, cum ar fi de pildă monoxidul de carbon şi oxigenul.

Această parabolă corespunde întru totul cu mecanismul apariţiei formelor în împărăţia spiritelor.

Nu există decât un singur Dumnezeu, un singur Părinte, o singură Iubire şi o singură Înţelepciune, iar din această sursă unică se naşte întregul univers!

Priviţi norii care trec pe cerul pământului vostru. Aţi văzut vreodată un nor care să fie la fel ca altul? Mai mult, veţi mai putea vedea vreodată acelaşi nor în seara respectivă, a doua zi dimineaţa sau în următorii ani?

Formele norilor sunt de o varietate infinită şi nici unul dintre ei nu mai poate fi văzut vreodată în aceeaşi formă în care a fost văzut prima oară. Vă deranjează însă cu ceva acest lucru în existenţa voastră? Deloc, căci indiferent de forma pe care ar lua-o, un nor rămâne tot un nor; esenţa lui este aceeaşi, iar menirea lui este să dea ploaie. Dacă toate celelalte condiţii sunt îndeplinite, norul va produce întotdeauna aceeaşi ploaie, indiferent de forma sa exterioară.

Căci ploaia nu are nimic de-a face cu forma norului, ci doar cu fundamentul şi cu menirea sa.

La fel se petrec lucrurile şi cu fiinţa omului. El trebuie să îşi asume în permanenţă o altă formă, dar acest lucru îi este necesar doar pentru trezirea spiritului său, care îşi găseşte plăcerea în această varietate. Căci un spirit aflat într-o monotonie absolută ar adormi pentru totdeauna.

Pe de altă parte, omul nu trebuie să-şi caute vindecarea şi fericirea doar în formele exterioare, ci mai ales în realitatea sa profundă. În ceea ce priveşte formele exterioare, M-am îngrijit personal ca acestea să se schimbe în permanenţă, aşa că nu ar trebui să mai fie preocupat de ele. Aşa se explică acest citat din Evanghelie:

„Căutaţi mai întâi de toate împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Sa; şi tot restul va veni de la sine”.

De aceea, nu mai întrebaţi pe unul sau pe altul: cum arată cerul şi lumea spirituală? Căci toate imaginile pe care vi le vor oferi aceştia sunt deşarte! Cercetaţi mai degrabă fiecare cuvânt al Meu şi urmăriţi să-i daţi viaţă în spiritul vostru prin fapte de iubire. În acest fel, veţi descoperi cerul cel viu în voi înşivă, şi astfel, tot ce aparţine de lumea spirituală.

Căci nimeni nu va ajunge vreodată într-un cer care să arate la fel ca cel din descrierile primite sau din imaginaţia lui. Fiecare om poartă în sine propriul cer şi propria sa lume spirituală, iar forma acestei lumi nu depinde decât de iubirea sa şi de faptele la care îl conduce această iubire.

Să spunem că cineva doreşte să-l facă pe un străin să înţeleagă care este forma unui pom ce produce mere. De aceea, el îi spune: „Iată, în faţa noastră se află un astfel de măr. Ţine minte înălţimea şi grosimea exactă a trunchiului său, aşezarea precisă a ramurilor sale, poziţia frunzelor şi imaginea scoarţei copacului, şi în acest fel vei putea recunoaşte fiecare pom care produce mere, luându-te după această formă”. Străinul îşi face un desen cu forma precisă a pomului şi merge apoi într-o livadă imensă, alcătuită în cea mai mare parte din meri. El încearcă peste tot să găsească un pom care să se potrivească cu desenul lui, dar nici un copac nu se suprapune la modul absolut cu imaginea pe care a desenat-o; de aceea, pentru el nu există în acea livadă nici un măr.

Nu vă luaţi niciodată după aparenţele exterioare, căci acestea nu vă vor conduce nicăieri. Priviţi orice lucru în spiritul adevărului şi veţi găsi pretutindeni calea, adevărul şi viaţa!

Această afirmaţie are o importanţă majoră. De aceea, gândiţi-vă cu toţii la cele spuse aici şi testaţi-le în voi înşivă, căci numai prin acest test de înţelepciune veţi putea găsi adevărata piatră unghiulară. Aceasta este calea adevărului şi aşa va rămâne ea pe vecie. – Pentru o mai bună înţelegere, vom da în continuare alte exemple!

Împărăţia cerească depinde întru totul de momentul prezent

Ceea ce face omul în momentul prezent are totul de-a face cu „Împărăţia cerească”. Altfel spus, aceasta din urmă depinde întru totul de momentul prezent, care poate fi comparat cu semănătorul din Evanghelie, care a împrăştiat sămânţa bună, din care o parte a căzut pe drum, o parte între mărăcini şi scaieţi, o parte pe un drum de piatră şi doar o parte pe pământul cel bun.

Priviţi viaţa voastră actuală. Ce legătură are aceasta cu semănătorul din parabola noastră şi cu împărăţia cerească?

Cuvântul Divin s-a răspândit peste tot. Un om atent poate asculta acest cuvânt indiferent în ce loc de pe planetă s-ar afla. Din păcate, necesităţile omenirii în aceste vremuri au devenit la fel ca drumul de piatră pe care pică sămânţa: ele au devenit exclusiv lumeşti. De aceea, Cuvântul Divin face asupra oamenilor aceeaşi impresie ca şi cum am arunca cu boabe

de mazăre în perete: nici o boabă nu va putea rămâne suspendată şi nu va putea prinde rădăcini în zidul cel tare, abrupt şi vertical.

Chiar dacă aş trimite pe pământul vostru toţi îngerii cerului şi i-aş lăsa să propovăduiască pretutindeni cuvintele vieţii veşnice în modul cel mai minunat cu putinţă, în primele zile oamenii le vor asculta şi se vor simţi zguduiţi, după care vor începe în cel mai scurt timp să privească cu indiferenţă la aceste minuni şi se vor întoarce la treburile lor lumeşti de dinainte.

Aceştia sunt oamenii întreprinzători, ale căror necesităţi nu pot fi niciodată săturate. Ei se aseamănă cu mărăcinii şi cu spinii. Chiar dacă la început cuvântul va prinde în ei rădăcini, el se usucă în scurt timp, iar oamenii devin mai indiferenţi faţă de el decât înainte. Mulţi dintre ei ajung să spună: „Dacă am primi acest cuvânt pe o cale într-adevăr miraculoasă, am crede în el şi am face fapte în acord cu acesta". Iată, Eu le satisfac şi această dorinţă: am ajuns să propovăduiesc cuvântul Meu pretutindeni pe pământ, la fel ca în cazul de faţă, într-o manieră miraculoasă. La ce bun însă? Pe ici pe colo, câte unul devine îngândurat, reflectând cu uimire la cele aflate. Chiar şi aceştia sunt însă destul de rari. Unde este însă pământul cel bun (unde sunt oamenii în inimile cărora Cuvântul prinde rădăcini adânci şi care îşi transformă viaţa la unison cu el)?

Adevăr vă spun: dacă într-un loc trăiesc o sută de milioane de oameni, de-abia dacă vom găsi o mie care vor să se întoarcă cu adevărat în inimile lor către Cuvântul Divin. Cât despre ceilalţi, care se numără cu sutele de mii, aceştia ascultă Cuvântul cu o oarecare deschidere interioară, îi dau credit, dar când vine vorba de fapte, preferă să amâne de pe o zi pe alta, spunându-şi în sinea lor: „Ce rost are să îmi dau atât de mult silinţa de a dobândi o viaţă veşnică? Dacă există într-adevăr o viaţă veşnică, aşa cum se zice, nu văd de ce nu aş avea şi eu acces la ea? De aceea, îmi propun deocamdată să mă bucur de viaţă, căci voi avea timp să mă ocup la sfârşitul vieţii de cele evlavioase! Cine mi-ar putea cere mai mult?"

Acest tip de oameni ilustrează perfect pământul pietros şi nisipos. Acesta primeşte într-adevăr sămânţa şi aceasta apucă să se dezvolte pe jumătate; dar pământul nu are umezeală şi astfel se pierde ce s-a dezvoltat!

Credinţa nu va putea fi menţinută niciodată în acest fel. Ea trebuie însufleţită prin fapte, la fel cum teoria lipsită de exerciţiu şi de practică nu permite nimănui să ajungă la adevărata cunoaştere pragmatică.

La ora actuală există pe pământ o întreagă legiune de adepţi ai moralei şi ai religiei, care nu fac însă decât să declare acest lucru; nici unul dintre ei nu este dornic să facă dovada credinţei sale, depunând un efort cât de mic. Aceşti oameni cred că dacă au ţinut o predică bună şi au atras prin cuvintele lor despre morală şi despre religie câţiva aşa-zişi noi adepţi evlavioşi şi visători, a înfăptuit ceva extraordinar de lăudabil.

Nimeni nu este dispus să încerce însă acele căi pe care le propovăduieşte şi prin care ar putea ajunge nemijlocit în împărăţia Mea, intrând într-un contact direct cu Mine şi primind din gura Mea o învăţătură vie, care l-ar putea transforma în sfârşit într-un pământ cu adevărat bun.

Există, ce-i drept, o grămadă de învăţaţi în tainele dumnezeieşti şi o sumedenie de teologi, dar abia dacă găseşti câte unul printre aceştia care să fie cu adevărat învăţat direct de Dumnezeu, în acord cu Evanghelia propovăduită aici!

Într-adevăr, dacă Eu nu aş trezi din când în când pe câte un om indolent din cea mai pură compasiune, la fel cum un stăpân harnic al casei îşi trezeşte slujitorii lui leneşi şi inerţi, nici un om începând din timpurile apostolilor şi până acum nu ar fi ştiut probabil care este „Cuvântul cel viu” şi ce înseamnă „să fii învăţat de Dumnezeu”.

Teologii actuali M-au transformat într-un Dumnezeu foarte bine ascuns, care domneşte peste creaţia Sa de undeva de dincolo de stelele, şi Mă lasă să rămân într-o lumină pe deplin inaccesibilă. Dar de ce fac ei acest lucru? Din motive diferite. Primul a fi de exemplu acesta: dacă ceva este prea departe, nu mai are nici un rost să te pregăteşti să ajungi acolo. Al doilea ar suna astfel: în consecinţă, nici unui om nu-i este posibil să se apropie de Dumnezeu, astfel încât să fie învăţat direct de Acesta. Şi încă un motiv, care se bazează pe cel anterior, sună astfel: Domnul i-a dat omului raţiunea şi înţelegerea; rezultă că aceste două calităţi reprezintă cuvântul viu al lui Dumnezeu în om. Cine ascultă de raţiunea sa, trăieşte după voia lui Dumnezeu, şi cine îşi cultivă înţelegerea, acela este învăţat indirect de Dumnezeu însuşi; pentru că nimeni nu poate fi învăţat nemijlocit de Dumnezeu, ci numai indirect, de vreme ce Dumnezeu locuieşte dincolo de toate stelele, într-o lumină inaccesibilă!

Dacă Eu trezesc totuşi pe câte un om, care primeşte nemijlocit de la Mine un Cuvânt viu, acesta este clasificat imediat de către cea mai mare parte a omenirii actuale ca fiind un nebun şi un visător, eventual chiar ca un mincinos şi un şarlatan care ştie să-şi folosească propria minte pentru a profita de pe urma semenilor săi. Spuneţi-Mi dacă nu este aşa!

Cu siguranţă, aţi auzit cu toţii de acei oameni care au primit Cuvântul cel viu în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, ca să nu mai vorbim de profeţii din secolele de dinainte. Care este soarta acestor profeţi? Uitarea totală. Este suficient dacă lumea învăţaţilor le cunoaşte numele, dar ce au propovăduit aceşti bărbaţi în urma contactului nemijlocit cu Mine, acest lucru nu-i interesează. Chiar dacă se mai găseşte încă pe ici pe colo câte unul care citeşte o carte de-a lor, el descoperă în cel mai scurt timp în aceasta diferite fraze care nu corespund cu convingerile lui. De aceea, el sfârşeşte prin a respinge complet învăţătura Mea, preferând să rămână la învăţătura primită de la teologi.

În cel mai bun caz, el crede în Mine, dar nu şi în mesagerii Mei, pe care îi consideră nebuni şi mincinoşi.

Nu aşa arată epoca voastră? Nu cred că mai trebuie să insist asupra acestui lucru, pe care îl poate înţelege orice om.

Aşa cum vi s-a explicat ceva mai devreme, împărăţia cerurilor nu este un loc aflat undeva anume, ci o stare de conştiinţă. Aşa se şi explică de ce pare ea atât de mizeră, de sărăcăcioasă, de măruntă şi de absurdă în epoca voastră, căci voi înţelegeţi acest concept după chipul şi asemănarea voastră.

Aşa cum înţelegeţi voi acest concept, împărăţia cerurilor nu este numai măruntă, ci şi impură. Poate fi o împărăţie cu adevărat cerească dacă este impură? Dar Eu vă spun: Împărăţia cerurilor este în această privinţă foarte relativă, căci orice nebun îşi preferă propria căciulă.

Fiecare om găseşte propria lui împărăţie cerească chiar în prostia lui. Dacă această împărăţie este cea adevărată, descrisă de Mine – aceasta este o altă întrebare! Într-adevăr, această împărăţie a devenit extrem de rară, părând sărăcăcioasă şi neîndestulătoare. De ce? Pentru că pe pământ s-a terminat pământul cel bun! Oricât de mult aş semăna Eu sămânţa cea mai bună şi cea mai curată, aceasta va cădea pe tot felul de drumuri bătătorite, printre spini şi pe pământ pietros, apucând să încolţească doar pe ici pe colo, printre crăpăturile drumului. Aşa se face că dintr-un milion de grăunţe abia dacă reuşesc să încolţească circa o mie, din care o sută ajung la maturitate. Aceasta este toată recolta obţinută de Mine şi întreaga împărăţie cerească! Şi vă mai miraţi că aceasta vi se pare sărăcăcioasă, rară şi neîndestulătoare!

Din această scurtă expunere vă puteţi da seama încă o dată că toate cele spuse până acum au fost adevărate şi că aparenţa exterioară superficială a lucrurilor este infinit mai puţin interesantă ca esenţa lor spirituală profundă. Privită superficial, realitatea pare surdă şi goală, dar pentru un om cu adevărat înţelept ea îşi revelează imediat adevărul interior; căci fiecărei forme exterioare îi corespunde o cauză care o anticipează. Dacă forma este aleasă şi nobilă, la fel va fi şi cauza ei; dacă forma este însă lipsită de valoare, adică pur lumească, materială şi malefică, la fel va fi şi cauza care stă la baza ei.

De aceea, cine doreşte să înţeleagă cu adevărat realitatea spirituală în înfăţişarea ei adevărată nu ar trebui să ţină prea mult cont de aparenţele exterioare, ci ar trebui să se folosească de acestea numai pentru a cerceta cauza spirituală din spatele lor. Dacă va descoperi această cauză, el va înţelege esenţa întregii lumi spirituale. – Voi arăta în continuare cum poate fi descoperită esenţa spirituală pornind de la aparenţele exterioare ale lucrurilor.

Un pom este luat ca exemplu pentru a ilustra în ce constă substanţa împărăţiei spiritelor

În decursul întregii relatări referitoare la împărăţia spirituală a soarelui v-au fost arătate toate rapoartele dintre lumea spiritelor şi cea naturală. La prima vedere nu ar mai fi nimic de adăugat, dar Eu vă spun: omul nu poate spune niciodată că are prea multe lucruri bune; el are în schimb destule lucruri rele. Căci, adeseori, prea mult bine nu poate să îmbunătăţească ce este rău; dar puţin rău este suficient pentru a strica foarte multe lucruri bune!

De aceea, doresc să clarific în continuare prin câteva exemple concrete acest subiect, pentru ca el să vă devină cât de limpede este posibil.

Să luăm exemplul unui pom. Substanţa lui poate fi comparată cu întreaga esenţă a raportului dintre lumea spiritelor şi cea naturală.

Interiorul pomului (sau miezul său) simbolizează lumea spirituală. Trunchiul şi crengile reprezintă adevărata împărăţie a spiritelor, care îşi trage viaţa de la miezul interior. Lemnul trunchiului este acoperit de scoarţă, care reprezintă aparenţa exterioară a pomului. În sine, scoarţa este moartă; dar sub această scoarţă exterioară moartă există o altă scoarţă, pe care voi o numiţi „scoarţa cea vie". Aceasta este asemenea acelei stări intermediare în care se realizează tranziţia între lumea spirituală şi cea materială.

Să vedem însă care sunt efectele acestei scoarţe. Din ea se naşte pe de o parte scoarţa exterioară moartă, dar şi toate podoabele trecătoare ale pomului, respectiv frunzele, florile şi coaja exterioară a fructelor.

Toate aceste podoabe nu sunt durabile; ele cad după un timp, când şi-au îndeplinit menirea.

Iată, la fel se petrec lucrurile cu lumea exterioară şi cu tot ce îi aparţine acesteia. Această lume se aseamănă cu scoarţa exterioară, cu frunzele şi florile pomului, la care se adaugă însă şi fructele acestuia. Toate acestea se scutură şi cad la pământ, dar pomul rămâne şi continuă să îşi trăiască viaţa interioară în cadrul aceleiaşi imagini exterioare aparente, producând din nou frunze, flori şi fructe trecătoare. Cum putem descoperi noi viaţa interioară a pomului pornind de la această imagine aparentă? Adevăr vă spun: în cel mai uşor mod din lume. Tot ce trebuie să facem este să ne imaginăm partea aparentă (înfăţişarea exterioară) din perspectiva ei nemărginită şi în acelaşi timp utilă; în acest fel, vom descoperi cauza spirituală care stă la baza ei.

Această cauză nu poate fi descoperită decât dacă privim acţiunea vegetativă a pomului pe durata mai multor ani succesivi. Constatăm astfel că aceasta constă în înmulţirea continuă a pomului, care se multiplică la infinit, amplificându-şi astfel viaţa.

Acest lucru este foarte uşor de înţeles dacă plantăm un singur grăunte mic de răsad în pământ. Orice om poate verifica imensa putere a vieţii care există în acest grăunte de răsad, de exemplu în ghinda unui stejar. Dacă ia în mâinile lui o asemenea ghindă, el se poate juca cu aceasta la fel cum ar face cu o minge foarte mică şi uşoară.

Dacă însă plantează în pământ această ghindă aparent neînsemnată, viaţa vegetativă începe să se trezească în ea, dând naştere unui nou stejar tânăr, cu cel mult două frunze. În această primă etapă, viaţa vegetativă a viitorului stejar este încă slabă. Ea de-abia dacă întrece de zece ori greutatea ghindei din care s-a născut. Dacă o vom privi însă treizeci de ani mai târziu, vom constata că stejarul a căpătat o viaţă vegetativă atât de puternică, încât am putea lega de trunchiul lui mai mulţi cai şi aceştia nu vor fi în stare să-l smulgă din pământ cu puterea lor imensă. Să vedem ce se întâmplă însă cu stejarul atunci când acesta ajunge la vârsta de o sută de ani. Ce copac uriaş şi maiestuos a devenit el şi ce putere colosală s-a dezvoltat în trunchiul lui, capabilă să sfideze orice furtună! De câte mii de ori a reprodus el – prin ghindele pe care le-a produs în decursul secolului care s-a scurs – viaţa vegetativă pe care a avut-o la început şi cât de mult a îngrăşat el pământul din jur prin deşeurile sale, îmbogăţindu-l astfel prin surplusul forţei sale vitale vegetative şi amplificându-i propria sa forţă vitală!?

Pe scurt, acest copac a devenit o lume întreagă, plină de viaţă. Şi toate acestea au pornit de la o minusculă ghindă, aparent neînsemnată.

În mod similar, din Mine se naşte la început o scânteie minusculă înzestrată cu forţă vitală şi cu toate calităţile Mele divine, aflate în această etapă într-o stare latentă. Dacă este aşezată într-un sol fertil, această scânteie se poate dezvolta la infinit, amplificându-şi continuu forţa vitală. Acest lucru nu este însă vizibil şi nu poate fi înţeles pe deplin decât după apariţia copacului uriaş.

Spuneam mai devreme că din scoarţa cea vie se dezvoltă frunzele, florile şi fructele efemere. Seminţele din interiorul fructelor conţin în sine o scânteie micuţă din viaţa copacului. Fructul care se coace, producând seminţe, îl simbolizează pe om în aparenţa sa lumească. Forma sa exterioară vizibilă este extrem de simplă, iar puterea sa este foarte redusă. La fel se petrec însă lucrurile şi cu ghinda stejarului. Dacă este pusă în pământul fertil al voinţei Mele, această sămânţă se dezvoltă însă şi se transformă într-un copac măreţ, a cărui forţă vitală depăşeşte forţa vitală a nenumărate ghinde.

În mod similar, în fiecare om există un germen al fiinţei sale spirituale, care reprezintă de fapt adevărata sa lume spirituală. El nu este pe pământ decât o scânteie a vieţii, care trebuie să se dezvolte pentru a ajunge un soare al vieţii. Din germenul iniţial, nu mai mare decât un atom, trebuie să crească un copac uriaş şi maiestuos al vieţii. Şi chiar aşa se petrec lucrurile!

Aşa cum ghinda stejarului poartă în sine potenţialul din care se pot naşte nenumărate păduri pline de pomi uriaşi, care se pot dezvolta din acea primă sămânţă, la fel poartă şi omul în aparenta sa viaţă minusculă nemărginita putere şi potenţialul de a obţine viaţa veşnică.

Dar în Evanghelie stă scris (în pasajul în care se vorbeşte despre omul care şi-a îngropat talantul): „Eu ştiu că eşti un om drept, care vrei să culegi ce ai semănat. Acolo unde ai pus un singur talant, vrei să câştigi mii; dar eu am îngropat talantul, ca să ţi-l dau înapoi, aşa cum mi l-ai dat tu mie”.

Iar Domnul îi răspunde astfel: „O, slugă netrebnică! Tu ai ştiut că eu sunt un om drept şi că vreau să recoltez ce am semănat. În acest caz, de ce nu ai dus talantul la un cămătar, ca să îţi dea dobândă pentru el?”

Din această parabolă rezultă foarte clar că Eu semăn seminţe minuscule din Mine însumi în regiunile nemărginite ale prezenţei Mele de pretutindeni, pentru a primi în schimbul acestor seminţe o recoltă cât mai bogată.

Aceasta este adevărata cauză a vieţii de pretutindeni: Mă dovedesc Eu astfel un cămătar rău, dur şi nedrept al vieţii? Nici vorbă! Căci în afară de Mine nu există nici o altă viaţă, şi asta din simplul motiv că în veci nu există şi nu va exista altceva decât Eu! Eu sunt izvorul etern din care se hrănesc toate vieţile!

Ce s-ar întâmpla cu viaţa în timpurile care vor veni, dacă acest izvor de bază ar seca? Iată, atunci ar muri toate vieţuitoarele din univers şi la sfârşit nu ar mai rămâne nimic decât un univers etern, gol, întunecat şi mort!

Dar pentru că Eu sunt izvorul de bază care alimentează toate vieţile, iar Eu Mă întăresc în fiecare clipă şi prind putere la infinit prin Mine însumi, toate formele parţiale de viaţă cărora le dau naştere (printre care vă număraţi şi voi, oameni creaţi de Mine) se întăresc şi prind putere, perpetuându-şi astfel viaţa la infinit.

Tatăl este cu cât mai puternic cu cât mai puternici sunt copiii săi. Din furnici ies tot furnici, nu lei sau vulturi. Pretutindeni în natură, din ceea ce este slab rezultă ceva slab şi din ceea ce este puternic rezultă ceva puternic. Cum din ceva slab nu poate ieşi vreodată ceva puternic, la fel, din ceva puternic nu poate ieşi vreodată ceva slab. Un vultur nu poate niciodată să dea naştere unui porumbel fricos şi nici un iepure nu se va putea lăuda vreodată că s-a născut dintr-un leu.

Pornind de la această premisă, că sunteţi cu toţii copiii unui Părinte atotputernic şi că aveţi în voi germenul viu al Tatălui vostru, sădiţi această sămânţă în pământul cel bun al voinţei Mele şi întăriţi-L astfel pe Tatăl din voi. În acest fel, veţi deveni şi voi la fel de puternici cum este Tatăl. Căci Tatăl nu vă cere să vă amplificaţi puterea pentru El, ci pentru voi înşivă, pentru ca voi să puteţi deveni desăvârşiţi, aşa cum este El Însuşi sau cum este cerul Său spiritual.

Aceasta este cea mai bună imagine care vă poate ajuta să înţelegeţi cum poate fi descoperită viaţa interioară pornind de la forma exterioară. – Vă voi da în continuare o altă imagine, ca să înţelegeţi şi mai clar acest lucru!

Un copil este prezentat ca imagine a împărăţiei cereşti şi a întregului univers

În capitolul anterior am creat o imagine puternică, ce vă poate ajuta să înţelegeţi cu uşurinţă cum puteţi ajunge la viaţa interioară pornind de la cea exterioară aparentă. Dar pentru că această lume este foarte mare şi formele ei sunt nenumărate, omul are nevoie de cât mai multe astfel de imagini pentru a putea înţelege ce se ascunde în spatele existenţei sale aparente. De aceea, vom oferi acum o altă imagine, mult mai uşor de înţeles, dar şi mai cuprinzătoare.

Ce poate exista mai simplu decât un biet copil inofensiv? Acesta are două picioare şi două mâini pe care şi le poate mişca, precum şi un trup plin cu măruntaie, deasupra căruia se află un gât şi un cap. Capul său este înzestrat cu două urechi, care rămân tot timpul la aceeaşi distanţă una de cealaltă şi care aud aceleaşi sunete. El mai are doi ochi care au o poziţie fixă în cap şi nu pot fi în nici într-un caz apropiaţi unul de celălalt, deşi sunt în stare să se mişte în interiorul orbitei lor. Ei îi permit copilului să vadă fiecare lucru în parte. Între ochi se află un nas cu două nări, care respiră aerul necesar vieţii şi lasă să se scurgă impurităţile capului. Mai are apoi o gură, dar numai partea ei de jos se poate mişca (maxilarul inferior). În gură are dinţi care nu se pot mişca, dar şi o limbă cât se poate de mobilă. Restul corpului este alcătuit din piele, carne, sânge, nervi, fibre, vene şi oase, în interiorul cărora se găseşte măduva. – Iată, aceasta este, pe scurt, imaginea copilului.

Câţi oameni se gândesc însă ce se ascunde în spatele acestei aparenţe? Cine poate vedea în copil întregul cer? Cine poate zări în el întregul univers? Cine caută în această imagine simplă temelia întregii creaţii, deopotrivă cea spirituală şi cea naturală?

Unii ar putea spune: „Este greu să vezi toate acestea în copil; dar dacă îl vom lăsa să crească şi să devină un bărbat matur, vom putea regăsi în gândirea şi în faptele sale elemente care ne vor permite să recunoaştem că omul face parte integrantă din creaţia divină în ansamblul ei”.

Dar Eu vă spun: nu este nevoie de acest lucru; este de ajuns să privim copilul. Picioruşele sale simple dovedesc iubirea Mea părintească şi grija Mea faţă de voi, pe care Mi-am manifestat-o sub forma celor zece porunci simple, pe care le cunoaşteţi atât de bine. În acest scop, picioarele copilului sunt înzestrate cu zece degete, pentru o mai mare stabilitate, potrivit ordinii Mele divine.

În sfera naturală, picioarele sunt reprezentate de sistemul planetar, care nu este altceva decât o proptea ce susţine întregul sistem solar. La fel ca şi picioarele, planetele asigură întreaga mişcare a trupului principal al soarelui.

Din acest exemplu vă puteţi da seama că în picioarele copilului se ascunde întreaga iubire a Tatălui, care susţine creaţia spirituală la fel cum sistemul solar natural este susţinut de cel planetar.

Pe picioare se sprijină trupul copilului, principalul atelier al vieţii. Cine nu-şi dă seama pe loc că acesta simbolizează în plan spiritual esenţa iubirii Mele, care dă viaţă şi regenerează? Şi cine nu vede în trup simbolul soarelui, care reprezintă trupul şi axul central al întregului sistem planetar?

În trup este situată inima, sediul de bază al vieţii, care reprezintă imaginea cea mai clară a iubirii. Această iubire este activă în permanenţă şi hrăneşte toate părţile trupului.

Imediat lângă inimă este situat stomacul. Acesta simbolizează bucătăria ospitalieră, în care iubirea găteşte hrana prin focul ei, dându-i un gust cât mai bun, după care sistemul circulator o duce în toate părţile distincte ale trupului.

În mod similar, plămânul reprezintă un al doilea stomac, adică o a doua bucătărie, în care este gătită hrana eterică, ce se adaugă la bucatele gătite în prima bucătărie, pentru ca acestea să devină vii şi să poată susţine viaţa.

Cât de minunat arată imaginea acestor două bucătării, în mijlocul cărora domină inima activă, la fel cum fiinţa spirituală a omului intervine în cea naturală, pentru a o spiritualiza, conducând-o astfel către un destin mai înalt. Şi toate acestea se întâmplă prin mijlocirea activă a inimii, această imagine atât de precisă a iubirii!

Cine poate tăgădui că această imagine reflectă controlul exercitat de iubirea Mea asupra creaţiei Mele, care Mă face să preiau tot ce se pierde, să fierb aceste elemente în marea bucătărie a creaţiei naturale şi să le însufleţesc prin suflul compasiunii şi îndurării Mele din a doua mare

bucătărie, care este în cazul de faţă cerul, ce poate fi comparat cu plămânii omului?

Fiecare respiraţie îi vorbeşte omului, arătându-i cum influenţez Eu din ceruri viaţa, asigurându-Mă că aceasta va dăinui de-a pururi. Scopul Meu este ca prin această respiraţie cosmică, să transform tot timpul moartea în viaţă.

Cine este capabil de o luciditate cât de mică nu va rămâne indiferent în faţa acestei imagini metaforice atât de sublimă. – Să mergem însă mai departe.

În părţile laterale ale trupului se află cele două mâini. Din perspectiva spirituală, acestea reprezintă iubirea activă, care se poate mişca liberă oriunde doreşte şi care nu încetează nici o clipă să lucreze.

În consecinţă, mâinile simbolizează puterea Mea liberă, care nu poate fi constrânsă de nimic şi de nimeni, dar care nu acţionează niciodată în afara ordinii veşnice care stă la temelia întregii creaţii. Această ordine este simbolizată de cele zece degete, membrele cele mai exterioare ale fiinţei, al căror număr este egal cu cel al membrelor cele mai exterioare ale picioarelor. Diferenţa constă în faptul că degetele de la picioare reprezintă ordinea supusă judecăţii, în timp de cele de la mâini simbolizează activitatea liberă a acestei ordini.

În mod corespondent, un om care nu s-a născut a doua oară, întru spirit, poate fi comparat cu ordinea supusă judecăţii a picioarelor, în timp ce un om care s-a născut a doua oară poate fi comparat cu ordinea liberă a mâinilor.

Omul înzestrat cu o gândire lucidă va sesiza imediat acest adevăr corespondent, mai ales dacă va privi soarele natural, ale cărui raze emanate în afară simbolizează mâinile astrului, prin care acesta acţionează liber.

A mai rămas de descris capul, această parte a fiinţei care tronează deasupra întregului trup. Acesta simbolizează prin forma sa rotunjită omul integral, a cărui sferă spirituală a ajuns la maturitate. Urechile reprezintă picioarele omului spiritual, care îi permit acestuia să meargă. Ochii reprezintă braţele lui, care îi permit să cuprindă o porţiune destul de însemnată din mediul înconjurător. Nasul reprezintă plămânii lui (analogia este evidentă). Gura reprezintă stomacul lui. În centrul gurii se află limba, asemeni inimii din trup; ea contribuie la prelucrarea mâncărurilor materiale şi a celor spirituale. Pe cele materiale le digeră prin sfărâmarea lor cu ajutorul dinţilor, iar apoi prin înghiţire. Aceasta este menirea ei materială. Tot limba dă însă vocii un înţeles articulat, transformând astfel gândurile interioare în cuvinte ce pot fi transmise altora.

Măduva interioară a capului (substanţa cerebrală) reprezintă toate mădularele corespunzătoare ale omului sau viaţa lui spiritualizată.

Aşadar, forma simplă şi vizibilă a omului include în sine şi simbolizează toate cele trei stadii ale acestuia: picioarele simbolizează fiinţa lui naturală supusă judecăţii, trupul lui simbolizează sfera spirituală a omului, care nu s-a eliberat încă, iar capul simbolizează sfera lui cerească, cu constituţia ei imuabilă (la fel cum capul este foarte tare), care îi permite

însă să acţioneze cu atât mai departe şi să-şi întindă mâinile spirituale în afară, la fel cum organele capului (ochii şi urechile, nasul şi gura) îi permit omului natural să ajungă cu simţurile sale infinit mai departe decât reuşesc să cuprindă mâinile sale şi celelalte părţi ale corpului.

Iată, această imagine este foarte simplă, dar la fel de limpede. Această metaforă a înfăţişării exterioare a omului conţine în sine întregul cer, întreaga lume spirituală subordonată cerului, şi implicit întreaga lume naturală subordonată deopotrivă cerului şi lumii spirituale.

Dacă veţi contempla această imagine cu ochii înţelepciunii, privind dincolo de simplitatea copilului inofensiv, veţi găsi cu uşurinţă în spatele acestei aparenţe o altă imagine, infinit mai profundă, şi veţi ajunge astfel la temelia vieţii. - Şi astfel, am putea continua cu imaginile noastre corespondente la infinit, dar ne vom opri aici, în speranţa că ele le vor fi de folos cititorilor pentru a înţelege esenţa şi mecanismul vieţii spirituale care stă la baza celei naturale, reprezentând în acelaşi timp destinaţia ei finală.